

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

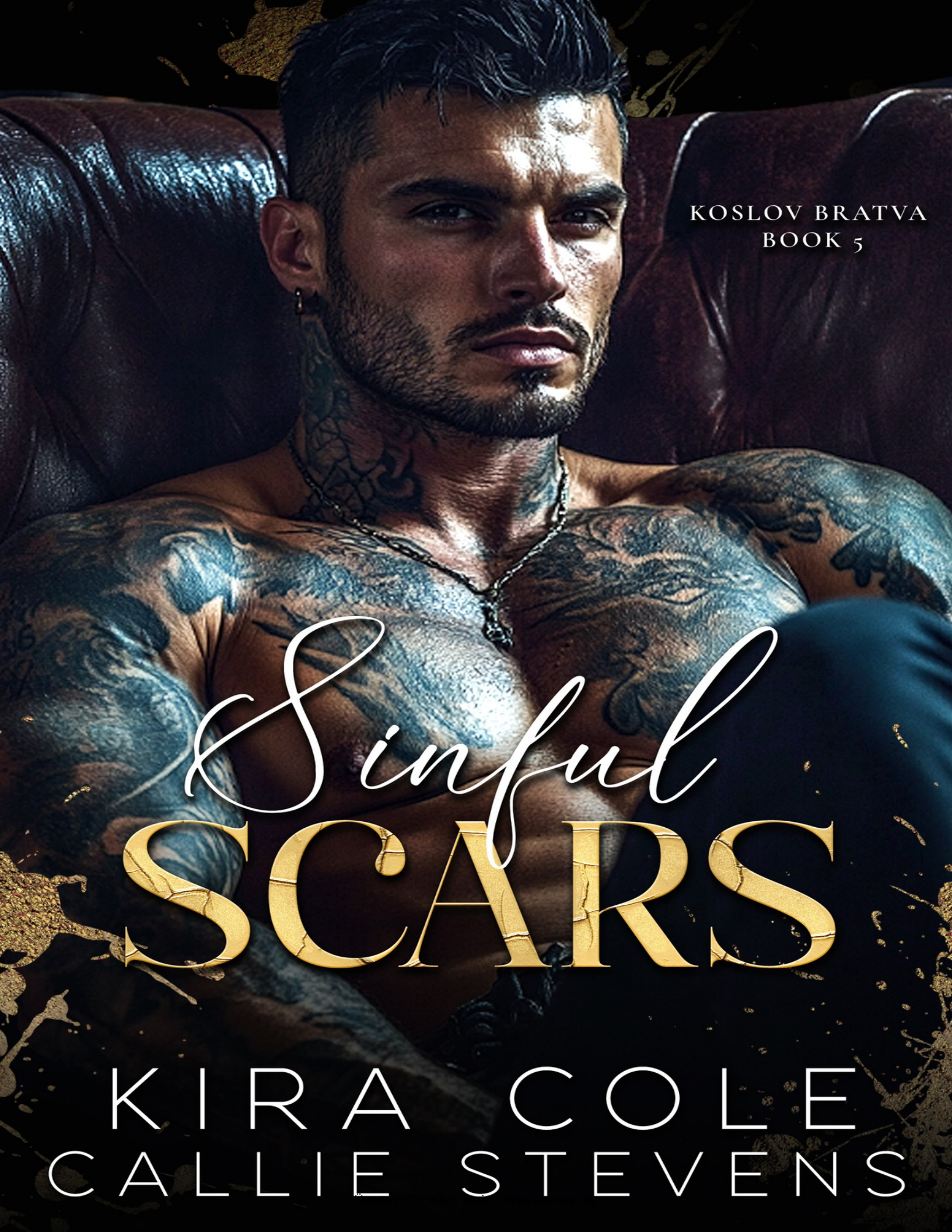
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

A man with dark hair, a beard, and extensive tattoos is sitting on a dark leather couch. He is looking directly at the camera with a serious expression. The lighting is dramatic, highlighting his features and the texture of his skin and the couch. The background is dark and textured.

KOSLOV BRATVA
BOOK 5

Sinful
SCARS

KIRA COLE
CALLIE STEVENS

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

GÜNAHKAR YARALAR

KIRA COLE
CALLIE STEVENS

Copyright © 2024 by Kira Cole

Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, yazarın yazılı izni olmaksızın, bilgi depolama ve erişim sistemleri de dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz.

CONTENTS

1. [Lev](#)
2. [Elle](#)
3. [Elle](#)
4. [Lev](#)
5. [Elle](#)
6. [Lev](#)
7. [Elle](#)
8. [Lev](#)
9. [Elle](#)
10. [Lev](#)
11. [Elle](#)
12. [Lev](#)
13. [Elle](#)
14. [Lev](#)
15. [Elle](#)
16. [Lev](#)
17. [Elle](#)
18. [Elle](#)
19. [Lev](#)
20. [Elle](#)
21. [Lev](#)
22. [Elle](#)
23. [Elle](#)
24. [Lev](#)
25. [Elle](#)
26. [Lev](#)
27. [Elle](#)
28. [Lev](#)
29. [Elle](#)
30. [Lev](#)
31. [Elle](#)

[Sonsöz](#)

[Ayrıca Yazan: Kira](#)
[Cole Bonus Novella](#)

LEV

BAZEN HAYALET OLMADIĞIMI UNUTUYORUM. SAKLANMAYA O KADAR ALIŞTIM
KI

Gölgeler, bakılmak yerine *içinden* bakılmak, damarlarımda kan dolaşan ve göğsümde atan bir kalp ile yaşayan, nefes alan bir insan olduğumu unutmamı kolaylaştırıyor.

Özellikle de hayatımın çoğunu babamın ayakkabısının altındaki kirden başka bir şey değilmişim gibi muamele görerek geçirmişken.

Igor Ivanov tarafından büyütülmek en kötü düşmanıma bile dilemeyeceğim bir cehennem.

Kendime beni sertleştirmek, bir erkek haline getirmek için bana böyle davrandığını söyledim ama gerçekte bunun beni cezalandırmak istediği için olduğunu biliyordum.

Ne için, hiçbir fikrim yok.

Bir keresinde sormak gibi bir hata yaptım ve bu bana çenemin kırılmasına neden oldu, bu yüzden çenemi kapalı tutmayı zor yoldan öğrendim.

Her ne yaptıysam kötü olmuş olmalı çünkü kardeşlerime bir kez bile aynı şekilde davranmadı. Hiçbir zaman günlerce karanlıkta aç bırakılmadılar ya da sadece var oldukları için canları çıkana kadar dövülmediler.

O cezalar sadece benim için saklanmıştı.

Yaşamak acı hissetmektir. Ama bir noktada, vücudunuz tüm bunlar tarafından o kadar uyuşturulur ki, bir daha bir şey hissedip hissetmeyeceğinizi merak edersiniz. Hissetmek isteyip istemediğinizi bile.

Ama onu iki yıl sonra ilk kez gördüğümde sanki hayata geri dönmüş gibi oldum.

Elle.

Karanlık etrafımı , onun gülüşünün hatırası aklımı başımda tutuyor, yeşil gözleri rüyalarım giriyor.

Eskiden iblisler tarafından rahatsız edilirdim, ama şimdi o tarafından rahatsız ediliyorum.

Hastaneden ayrılır ve ters yöndeki metro istasyonuna doğru gider.

Onu takip etmek zor.

Bu şehir, Elle'in bir gülümsemesini geceyi kim bilir ne yapmaya zorlamak için yeşil ışık olarak algılayacak yırtıcılarla dolu Elle karşı koyamayacak kadar kibar.

Elle'in bunca zaman sonra tekrar hayatıma girmesi tamamen bir tesadüftü.

İki yıl önce bugün, *kelimenin tam anlamıyla* onunla karşılaştım.

Metro istasyonuna inen merdivenlerde çarpıştık ve o olduğunu hemen anladım.

Etkileşimimizden utandığı belli olan bir özür mırıldanırken saçları yüzünün önüne düştü ve merdivenlerden aşağı, bekleyen metroya doğru koşmaya başladı.

Onu takip etmeye karar vermem bir saniyeden az sürdü.

Yaşadığı onca şeyi göz önünde bulundurarak, kendimi onu koruduğuma ikna ettim.

İşte bu yüzden onu her gün ve her gece takip ediyorum.

Onu hemşire olarak çalıştığı hastaneye kadar takip ediyorum ve vardiyası bitene kadar dışarıda bekliyorum. Kendime bunun sadece onu görmek istediğim için olduğunu söylüyorum.

Dairesine dönerken gözünüz üzerinde olsun.

Hastanede o kadar uzun mesailer yapıyor ki, ayrıldığında hayalet gibi görünüyor.

Onu bu kadar bitkin görmek beni endişelendiriyor, özellikle de gecenin her saatinde eve yürürken.

Gerçi bunun bir kısmını kendisi yapıyor. Hastanede fazladan nöbet tutmayı seçiyor ve eve döndüğünde o kadar yorgun oluyor ki muhtemelen bayılıyor.

Sanki bir şeyden kaçıyor gibi.

Eve sağ salim döndüğünden emin olmak için onu takip etmekten başka çarem yok, bugün olduğu gibi bu bir barda biraz zaman geçirmek anlamına gelse bile.

Onun için her şeyi yaparım.

Bara girdiğinde on beş saniye bekledim ve onu içeri kadar takip ettim.

Kalabalık ve gürültülü yerlerden kaçınma eğilimindeyim. Bunun gibi yerler beni geriyor ve çenem zaten çok sıkılmaktan ağrıyor.

İçeri girer girmez gözlerim onu buldu.

Etrafına bakındığında tüm vücudum geriliyor.

Beni fark etmiyor, hiç fark etmez ama onu izlediğimi fark edeceği düşüncesiyle ensemdeki tüyler hâlâ diken diken.

Barın turuncu ışıklarından uzakta bir masa seçiyorum. Garson kız içki siparişimi alıyor, beklerken ceketimin kapüşonunu yüzümü gölgeleyecek şekilde yukarı çekiyorum ve her ihtimale karşı saçlarımı gözlerimi kapatacak şekilde ayarlıyorum.

BAKIŞLARIM ONDAN UZAKLAŞIYOR SADECE UZUN YETERİNCE
ARAŞTIRMAK İÇİN BENİM
çevre.

Birkaç kadın beni çoktan süzdü ama ilgimi çekmedi. Korkudan belki de.

İçkim masama getirilir getirilmez kadehimi dudaklarıma götürüyorum ve Elle'e bir kez daha bakma riskini göze alıyorum.

Onun gülüşlerinde teselli aramak bencilce ama kendime engel olamıyorum.

Gülümsemesini seviyorum. Yaşadığı onca şeye rağmen bir iki saniyeliğine de olsa mutlu olabileceğini düşündürüyor bana.

Ama o mutlu değil. Yakın bile değil.

Birkaç dakika boyunca votkamı yavaşça yudumlarken kalabalık barı inceliyorum, kulaklarım hastanede birlikte çalıştığını bildiğim arkadaşıyla hararetle bir şekilde sohbet ederken çıkardığı sese ayarlı.

Cuma akşamıdır ve mekân, gece yatağını ısıtacak birini arayan, aşırı çalışan hastane personeli ve fazla maaş alan yatırım bankacılarıyla doludur.

Elle şimdiden üçüncü votka ve toniğini içiyor ve cildinin hafifçe kızarmasından alkolün etkisini göstermeye başladığını anlıyorum.

Uzun, siyah saçları ve gülümsediğinde ışıldayan parlak, yeşil gözleriyle çok güzel.

Mavi hastane önlüğünü bırakıp kıvrımlarını mükemmel bir şekilde saran ve bronz tenini tamamlayan koyu bordo bir elbise giydiğinde gözlerimi ondan alamıyorum ve bu konuda yalnız değilim.

Şimdiden ona doğru bakan bir düzineden fazla erkeğin saatini tuttum, başını geriye atıp gülerken dilleri neredeyse ağızlarından dışarı sarkıyor ve boynunun keşfedilmek için yalvaran narin derisini ortaya çıkarıyor.

Ona sahip olamayacağımı bilsem de, bu başkasının da ona sahip olmasını istediğim anlamına gelmiyor. Birinin ellerini onun üzerine koyması, yumuşak tenini hissetmesi ve boşalırken çıkardığı sesleri duyması düşüncesi dişlerimi gıcırdatmama neden oluyor.

Burada Elle Conti'nin gülümsemesini bile hak edecek tek bir piç bile yok ve bunu Elle Conti'nin yanına yaklaşmaya cüret eden herhangi birine göstermekten çekinmeyeceğim.

İçkimi bitirip bir tane daha için garsona el sallarken göz ucuyla Elle'in arkadaşının ayağa kalktığını görüyorum.

Arkadaşının tuvalette kayboluşunu izlerken dik oturuyorum.

Gözlerim yakınlardaki bir masada tek başına oturan adama takılıyor, çünkü Elle yalnız kaldığı anda ayağa kalkıyor ve hamlesini yapıyor.

Tabii ki *hayır*.

Adam ona yaklaşırken vücudum müdahale etmem için bağılıyor.

Taklit tasarımcı takım elbisesi ve arkaya taranmış saçlarıyla tam bir dangalak gibi görünüyor.

Elle'in bu adamdan etkilenmesinin mümkün olmadığını bildiğim için neredeyse güleceğim. Ona göz kulak olduğum iki yıl boyunca ciddi biriyle çıkmadı, bu yüzden bu adamdan hiçbir şeyle ilgilenmediğinden şüphem yok.

Yine de, adam ona yaklaşırken gözlerinde bir şaşkınlık yakalıyorum, sanki birinin ona zaman ayırmak istediğine inanamıyormuş gibi.

Keşke kendini benim gözlerimden görebilseydi. Eğer o benim olsaydı, ona sadece dış görünüşünün değil içinin de ne kadar güzel olduğunu söylemeden bir gün bile geçirmezdim.

Taze içeceğime , Elle'i izlerken göğsümde giderek artan ağrıyı görmezden gelmeye çalışıyorum.

Gülümsüyor, ama barın öbür ucundan bile bunun gerçek bir gülümseme olmadığını söyleyebilirim, tüm yüzünün aydınlandığı ve burnunun en sevimli şekilde kıvrıldığı türden bir gülümseme. Bunlar nadirdir ve kesinlikle ucuz takım elbiseli ve daha da ucuz tavlama cümleleri olan pisliklere mahsus değildir.

Gözleri ondan başka bir yere bakıyor ve dudaklarım onun ilgisizliği karşısında seğiriyor.

İçkimden bir yudum daha alırken "Yürü git, sürüngen," diye mırıldandım.

Adam tam tersini yaparken bardak neredeyse parmaklarımdan kayıyordu.

Elle'nin ilgisizliğini görmezden gelerek elini çıplak kalçasına götürür ve yumuşak eti sıkar.

Kanım kaynamaya başlarken vücudum titremeye başlıyor.

Benimki gibi bir babayla büyüdüğünüzde, öfkenizi kaybetmeyi göze alamazsınız, bu yüzden öfkeyi içselleştirmeyi öğrenirsiniz. Kulaklarımdaki gümbürtüye rağmen öfkemi odaklanmamı artıracak ve duyularımı keskinleştirecek şekilde yönlendirmeyi öğrendim.

Müdahale etmeme bir saniye kala Elle ayağa kalkıyor ve başını sallayarak arkadaşını arıyor.

Barın öbür ucundan bile Elle'in onu rahat bırakmasını istediğini söyleyebilirim.

Müdahale etme dürtüsüyle savaşılarak dizimi aşağı yukarı zıplatıyorum. Elle'nin kendi başının çaresine bakabileceğini biliyorum ama buna mecbur kalmamalı.

Sözüne saygı duyulmayı hak ediyor ama anlaşılan bu herif kadınlara saygı duyacak şekilde yetiştirilmemiş.

Elle'in gözlerinde korku parıltıları belirlediğinde kendimi tutamıyorum, ama sonra kibar gülümsemesini ve spreyli elbisesini bir davet olarak yanlış anlamış gibi ellerini kaldırıp geri çekiliyor.

Arka tarafa doğru yürürken. İçkisine uzanıp bardağı dudaklarına götürürken elinin nasıl titrediğini kaçırmıyorum.

Ona böyle hissettirilmesinden nefret ediyorum, sanki onun gibi erkekler egolarına vurulan darbeyi kaldıramazken özür dilemesi gereken bir şey varmış gibi.

Belki de onun güzel gözlerindeki korku parıltısını görmeseydim, her şeyi olurluna bırakmaktan memnun olurdum. Tek ihtiyacım olan onun mutlu olduğunu bilmek.

Kimi kandırıyorum.

Sonunda mesajı almış olabilir, ama bu yeterince iyi değil.

Kendimi vazgeçiremeden bar taburemden kayıyor ve banyoya doğru ilerliyorum.

Herifin aynada aşırı jöleli saçlarını düzelttiğini gördüğümde neredeyse bir kahkaha atacaktım.

"Kadınları taciz etmekten zevk musun?" Kapıyı arkamdan çarparak .

Gözleri aynada benimkilere kayıyor ve kaşlarının arasında derin bir kırıışıklık beliriyor.

"Affedersiniz?"

"Belli ki ilgilenmiyordu." Ona bir adım daha yaklaşıyorum.

Gitmek istiyorsa önce beni geçmesi gerekecek.

"Sen neden ?" Yüzünü bana dönüyor ve beni aşağı yukarı süzerken göğsünü kabartması gözümde kaçmıyor.

"Neden çok iyi biliyorsun."

Anladığında ağzı vahşi bir gülümsemeye dönüşüyor.

"Ben her kadını elde edebilirim, sen de bu küçük sürtüğü elde edebilirsin-

" Yumruğum çenesine çarptı.

Başı yana düşer ve acı dolu bir homurtu çıkarır.

"Biraz saygı öğrenmen gerek." Yakasını yumruklayarak onu karşı duvara çarpıyorum. "Ucuz takım elbisen ve sahte Rolex'inle çok etkileyici olduğunu sanıyorsun ama senin ne olduğunu görmek için dahi olmaya gerek yok."

"Ben de aynısını söyleyebilirim." Göğsüme doğru

itiyor. Bir santim bile kıpırdamadan kahkahamı

bastırıyorum.

"Sakın bir daha bana elini sürme." Onu mermer tezgahın fırlattım.

Çarpmanın şiddetiyle nefes nefese kalarak yere yığılmadan önce ona doğru sekiyor.

Hiç vakit kaybetmeden karnına hızlı bir tekme indiriyorum ve kulaklarıma müzik gibi gelen bir acı homurtusu daha çıkarıyorum.

"Hayır cevabını kabul etmeyi öğrenmelisin." Onu tekrar tekmeliyorum, bu sefer kaburgalarına. "Ve kayıtlara diye söylüyorum, o senin liginin o kadar dışındaydı ki, sana zaman ayırdığı için kendini inanılmaz şanslı saymalısın."

Kendimi öfkeme kaptırmadan önce uzaklaşmak için kendimi zorlamadan önce kaburgalarına son bir tekme daha atıyorum.

Elimi esnetirken parmak zonkluyor ama umurumda değil.

Çenesine inen bir yumruk ve birkaç kırık kaburgadan çok daha fazlasını hak ediyor ama Elle'i gözden kaçırmayı göze alamam. Her an gitme ihtimali varken ve eve sağ salım döndüğünden emin olmam gerekirken olmaz.

"İyi geceler." Banyodan çıkıyorum ve Elle'i aramak bara geri dönüyorum.

Ama masasına baktığımda midem bulanıyor ve çok geç kaldığımı fark ediyorum. O gitmişti.

GEÇMİŞ SINSICE YAKLAŞMA EĞİLİMİNDEDİR VE BEN HER ZAMAN BENİMKİNİN
Ne kadar unutmaya çalışsam da gözümün önünden .

Bugün özellikle kötü bir gündü. Paranoya, uykusuz kaldığımda daha kötü olma eğilimindedir ve aptalca bir şekilde hastanede arka arkaya iki kırk sekiz saatlik vardiya yapmayı ve ardından bir meslektaşımın doğum günü içkilerini kabul ettim.

Saat gece yarısına yaklaşıyor ve ben neredeyse tam bir zombiyim. Ama umurumda değil.

Hemşire olarak işimi seviyorum ve bir vardiyadan sonra bu kadar yorgun olmak, her gece hayal bile kuramayacak kadar yorgun bir şekilde yatağa girdiğim anlamına geliyor. Rüyalarım her zaman kabusa dönüşmenin bir yolunu buluyor.

Üç votka ve toniğin etkisi geçmeye başlıyor ve göz kapaklarım ağırlaşmaya başlıyor, bu da nihayet geceyi bitirme zamanının geldiği anlamına geliyor.

İş arkadaşım Alice'in tuvaletten dönmesini beklerken çantamdan telefonumu çıkarıp bir uber çağırıyorum.

Evim sadece birkaç blok ötede ve eve yürüyerek on beş dakikada gidebilirim ama risk almaktan hoşlanmıyorum. Bunu genç bir kadın olmama ve sabahın köründe eve yürümemin aptallık olacağı gerçeğine bağlıyorum.

karanlık. Ama gerçekte, izlendiğim hissinden kaçmak istediğim için.

Karanlık olduğunda bu his her zaman daha da artıyor ve sistemimdeki alkol paranoyamı daha da kötüleştiriyor.

Bu yeni bir his değil. Yıllardır boynum karıncalanıyor. Sanki birinin gölgelerde saklanıp beni izlediğini hissediyorum.

Kulağa tamamen delice geliyor, özellikle de bunun doğru olduğuna dair hiçbir kanıtım olmadığı için.

Evimin önünde gizlenen ya da metroda beni takip birini hiç yakalamadım ama yine de birinin her zaman orada olduğu hissinden kurtulamıyorum.

Mantıklı açıklama sadece yorgun olduğum ama üzülmeğe tedbirli olmanın daha iyi olacağını düşündüm. Böylece, on dakika uzaklıktaki bir şoförle bağlantı kuruyorum ve midemdeki endişeli düğüm biraz gevşiyor. Bu sadece bir his olabilir ama işimi şansa bırakmak istemiyorum.

"Bu gece geldiğin için tekrar teşekkürler Elle," diyor Alice vestiyerden paltolarımızı alırken. "Son dakika olduğunu biliyorum ama doğum günümü kutlayamayacağımı düşününce birden üzüldüm."

"Eğlenmene sevindim." Paltomu silktim.

Eylül ayının ilk haftası olmasına rağmen New York'ta hava sıcaklığı önemli ölçüde düştü ve ben yorgun olduğumda soğuğu her zaman çok daha kötü bulurum.

"Ben yaptım." Alice saçlarını kulaklarının arkasına atarak gülüyor. "Ve birkaç numara almak da bonus oldu. Tuvaletten döndüğümde seni barda bir adamla sohbet ederken gördüm."

Gözlerimi deviriyorum. "Benim tipim değil,"

"Ne zamandan beri pahalı bir takım elbise giyen, camı kesebilecek çeneye sahip uzun boylu bir adam senin tipin değil?" Alice gözlerini bana diyor, ben de onun suçlayıcı bakışlarından kaçınmak için ceketimin kemerini ayarlıyormuş gibi yapıyorum.

"Beni bilirsin, işim benim erkek arkadaşımdır."

Gerçekten kimseyle çıkmıyorum ve bunun zamanım olmadığı için olduğunu söylüyorum ama gerçek sebep bu değil.

Çünkü beni terk etme ihtimaline karşı biriyle yakınlaşma riskini almak istemiyorum, çünkü bu çok acı veriyor ve uzun zaman önce ailem öldükten sonra bir daha asla böyle bir acı hissetmeyeceğime dair kendime söz verdim.

Yani işimle evliyim ve boşluğumu dolduruyor. En azından çoğu zaman.

"Elle..." Alice kolunu benimkine bağlarken iç geçiriyor. "Gerçekten dışarı çıkıp birileriyle çıkmalısın. Seksisin ama kışın sadece bir kez bu kadar güzel görünecek. Otuzundan sonra her şey yokuş aşağı. Kelimenin tam anlamıyla."

"Teşekkürler." Kıkırdıyorum.

"Bir şey değil." Alice sırtıyor. "Şimdi, umalım da uber şoförüm evime dönerken biraz peynirli cips için durmak istesin."

Alice ve ben barın dışında aylak aylak dolaşan kalabalığın arasından kendimize yol açıyoruz ve arabalarımızı bulmak için sokağı tarıyoruz. Gümüş renkli Toyota Prius'u görür görmez Alice'e hızlıca sarılıp vedalaşıyorum ve aceleyle arabaya doğru ilerliyorum.

"Elle Conti?" Ben arka koltuğa geçip emniyet kemerimi bağlarken şoför bana bakmıyor bile.

"Evet, 428 Doğu 83. Cadde."

Telefonumu bulmak için çantamı karıştırıyorum.

Nerede o?

Şoför kaldırımdan uzaklaşıyor ve başka bir uber şoförü önümüzü keserken hemen kornaya basıyor.

"Telefonum hangi cehennemde?" Çantamdan rastgele bir şeyler çıkarmaya başladım.

İçindekileri üç kez kontrol ettikten ve ceketimin ceplerini yokladıktan sonra hala bulamadım.

"Geri dönebilir miyiz? Sanırım telefonumu barda unuttum."

Şoförüm beni duyduğuna dair hiçbir işaret vermiyor. Gözlerini yoldan ayırmıyor ve hızlandıkça araba yalpalıyor.

"Alo? Sanırım telefonumu barda unuttum. Geri dönmeni istiyorum."

Ela gözleri dikiz aynasından benimkilere kayıyor, ama bir kez daha beni görmezden gelerek sürmeye devam ediyor.

Bana çarpan panik dalgasını

durduramıyorum. "Arabayı durdur-"

Telefonu çalıyor ve o cevap verirken ben kapının kolunu tutuyorum. Hemen telefonda bağırıma başlıyor, İngilizce değil Rusça. Sesinin agresif tonu karşısında kalp atışlarım hızlanıyor.

Yarı Rus olabilirim ama bu dili konuşmayalı o kadar uzun zaman oldu ki ancak üç kelimeden birini çözebiliyorum.

Annem çocukken dil öğrenmem konusunda çok ısrarcıydı, ancak annem ve babam öldükten ve ben İtalyan büyükannemle yaşamaya başladıktan sonra, annem öldüğü için dilin benim işime yaramayacağını iddia ederek eğitimime devam etmeme izin vermedi.

Ne kadar da yanılmış.

Bu arabadan çıkmam lazım. Emniyet kemerimi çıkararak kapı kolunu çekiyorum, gerekirse kendimi hareket halindeki araçtan dışarı atmaya hazırım.

Ama hiçbir şey olmuyor. Kilitlendim kaldım.

Kapının kolunu çekerken ", " inliyorum ama faydası yok.

Tamamen savunmasızım. Telefonum yok, silahım yok.

Amcam her zaman yanımda küçük bir tabanca taşımam konusunda ısrar ederdi ancak son iki yıldır bir hastanede çalıştıktan ve sayısız kurşun yarası kurbanı gördükten sonra bunu reddettim.

Bu şeyi kazara patlatmaktan korktuğum için iş yerindeki dolabımda bıraktığım bir kutu biber gazını kullanmakla yetindim.

"Lanet olsun." Cama vuruyorum. "Durdur şu lanet arabayı!" "Sakin ol!" diye bağılıyor şoför omzunun üzerinden bana. Gözlerim yaşlarla doluyor, yüz hatları bulanıklaşıyor.

Hayatım boyunca bu gibi durumlarda ne yapmam gerektiğı konusunda uyarıldım. Saldırmanın tanımlayıcı özelliklerini aramam, plaka numaralarını ya da aracın rengini hatırlamam konusunda. Ancak korkudan nasıl felç olabileceğiniz konusunda hiç uyarılmamıştım, öyle ki nefes almayı hatırlamak bile her şeyinizi alabiliyor.

Cama tekrar vururken şoförü görmezden geliyorum.

Camı kıracak kadar güçlü olmama imkân yok ama hayatım söz konusuyken hiçbir şey yapmadan öylece oturamam.

"Sakin olun yoksa Lucia ölür!"

Lucia.

Kuzenimin adını duyunca donup kaldım.

"Sen neden bahsediyorsun? Lucia nerede?"

Şoförüm beni bir kez daha görmezden geliyor ve bunun rastgele bir saldırı olmadığını anladığımda soğuk terler döküyorum.

Kuzenimin babası Massimo Conti, ailesinden birini kaçırmak ve işkence etmek konusunda iki kez düşünmeyecek pek çok düşmanı olan inanılmaz derecede güçlü bir adam. Lucia neredeyse iki yıl önce kaçırılıp hayatı ve doğmamış çocuğunun hayatı tehdit edildikten sonra bunu zaten bir kez açıkça belirtmişlerdi. Eğer ona ya da küçük tatlı Vivi'ye bir şey olduysa...

Kendimi mantıklı düşünebilecek kadar sakinleştirmeye çalışırken boğazımdaki safrayı yutuyorum.

"Beni nereye götürüyorsun?" Şoförüme daha iyi bakmaya çalışıyorum.

Kırpılmış siyah saçlarıyla amcam için çalışan pek çok adama benziyor.

"Neredeyse geldik."

"Beni Lucia'ya mı götürüyorsun?"

Sessizlik.

Gözlerimi silerek pencereden dışarı bakıyorum.

Ne kadar zamandır araba sürdüğümüzü bilmiyorum ama Manhattan'dan uzaklaşan bir otoyolda olduğumuzu fark ettiğimde kalp atışlarım hızlanıyor.

Avuç içlerimi gözlerime bastırıyorum.

Dur, Elle. Düşün.

Araca binmeden önce uygulamadakiyle eşleştiğinden emin olmak için aracın plakasını kontrol ettiğimi hatırlıyorum, bu da bunun bir kaza olmadığı anlamına geliyor. Beni götüren her kimse, herhangi bir şüphe uyandırmadan arabaya binmemi sağlamak için sistemi hacklemiş.

"Aman Tanrım." Vardiyamdan sonra planladığım gibi doğruca eve gitmeliydim. Dairemin kapısındaki sürgü beni amcamın düşmanlarından korumaya yetmezdi ama belki de orada peşime düşmezlerdi.

Kollarımı titreyen bedenime sararak, gözlerimi kapatmak yerine yola dikmeye zorluyorum kendimi.

Yanlış bir hareket sadece benim değil, Lucia'nın da hayatına mal olabilecekken korkuya teslim olamam.

Araba yavaşlamaya başladığında ve yıkık dökük motelin görüntüsü ortaya çıktığında midem bulanıyor.

Şoför kapımı açıp beni yarı sürükleyerek, yarı taşıyarak arabadan çıkarıp boş otoparkta ışığı yanan tek odaya doğru götürdüğünde durum daha da kötüleşiyor.

Beni burada mı bulacaklar?

Bu düşünceyle tökezliyorum ve kapıya yaklaşırken şoför kolumdaki tutuşunu sıkılaştırıyor, bacaklarım o kadar titriyor ki kendi ağırlığımı zar zor taşıyabiliyorum.

Yumruğunu kapıya vurmadan önce "Sessiz ol," diye homurdanıyor. Kulaklarımdaki çınlamadan onu zar zor duyabiliyorum.

Sanki tüm kan başıma hücum etmiş gibi vücudum acı verecek kadar soğuk hissediyor ve bu kapının diğer tarafında beni nelerin bekliyor olabileceğini düşündükçe dizlerimin bağı çözülüyor.

Ne olsun iyi olmayacağını bilecek çok film izledim.

Kapı nihayet açıldığında, eşikten itilerek iki adamın daha beklediği daracık motel odasına sokuluyorum.

Kapıyı açık tutan kişi gözlerinde vahşi bir parıltıyla beni bir aşağı bir yukarı süzerken irkiliyorum.

"Lucia nerede?" Sesim titriyor.

Göz ucuyla bir hareket yakalıyorum ve döndüğümde başka bir adamın taş gibi bir yüzle küçük odada bana doğru yürüdüğünü görüyorum.

"Şimdi öleceksin." Ceketinin cebinden bir silah çıkarır ve şoförün tam gözlerinin arasına bir kurşun sıkarak.

Bir gümbürtüyle yere düşerken çığlık atıyorum.

Daha önce çıldırmıyorsam bile şimdi çıldırdığıma eminim.

ELLE

KESİNLİKLE EMİN OLDUĞUM SADECE İKİ ŞEY VAR.

Birincisi, Lucia'nın hayatta olup olmadığı hakkında hiçbir fikrim yok. İkincisi de muhtemelen bu motel odasında öleceğim.

Pek de rahatlatıcı bir düşünce sayılmaz ama beni kaçıran kişinin cesedi ayaklarımın dibinde kendi kanıyla dolu bir havuzda yatarken, her zamanki umut ışığı bulma becerim zorlaşıyor.

Beni motel odasının köşesindeki cılız tahta sandalyeye bağlayan kısıtlamalara karşı mücadele etmiyorum. Beni esir alanların bileklerimi iple bağlamasına, her ikisinin de 1.80'den uzun ve bir boz ayının toplam ağırlığına sahip gerçeğini göz önünde bulundurarak neredeyse gülecektim.

Onlarla savaşacak durumda değilim, bu da midemin acıyla çalkalanmasına neden olan paniği daha da artırıyor.

Burnumdan nefes almamak için elimden geleni yapıyorum çünkü oda rutubet ve kan kokuyor, bu da şu anda midemi kaplayan alkolle karışarak neredeyse kusacak kadar midemi bulandırıyor.

İçimi saran korkudan uzaklaşmak için, güve yeniği kanepede yan yana oturup fısıltıyla konuşan iki esirimi sessizce izliyorum.

Bana doğru her bakışlarında kalp atışlarım hızlanıyor ve yüz hatlarımı ne kadar nötr bir ifadeye büründürmeye çalışsam da gözlerimdeki korkuyu görebildiklerini biliyorum. Kaçıran kişinin bedeni ayaklarımın dibindeyken bunu yapmak zaten zor.

Yanlış bir hareket beni de ona katabilirdi.

Boğazımdaki safrayı yutarak konuşmalarına kulak kabartmaya ve çok sınırlı Rusça kelime dağarcığımdan olabildiğince fazla bilgi edinmeye çalışıyorum.

Burada olmamın tek nedeni Conti mafyasının eski patronu ve amcam Massimo.

Amcamı çok severim ama onun seçtiği mesleği hiç sevmiyorum. Yine de sanırım annem ve babam öldükten sonra başka seçeneği yoktu ve ailenin reisliğini o üstlendi. Bir yanımda onlar öldükten sonra İtalya'ya büyükannemin yanına gönderilmek yerine onunla birlikte yaşamayı ve New York'ta kalmayı diledi ama onun dünyasının dehşetinden uzakta büyüdüğüm için minnettarım.

Ta ki on sekiz yaşına geldiğimde NYU'da hemşirelik okumak için New York'a taşınmaya karar verene kadar. Eğitimim için en iyi karardı ve neyse ki Massimo beni yanına aldı ve Tribeca'daki çatı katında kira ödemedi yaşamama izin verdi, ayrıca tüm okul masraflarımı karşıladı. Kuzenlerimle takılabildim.

Bunun için ona sonsuza dek minnettar olacağım, ancak bu onun birçok çarpık oyunundan birinde piyon olmak istediğim anlamına gelmiyor.

Ama oyuncular benim ailem olduğunda, başka seçeneğim olmayabilir.

Kuzenim Lucia kısa bir süre önce Koslov Bratva ile evlendi ve kardeşi Federico, Massimo'nun neredeyse iki yıl önce Lucia'nın düğün gününde bir pusu sırasında ölümcül yaralar almasının ardından Conti mafyasının başına Massimo'dan devraldı.

Kaçırılmamın arkasında olabilecek düşman ağı Contilerin ötesine geçiyor ve umarım en yüksek teklifi verene açık artırmayla satılmam.

Belki yorgunluktan belki de korkudan, ama ayaklarımın dibindeki bedenim boş ifadesine bakarken, Lucia'ya dönüşmeye başlıyor.

Gözümü kırptım ve şimdi Federico.

Tekrar göz kırpıyorum ve şimdi bana bakan kendi ölü gözlerim.

Hıçkırıklarımı yutarak kendimi kaybetmemeye çalışıyorum, ki konu birinin kafasına kurşun sıkılmak olduğunda hiç vicdanı olmayan iki adamın insafına kalmışken bu çok zor.

Ölüme yabancı değilim. Annem, babam ve kardeşim bir ev yangınında öldüğünde sekiz yaşındaydım ve hayatta kalan tek kişi olduğum için kendimi suçlu hissetmediğim bir gün bile olmadı.

Sık sık onların ölümlerinin bilinçaltımda beni sürekli hasta ve ölmek üzere olanlarla çevrili olduğum bir kariyere ittiğini düşünüyorum. Onların öldüğü yaralanmalardan kurtarılmasına yardım ettiğim hayatların sayısını unuttum.

Başkalarını kurtararak, kalbimde ağırlaşan suçluluk duygusunu hafifletmeyi umuyordum, ama bu sadece daha da kötüleştiriyor.

Birkaç Rusça kelime dikkatimi çekiyor ve beni kendimi sık sık içinde bulduğum suçluluk sarmalından çıkarıyor.

Şimdi geçmişe takılıp kalmanın zamanı değil. Eğer bu motel odasından canlı çıkmak istiyorsam değil.

Bir plana ihtiyacım var.

Telefonunda yerimi bilen tek kişi Lucia, ama özellikle gece vardiyalarıyla geçen uzun bir haftanın ardından sessiz kaldığım dönemlere alışkın. Telefonumu barda unuttuğum için bunun bir önemi yok.

Kaybolduğumu anladığında benim için çok geç olacak.

Eve gelmemi bekleyen bir erkek arkadaş ya da sabah kahvesi demlenmeyi bitirdiği anda mutfakta görünmememden endişe duyan ev arkadaşları bile yok.

Yapayalnızım.

Bu düşünce gözlerimi yaşartıyor.

"B-banyoyu kullanmam gerek."

İki adam da beni duymuş gibi davranmıyor. Bunun yerine, birbirlerine Rusça mırıldanmaya devam ederken dikkatleri telefonlarında kalıyor.

Belki daha yüksek sesle söylersem... "Tuvaleti kullanmam gerek." "Hayır," diye homurdanıyor iri olan, bana bakmadan.

"Lütfen." Bileklerimin etrafındaki ipleri çekiyorum.

Sesim çatlıyor ve bu, beni kaçırın kişiye silahını çeken diğer tutsağımın dikkatini çekmeye yetiyor.

Ayağa kalkıp yüzünde iğrenme ifadesiyle bana doğru yürürken kendimi tutmaya çalışıyorum.

Ceketinin içinde bir silah olduğunu bilmek beni neredeyse bu sandalyede rahatlatıyordu.

"Tuvalete gitmem lazım."

Önümde çömelip bileklerimdeki ipe bakmadan önce burnunu kırıstırıyor. "Komik bir şey yok."

Başımı salladım. "Komik bir şey yok."

İpi çözmek için uzanmadan önce bana kaşlarını çatıyor.

Nasırlı parmaklarının tenimde gezinmesi kusma isteğimi artırıyor.

"Bir dakikan var." İpi bir kenara atıyor ve parmaklarını üst koluma doluyor.

Başımı sallıyorum, beni çıplak elleriyle öldürebileceği tüm yolları hayal etmemeye çalışırken gözlerimdeki yaşları kırıştırıyorum.

Beni ayağa kaldırıyor ve daracık odanın içinde banyoya doğru sürüklüyor. Bana göz kulak olmak için içeri girmekte ısrar etmesini bekliyordum.

Ama neyse ki tuvalet ve lavabo arasında hareket etmek için ancak yeterli alan var, ikisi de uzun süredir temizlenmemiş gibi görünüyor.

"Komiklik yok." Beni banyoya itti ve kapıyı çarparak kapattı.

Hatırlatmaya ihtiyacım yok ama belki de bildiği tek cümle budur. Nefes almak için bir an duruyorum.

Kalp atışlarım kulaklarımı tırmalıyor ve duygularımı kontrol altına almaya çalışırken ayaklarımın üzerinde sallanıyorum. Bu kaçmak için tek şansım olabilir, bu yüzden herhangi bir hata yapmayı göze alamam.

Gözyaşlarımı bluzumun koluyla silerek, kilidi yavaşça kapıya doğru kaydırmak için uzanıyorum. İki adamı da dışarıda tutmaya yetmeyecek ama bana fazladan birkaç saniye kazandırabilir ki bu da şu noktada ölümle yaşam arasındaki fark olabilir.

Kalbimin göğsümde ne kadar sert attığı yüzünden vücudum titriyor.

Daracık banyoda etrafıma bakarken gözlerim tuvaletin üzerindeki küçük pencereye takılıyor.

Belki de her şeye rağmen bir umut ışığı vardır.

Pencerenin ancak bir çocuğun sığabileceği büyüklükte olduğu gerçeğini düşünmeye fırsat bulamadan tuvaletin kapağına tırmanıyorum ve uzanıp camı itiyorum.

Menteşe paslı ve sert ama bir kez daha iterek pencereyi açmayı başarıyorum.

"İşte hiçbir şey olmuyor." Pencerenin kenarını tutarken bir ayağımı tuvalete atıyorum.

Tam kendimi yukarı çekecekken, bir yumruk kapıya çarpıyor ve beni öyle bir sıçratıyor ki neredeyse ayağımı kaybediyorum.

Kahretsin.

"Acele edin!"

Kol sallanıyor ve kapının diğerk tarafından Rusça birkaç küfür savrulurken nefesim boğazımda düğümleniyor.

Ya şimdi ya da asla.

Tuvaletten kalkıyorum ve kapı tekmelenerek açıldığı sırada gövde mi pencereden içeri sokuyorum.

"aşkına!" Kalçalarımı tutuyor.

Beni kabaca pencereden geri çekerken ellerim parçalanmış çerçeve ye .

"Lütfen."

Kollarını bedenime doluyor ve beni göğsüne doğru çekiyor.

"Seni uyarmıştım," diye tıslıyor beni odaya geri taşıırken.

Kanepede oturan ve tüm bu etkileşimden iyice sıkılmış görünen diğerk tutsağımla gözlerimi kilitliyorum.

"Bırak...beni...bırak...beni." Onun gücüyle boy

ölçüşemem. Beni yatağa fırlattı. "İpi getir."

Yatağa tırmanıp ellerimi başımın üzerinde kendi elleriyle birleştirirken ağlıyorum. "Lütfen."

Tutuşunu acı verecek kadar sıkılaştırırken ön kollarındaki damarlar patlıyor.

O kadar yakın ki vücudundan yayılan ısı beni kavuruyor, ter ve tütün kokuyor.

Kulağıma eğilip fısıldarken sert sakalları yanağı mı sıyrıyor, öğürme dürtümle savaşıyorum.

"Bu küçük kaçış girişimine pişman olacaksın."

Kıpırdanmaya çalışıyorum ama vücudunu kaydırarak üzerime biniyor ve güçlü kalçalarıyla bacaklarımı altına hapsediyor.

"Birlikte yapabileceğimiz şeyler." Boştaki eli çıplak kalçamı sıyrıyor. "İyi ki bütün gecemiz var."

Odanın öbür ucundan bir kahkaha sesi geliyor ve yüzümü diğer adama çevirdiğimde göğsümdeki o küçük umut kıvılcımı sönüyor.

Boynundaki siyah kravatı gevşetirken vahşi bir eğlenceyle beni izliyor.

Bunun nasıl gideceğini biliyorum.

İp bileklerime geri dönüp beni yatağa bağlayarak tamamen onların merhametine bıraktığında donup kalıyorum.

Keşke daha hızlı olsaydım.

Bu işin sonunda, ölümün beni alması için yalvaracağımı biliyorum.

Kravatını, beni yatağa sabitleyen kık deliğine fırlatıyor.

Gözlerimi bağlarken kulağıma "Eminim sert seviyorsundur," diye fısıldıyor. "Yatak odasında ucube olanlar hep masum görünümlü olanlardır."

Her şey karanlığa gömülürken iniltimi tutuyorum.

Küçük bir parçam karanlıkta huzur bulmayı umuyordu ama eller vücudumda dolaşırken diğer duyularım daha da arttı.

Parmakları bluzumun düğmelerini yakaladığında, çıplak gövde mi ve sütyenimi ortaya çıkarmak için onu açarken kendimi destekliyorum.

"Normalde küçük göğüslerden hoşlanmam ama bunları kullanabilirim." Parmakları göğüslerimin kabarıklığı boyunca ilerliyor.

Diğer adamdan daha fazla kahkaha sesi geliyor ve eteğim belimden yukarı çekilip iç çamaşırım ortaya çıkınca gözlerim yaşıyor.

"Bunlar çok yaramaz," diye homurdanıyor iki parmağını kırmızı dantel külotumun kemerine daldırırken. "Belki de bunları giymeye devam etmeliyim-"

Bir oluyor. Hayır, bekle, bir silah sesi.

Çığlık atıyorum.

Üzerimdeki ağırlık bir anda kayboldu, bir el daha ateş edildi ve ardından hem Rusça hem de İngilizce belli belirsiz bağırışlar duyuldu.

Seslerden biri yeni ve erkek, ama tanıdığım biri değil. Tek bildiğim, beni parlak zırhlı bir şövalye yerine bir ödül olarak almak isteyen başka bir esir olabilir.

Kıyamet kopmuş gibi görünürken dudaklarımdan boğuk bir hıçkırık kaçıyor.

Bir el daha ateş edildi ve ardından sert bir gümbürtü duyuldu. Yere çarpan biri mi?

Ama kim?

Her atışta vücudum titriyor.

Sıradaki mermi benim için mi?

"Aman Tanrım." çınlıyor ve bağlarımı çekmeye çalışırken ter içinde kalıyorum.

"Yardım edin!" Yatağa doğru çırpınırken çığlık atıyorum. "Yardım edin!"

Tamamen kapana kısılmış durumdayım, yaşayıp yaşamayacağımı bilmeme imkan yok.

Bir el daha ateş edildi ve ben başka bir gürültüyle haykırdım.

Bir an için, ağır nefes alışım dışında her şey sessiz. "Lütfen," diye fısıldıyorum karanlığa. "Yapma... bana zarar verme."

Yatağa yaklaşan ağır ayak sesleriyle irkiliyorum. "Lütfen." Sesim kesiliyor. "Lütfen-"

Sıcak eller belimi bulduğunda nefesim boğazımda düğümleniyor.

Bir an için en kötüsünden korkuyorum ama sonra eteğim geri çekiliyor ve bluzum gövdeyi örtecek şekilde ayarlanıyor.

Eller beni yatağa bağlayan ipleri çözmeye başladığında kıpırdamaya cesaret edemiyorum, parmakların tenime sürtünmesi o kadar nazık ki neredeyse rahatlatıyor.

İp çözüldüğünde ve eller beni yataktan kaldırıp sıcak bir göğse yaslamak için hareket ettiğinde bir hıçkırığı yutuyorum. Ben sessizce hıçkırırken kolları etrafımda sıkılaşıp beni rahatlatırken, rahatlamak için adamın giysisinin yumuşak malzemesine yapışıyorum.

Gözbağı hâlâ takılı ama bana doğru eğilmesini kaçırmıyorum.

Kulağıma "Artık güvendesin" diye fısıldarken nefesi tenimi gıdıkladığında bedenim titriyor.

ELLE'İN HIÇKIRARAK AĞLAMA SESİNDEN EN AZ KENDİMDEN NEFRET ETTİĞİM KADAR NEFRET EDİYORUM.

Öfkemin beni alt etmesine izin verdim ve bu neredeyse Elle'in hayatına mal oluyordu.

Eğer o pisliği tuvalete kadar takip etmemiş olsaydım, bunların hiçbiri olmayacaktı. Sahte uber'ı hemen yakalar ve o daha arabaya binmeye fırsat bulamadan müdahale ederdim.

İşte böyle oluyor. Elle ile ilgili düşüncelerime kendimi o kadar kaptırıyorum ki mantığımı kaybediyorum. Onu güvende tutma arzusu o kadar güçlüydü ki, onu barda yalnız bırakırsam ne olacağını hiç düşünmedim.

Dikkatsizdim ve daha iyi bilmeliydim.

Ama o zaman onunla yalnız kalamazsın.

Bu düşünce beni hazırlıksız yakaladı ve arabanın arka koltuğunda usulca ağlayan Elle'nin sesini bastırmaya çalışırken parmaklarımı direksiyon simidinde sıkıyorum.

Uzun zamandır onun sıcak bedenini kendi bedenimde hissetmekten, dokunuşlarımla teselli bulurken nefes alışının yumuşak sesini duymaktan başka bir şey istemedim. Ama asla onun güvenliği pahasına değil.

O adamı onun üstünde gördüğümde içimde bir şeyler koptu ve silahımı ateşlemek aklıma bile gelmedi. Bir can aldığımda pişmanlık duyduğumdan değil. Uzun zaman önce ölüme karşı hissizleştim. Aksine, beni heyecanlandırıyor.

Ne de olsa ben babamın oğluyum.

Ama o adamın ona bu kadar yaklaşmasına, ellerini çıplak tenine sürmesine, parmak uçlarıyla göğüslerinin yumuşak kabarıklığını hissetmesine asla izin verilmemeliydi.

Elle'nin yatakta yarı çıplak yattığını ve hıçkıra hıçkıra ağladığını hayal etmemeye çalışarak çenemi sıkıyorum.

Bir an için odaya girer girmez omurgasına bir kurşun sıkmayı düşündüm ama Elle'in üzerine yığılıp onu daha da korkutmasını istemiyordum. Öfkeme rağmen saldırımda metodik olmalıydım.

Yaptığı şey için acı çekmeyi hak etti ama zaman şu anda sahip olduğum bir lüks değil.

Elle yüksek sesle burnunu çekiyor ve göğsüm sıkışıyor.

"Güvendesin," diye söz veriyorum ona. "Sana zarar vermek gibi bir niyetim yok."

Bir an sessiz kaldı ve ben arkaya uzanıp elini tutma, ona bir tür teselli sunma dürtüsüyle savaşıyorum.

"Kimsin sen?" diye fısıldıyor.

Tanımaya değer kimse yok.

"Bu önemli değil. Önemli *olan* seni şebekeden kurtarmak."

"Şebekeden kurtulmak mı?"

Elle'yi korkutmayacak bir yanıt bulmaya çalışırken parmaklarımı saçlarımın arasında gezdiriyorum.

Hazırlıklı olması için durumun ciddiyetini bilmesi gerekiyor ama aynı zamanda onu gereğinden fazla korkutmak da istemiyorum.

"O adamlar tehlikeliydi." Konuşurken gözlerimi yoldan ayırmıyorum. "Ama geride bıraktıkları pisliği temizlemek için gönderilecek olanlar kadar tehlikeli değillerdi."

"*Kimsin* sen? Sana güvenebileceğimi nereden bileceğim?"

Yapamazsın.

"Başka seçeneğin yok."

Bir an için ikimiz de sessiz kaldık. Rye Gölü yakınlarındaki bir kulübeye doğru hızlanırken tek ses motorun gürültüsü. Bulunmayacağını garanti edebileceğim tek yer orası.

Bilirim, yıllardır orada yaşıyorum.

Otoyoldan çıktım. "Üzerinde telefon ya da saat var mı? Konumunuzu takip etmek için kullanılabilecek herhangi bir şey?"

"Telefonumu barda unutmuşum. Bir şeylerin ters gittiğini bu şekilde anladım." Kaşlarımı çattım. "Ne demek istiyorsun?"

"Uber sürücüsü... En azından sahte olan, bardan bir blok ötede olmamıza rağmen onu almak için geri dönmeyi reddetti."

"Mantıklı."

"Onları tanıyor muydun? O adamları?"

"Kişisel olarak değil. Bildiğim tek şey, bir süredir sizi takip ettikleri."

Nefes nefese kaldı. "Bunu nereden biliyorsun?"

"Çünkü ben de seni takip ediyordum." Kendimi durdurmaya fırsat bulamadan kelimeler ağzımdan .

Belki de böyle bir bilgiyi ifşa etmemeliydim ama Elle gerçeği bilmeyi hak ediyor. Beni bir kahraman, parlak zırlı bir şövalye olarak resmetmemeli.

Ben karanlıktan başka bir şey değilim ve o benden çok daha fazlasını hak ediyor.

"Neden?"

Cevap vermiyorum ve Elle konuyu kapatıyor.

Çavdar Gölü'ne giden yolun geri kalanını sessizlik içinde gidiyoruz, ama benim zihnim hiç de sessiz değil. Uzun yıllar boyunca izole yaşamayı seçmemin nedenlerinden biri de bu. Doğada yalnız olmak bana huzur veren birkaç şeyden biri. Bir de Elle'i görmek.

Bu yüzden yakınlarda kalmam gerektiğinde kullanmak üzere şehirde bir dairem de var. Ama tüm o gürültü ve insanlar beni geriyor.

Yalnız olmayı, kendi karanlığımda kaybolmayı tercih ediyorum, çünkü bu şekilde kimseyi incitmeyeceğimi biliyorum.

Kendime güvenemeyeceğimi birçok kez kanıtladım. Yine de Elle'den bana güvenmesini istiyorum.

Eğer ona zarar verirsem.

Boğazımı temizliyorum. "Neredeyse geldik."

Kulübeye giden sık ormanın içindeki gizli dönemece girdiğimde güneş yeni doğmaya başlıyor. Sabahın zifiri karanlık olması ve her yerin buzla kaplanması uzun sürmeyecek.

Bana kalsa, mevsimler sonbahardan kışa döndüğünde Elle ve ben hâlâ burada olurduk. Kulübede haftalarca burada kalmamıza yetecek kadar erzak var ve eğer Elle'nin bir şeye çok ihtiyacı olursa fazladan erzak almak için şehre gitmeye hazırım.

Onun için her şeyi yaparım.

Arabayı park ettim. "Gözbağını istiyorum." "Neden?"

"Sana zarar vermeyeceğim. Ama üzerinde tutman önemli."

"Anlamıyorum. Eğer bana zarar vermeyeceksen, neden üzerimde tutmam gerekiyor?"

"Kendi güvenliğiniz için."

Emniyet kemerimi çözerek arabadan çıktım ve yolcu tarafındaki kapıya doğru yürüdüm.

Elle deri koltuğa kıvrılmış, siyah kravatı hâlâ gözlerinin etrafında, önüne bakıyor. Kolları vücudunu sarmış, düğmeleri o pislik tarafından koparıldığı için bluzunu yerinde tutuyor-

"Anlamıyorum." Arabadan çıkmak için hiçbir hareket yapmıyor. "Eğer bana zarar vermeyeceksen, neden beni izliyorsun?"

Elimi arabanın kaputuna dayıyorum ve başımı eğerek derin bir nefes veriyorum.

Elle sessiz kalıyor ama boğazının titrediğini fark ediyorum.

Ona yeterince gerçeği söyledim. Daha fazlası göz bağını koparıp ağaçların arasına kaçmasına neden olabilir. Saplantımın ne kadar derin olduğunu, yıllardır her hareketini nasıl takip ettiğimi bilseydi, onu güvende tutacak kadar bana asla güvenmezdi.

"Uyumalısın." Eğildim ve Elle'nin etrafından dolaşarak emniyet kemerini çözdüm.

Ben yaklaştıkça vücudu geriliyor ama ne kadar istesem de ona dokunmamaya dikkat ediyorum.

Tatlı kokusu burnuma çarpıyor ve saçları burnumu gıdıklarken bir iniltiyi ısıyorum.

"Bırak sana yardım edeyim." Onu nazıkçe arabadan çıkarırken sesim ihtiyaçla kalınlaşıyor. Hava keskin ve Elle bluzunu ayarlarken titriyor.

Hiç vakit kaybetmeden ceketimi çıkarıp omuzlarına sarıyorum. Onu batırıyor ama kulübenin içinde ateş yakana kadar onu sıcak tutmaya yetiyor.

"Bunu size daha önce teklif etmeliydim, özür dilerim."

Elle sesimin geldiği yöne dönerken dudağını ısıyor.

Bir an için kendimi onun narin yüz hatlarına hayran bıraktım. Gül goncası ağzı, sağ yanağındaki hafif gamze.

Parmaklarım uzanıp yüzünü avuçlama, başparmağımı dolgun alt dudağının üzerinde gezdirme isteğiyle seğiriyor.

Titriyor ve beni uzun süreli bakışlarımdan koparıyor.

"Elimi tut."

Elini nazikçe kaldırıyor, ben de sol elimle birleştiriyorum, parmakları kabarık yara izinin üzerinden geçerken irkilmemeye çalışıyorum.

Fark ettiğine dair hiçbir işaret vermiyor ve ben de nefesimi veriyorum.

Vücudum hem içten hem de dıştan yara izleriyle dolu. İstesem de her birinin arkasındaki hikayeleri anlatamam. Igor bundan emin oldu.

Elle elimi sıkıca tutuyor ve ben de onu dikkatle kulübenin merdivenlerinden yukarı çıkarırken sıcak teninin benimkine değmesine odaklanıyorum.

Tüm kulübeyi saran kapalı bir sundurma var ve fırtına çıktığında sık sık sallanan sandalyelerden birine oturup çatıya vuran yağmurun sesini dinliyorum.

Kapının kilidini açtıktan sonra Elle'i içeri götürüyorum ve kapıyı kapatıyorum.

Son bir aydır burada birkaç saatten fazla kalmadım ama kulübe hâlâ hafiften yanık odun kokuyor.

Küçük bir alan, birleşik bir oturma ve yemek alanı, mutfakın ötesinde bir yatak odası ve bitişik banyo.

Kişisel eşyalarımın eksikliğine rağmen, bu küçük kulübe son birkaç yılda benim için büyüdüğüm devasa malikaneden daha çok evim haline geldi.

Kulübede başka birinin olmasının garip geleceğini düşünmüştüm ama Elle'in burada olması çok *doğru* hissettiriyor. Sanki dünyadaki tek iki insan biziz ve en azından bir süreliğine böyle bir fanteziyi yaşayabilirim.

"Yatak odası hemen şurada," diye açıklıyorum, her ne kadar göremiyor olsa da. Ama korkusunu hafifletmek umuduyla konuşmaya devam etmek istiyorum.

Kendini herhangi bir mobilyanın köşesine sıkıştıremiyor olarak onu dikkatlice oturma alanına götürüyorum.

Yatak odasının kapısını iterek açtığımda ve onu yatağa ucuna tünediğimde Elle sessiz.

Burası sadece bir saklanma yeri. Elle'in dairesinde olduğu gibi taşan bir kitaplık ya da arkadaşların ve ailenin resimleriyle kaplı duvarlar yok.

Ama fazla bir şeye ihtiyacım yok.

Sadece ona. Ve şimdi o burada.

"Ben odadan çıktıktan sonra göz bağıını çıkarabilirsin. Daha önce değil."

"Tamam," diye fısıldıyor alt dudağını çiğneyerek.

"Seni bu odaya kilitleyeceğim ama bunun kendi güvenliğin için olduğunu anlamanı istiyorum. Bana güvenebilirsin. Anladın mı?"

Başını sallıyor, yatağın kenarında kıpırdamadan otururken dudakları ince bir çizgi halinde birbirine yapışmış, ceketimi sıkıca üzerine çekmiş.

Onu kendi haline bırakmalıyım ama bir saniye durup onu hayranlıkla seyretmekten kendimi alamıyorum. Uzun zamandır ona bu kadar yakın olmayı hayal ediyordum. Benim yatağında uyumasını, benim kıyafetlerimi giymesini.

Sikim pantolonumun içinde sertleşmeye başladığında elim kendimi ayarlamak için hareket ediyor ve bunu daha fazla aptalca karar vermeden önce gitmem için bir işaret olarak alıyorum.

"İyi uykular," diye mırıldanıyorum odadan çıkıp anahtarı kilide sokmadan önce.

Nefesimi tutarak öne doğru eğilip alnımı kapıya dayıyorum ve Elle'in nihayet göz bağıını çıkarma sesini dinliyorum.

Orada onunla birlikte olmaktan başka bir şey istemiyorum, ama küçük kabine rağmen aramıza koyabildiğim kadar mesafe koymam en iyisi.

O yakınımdayken mantıklı düşünme yetimi kaybediyorum ve bencilce ona yakın olma ihtiyacım yüzünden onun hayatını riske atamam.

Merak olarak başlayan şey çok daha ciddi bir şeye dönüştü, öyle ki her düşüncemi tüketiyor. Günler uyumadan geçiyor çünkü gözlerimi ondan ayırırsam kötü bir şey olacağından çok korkuyorum.

Bu gece bunun kanıtı ve aynı hatayı bir daha yapmayacağım.

YATAĞIMDAN FIRLADIĞIMDA ODAYI KARANLIKTA BULDUM, BEDENİM

Terden sıırıslıklam oldum. Battaniyeye uzanıp çeneme kadar çekiyorum ve solumdaki pencereye bakıyorum. Perdeler açık ama dışarıdaki sokak lambalarının turuncu ışığı yatağın üzerine düşmüyor. Sirenler çalmıyor ve ilk kez komşunun kedisinin penceremin dışında çığlık atarak içeri girmek için yalvardığını duymuyorum-

"Aman Tanrım," diye soluk soluğa , her şey aklıma geldikçe elim kalbime gidiyor.

Kaçırılma.

Silah sesleri.

Tüm bunlar bana bir ton tuğla gibi çarpıyor ve nefesimi tutmaya, kalbimin göğsümde hızla çarpmasına ve hayali silah seslerinin kulaklarımda çınlamasına neden olan paniği yatıştırmaya çalışırken yastıklara yaslanıyorum.

Ben güvendeyim.

Bir nefes alıyorum ve burnuma zengin, misk gibi bir koku çarpıyor. *Onun* kokusu.

Kendimi battaniyenin altına daha da gömüyorum ve bedenim sakinleşmeye başlarken gözlerimin kapanmasına izin veriyorum, çünkü beni esir alan kişinin kokusu beni içine çekiyor.

Belki de beni esir alan o değildir. Ne de olsa o motel odasından yırtık bir bluzdan başka bir şeyim olmadan sağ çıkmamın sebebi oydu.

Minnettar olmalıyım ama yine de ona tam olarak güvenip güvenmediğime karar veremiyorum. Beni bu odaya kilitlemekte ısrar etmişken nasıl güvenebilirim?

Kendi güvenliğim için olduğunu söyledi, ama beni *ondan* korumak için olup olmadığını merak kendimi alamıyorum.

"Çıldırıyor olmalıydım," diye fısıldıyorum karanlığa. Ama yine de korkmuyorum.

Belki de dün gecenin travması beni bir şok durumuna soktu ve önümüzdeki saatlerde bir noktada beni tam olarak vuracak. Yani, bir gecede iki farklı kişi tarafından kaçırılan birinin profiline tam olarak uymuyorum.

Yabancı yatak ve kapının diğer tarafında bekleyen daha da yabancı adam göz önüne alındığında çok sakinim, çok rahatım.

Lucia burada olsaydı, beni bir erkekle aynı odada yalnız bırakabilmek için kaçırılmam gerektiği konusunda gülüyor ve kaba şakalar yapıyor olurdu, çünkü biriyle çıkmaktan o kadar nefret eder hale geldim ki.

Bu düşünce beni neredeyse gülümsetiyor ama sonra kuzenimi düşündükçe gözlerim dolmaya başlıyor ve sarmal beni altına çekmeye başlıyor.

Gökyüzünün ne kadar karanlık olduğuna bakılırsa, muhtemelen bütün gün uyudum ve bu da iki anlama geliyor. Moteldeki iki adam şimdiye kadar bulunmuş olmalı, yani bana suikast düzenleyen her kimse, her neredeysem oraya götürebilecek bir iz bulmaya çalışıyor olmalı. Tek bildiğim, önümüzdeki saatlerde ölümümün yakın olabileceği, ki bu pek de rahatlatıcı bir düşünce değil.

İkincisi ise Lucia'nın güvende olup olmadığı konusunda hâlâ hiçbir fikrim yok.

Tek umudum onun adının beni susturmak için bir taktik olarak kullanılmış olması çünkü diğer türlü sü kalbimi ikiye bölmekle tehdit ediyor.

Battaniyenin altına daha da gömülerek, yıllar önce bir terapistin bana öğrettiği ve beni kendimden uzaklaştırmaya yardımcı olan bir topraklama tekniği üzerinde çalışmaya başlıyorum.

felaketleştirme düşüncelerim. Her zaman işe yaramıyor ama başka seçeneğim olmayan bir odada kilitli kaldığım için yine de deniyorum.

"Tamam, gördüğüm beş şey..." Etrafımdaki zifiri karanlıkta bir şeyleri ayırt etmeye çalışıyorum, sonra dönüp tavana bakıyorum. "Kesinlikle hiçbir şey. Harika bir başlangıç."

Sıradaki!

Hissedebildiğim dört şey.

Bluzumun ipeği. Battaniyenin yumuşak pamuğu. Başlığın pürüzsüz ahşabı-

"Yatak başlıklarını düşünmek istemiyorum." Saldırıya uğramaya ne kadar yaklaştığımı düşünmemeye çalışarak dalgınca bileklerimin etrafındaki acıyan deriyi ovuyorum. "Ugh, bu işe yaramıyor."

Tekrar doğrulup battanileri etrafıma sarıyorum.

Bütün gün uyuduktan sonra bile hâlâ bitkinim. Vücudum ağrıyor ve zihnim izin verse bir on saat daha uyuyabilirmişim gibi hissediyorum.

Ancak düşünceler hızla geliyor ve bir kez sarmalın içine düştüm mü, beni çıkarmak için mucizeden başka bir şey gerekmiyor.

Karanlıkta bile kapının dış hatlarını seçebiliyorum. Diğer tarafta dinliyor mu?

Beni izlediğini itiraf eden yabancı bir adamla ormanda bir kulübede olma düşüncesi beni korkutmalı. Bu hikayenin nasıl biteceğini bilecek kadar korku filmi izledim ama yine de onu düşündüğümde alarm zilleri çalmıyor. Aksine, kapının hemen dışında olduğunu bilmek beni biraz rahatlatıyor.

Terapistim böyle bir gerçek bombası ile bir gün geçirecek.

Üstesinden gelemediğim şey, onu *görmeme* izin vermemesi, bu da birçok anlama gelebilir.

Aklıma gelen ilk şey, onu zaten tanıyor olmam, bu da beni bir odaya kapatması söz konusu olduğunda korkmamamı açıklıyor.

ıssız bir yerde bir kulübe. Ama sesi tanıdığım bir ses değildi. Ya beni şimdilik hayatta tutmayı planlıyor ve eşkalini polislere verme riskini almak istemiyor ya da görünüşünden utanıyor ve onu reddetmemi istemiyor olmalı.

"Tam bir Lucia düşüncesi." Parmaklarımı karışmış saçlarımın arasında gezdiriyorum.

İşler ne kadar kötüye giderse gitsin, kuzenim her zaman durumu bir şakaya dönüştürmenin ya da tek bir kaba yorumla havayı yumuşatmanın bir yolunu bulur. Birlikte bu kadar iyi çalışmamızın nedenlerinden biri de bu. O ışık, ben de karanlığım.

Kilitte dönen anahtarın sesi beni haykırmaya itiyor ve kapı açıldığında panikliyorum. İsteddiği gibi gözlerimi bağlamamıştım ama odaya ışık girmediği için kapıda sadece onun gölgeli silueti görünüyordu.

Odanın içine sığmak için hafifçe eğilmek zorunda kalacak kadar uzun ve neredeyse çerçeve kadar geniş. Ama başka hiçbir şey seçemiyorum. Yüz hatları yok. Saçının rengini bile.

"İyi misin?" Zengin, çakıllı sesi omurgamdan aşağı bir ürperti gönderiyor. "Uykunda ağladığını duyduğumu sandım."

"Ben iyiyim." Yanaklarım yanıyor. Birden odada hiç ışık olmadığı için minnettar oldum. "Kötü bir rüyaydı."

"Sen..." Boğazını temizliyor ama bana yaklaşmak için bir hamle yapmıyor. "Bunun hakkında konuşmak ister misin?"

Bu nazik jest karşısında dudaklarımda bir gülümseme beliriyor ama onu sorunlarımla rahatsız etmek istemiyorum. Terapistime bunun için para ödüyorum.

"Ben iyiyim, teşekkürler. Ama tuvaleti kullanmam gerek." "Tabii. Göz bağınyı tekrar takmanı istiyorum."

Gözlerimi deviriyorum ama bu konuda ona karşı koymuyorum. Gözlerimi bağlamadan önce yatağın etrafında göz bağı arıyorum.

Başımın arkasından bağlamayı bitirdiğim anda, ağır ayak sesleri yaklaşıyor ve elimi tutup beni yataktan çıkarırken nefesimi tutuyorum.

Başparmağımı elinin arkasına sürüyorum.

Vücudu yanımda geriliyor ama bırakmıyor, ben de tekrar yapıyorum.

Deri farklı bir his veriyor, neredeyse pürüzlü. Ama bir kabuğun pürüzlü olması gibi değil. Hayır, bu farklı. Yara izi olabilir mi?

Bu yüzden mi göz bağı takmak zorundayım? Yaralı olduğu için mi?

Kendimi durduramadan önce, benim ona güvendiğim kadar onun da bana güvenebileceğini fark etmesini umarak, sessiz bir teselli jesti olarak elinin arkasını bir kez daha hafifçe okşuyorum.

Banyoya yönlendiriliyorum ve kapı kapanır kapanmaz göz bağımlı çıkarıyorum ve sert floresan ışıkları karşısında irkiliyorum.

Duvarları ve zemini ahşap çitalarla kaplı bu rustik mekânın sağında pençe ayaklı bir küvet, solunda ise tuvalet ve lavabo yer alıyor.

Lavabonun üzerinde ayna olmaması ve diş fırçası dışında kişisel banyo malzemelerinin bulunmaması dikkatimi çekiyor, bu da merakımı daha da artırıyor.

Belki de sadece benden değil, kendinden de saklanıyordur.

Aynada kendine bakamayacak kadar suçluluk ve utanç içinde olmanın nasıl bir şey olduğunu çok iyi biliyorum. Ailemin ölümünden sonra uzun süre hayatta kalan tek kişi olduğum için kendimden nefret ettim. İtfaiyecilerden, anne babamın ve kardeşimin olay yerinde öldüğünü ilan eden sağlık görevlilerine kadar herkes bunun bir mucize olduğunu söyledi.

Ninem her zaman bana ikinci bir şans verildiğini ve hayatı suçluluk duyacağım bir şey olarak değil, bir armağan olarak görmem gerektiğini söylerdi. Ancak sekiz yaşında bir çocuk olarak her şeyin iyi yanını göremiyordum.

Dünyada en çok sevdiklerimi çok erken kaybetmişken bunu nasıl

yapabilirdim? Kendime baktığımda, yırtık bluzumun görüntüsüyle irkildim.

Bu yabancının beni bu kadar çok, herhangi bir erkeğin uzun zamandır gördüğünden daha fazla görmüş olması ve adını bile bilmiyor olmam garip hissettiriyor...

Tuvaletimi yaptıktan sonra göz bağımlı çözüyorum ve işimin bittiğini haber vermek için usulca kapıya vuruyorum.

Hiç vakit kaybetmeden elimden tutup beni yatak odasına götürüyor ve ben de onun dokunuşuyla rahatlıyorum. İri cüssesine rağmen çok sıcak ve nazik.

"Sana yiyecek bir şeyler getireyim." Yatak odasına döndüğümüzde elimi bırakıyor.

"Bekle." Yalnız bırakılmanın verdiği ani panik beni hazırlıksız yakaladı. "Gitme..."

"Bir şeyler yemelisin."

Bu yabancının, belki amcam hariç, geçmişte hiçbir erkeğin göstermediği kadar benim iyiliğimle ilgileniyor olmasından ya da olanlardan dolayı hâlâ şokta olmamdan kaynaklanıyor olabilir ama etkileşimimizin sona ermesini istemiyorum.

"Mutfakta birlikte yiyemez miyiz? Bana güvenebileceğine söz veriyorum. Ben... Ben kaçmayacağım."

"Hayır."

"Lütfen." Sesim çatlıyor ve sesim bu kadar çaresiz ve zayıf çıktığı için sessizce kendime lanet ediyorum.

"Hayır." Sesinde sert bir ton var ve geri adım atmayacağını biliyorum. "En azından yüzünü görebilir miyim?"

"Özür dilerim. Bu senin kendi güvenliğin için. Lütfen, sadece bana güven, Elle." Nefesim kesildi. "Adımı biliyorsun."

Neden şaşırdığımı bilmiyorum. Elbette adımı biliyor. Adam kim bilir ne kadar zamandır beni takip ettiğini itiraf etti ama yine de o tok ve gür sesiyle yüksek sesle söylediğini duymak beni şok etti.

"Birkaç dakika içinde döneceğim."

"değil, sanırım biraz daha dinlenmeyi tercih ederim."

"Pekâlâ. Acıktığınızda bana haber verin." Kapıyı kapattı ve bir kez daha kilitledi.

Gözbağını çıkarıp göz kırpıyorum ve tepedeki ışığın açık olduğunu görüyorum. Ampul parlak değil ama odayı yumuşak bir ışıltıya boğuyor.

Etrafa göz gezdirdiğimde, odanın oldukça sıkışık olduğunu, yatak ve yan sehpanın alanın çoğunu kapladığını görüyorum. Küçük bir çekmeceli dolap var ama daha fazlası yok. Komodinin üzerindeki, sanki onlarca yıl önce çekilmiş gibi grenli ve yıpranmış görünen çerçeveli tek bir kadın fotoğrafı dışında kişisel eşyaların belirgin bir şekilde eksikliğini fark ediyorum. Bunun dışında duvarlarda asılı hiçbir resim ya da şifonyerin üzerinde kolonya şişeleri yok. Yatağın yanına yığılmış kitaplar ya da tembel bir Pazar sabahından kalma serseri bir kahve fincanı bile yok.

Çekmeceleri açtığımda kıyafetlerin tamamen boş olduğunu gördüm.

"Kimsin sen?"

Ceketi yere atılmıştı, onu tekrar alıp üzerime geçirdim ve yatağın kenarına tünemeden önce o tanıdık kokuyu içime çektim. Ceketin kolları beni sarıyor ve onun kollarına sarılmanın, sıcak bedenini bedenimde hissetmenin nasıl bir şey olduğunu hatırlamadan edemiyorum.

"Delireceğim," diye mırıldanıyorum içimden, ceketi üzerime sararken.

Ama onunla ilgili tek tanıdık şeyin kokusu olmadığı hissinden kurtulamıyorum. Başka bir şey daha var ama ne olduğunu anlayamıyorum.

Ceplerimde tek bir metro bileti ya da restoran fişi arıyorum. Gizemli takipçimin kim olduğunu anlamamı sağlayacak herhangi bir şey.

Elim boş döndüğümde yatağa uzanıp tavana bakıyorum ve sonunda aklımı yitirip yitirmediğimi merak ediyorum çünkü bu yabancıнын beni gerçekten güvende tutmak istediğine inanmadan edemiyorum.

EN SON NE ZAMAN UYUDUĞUMU HATIRLAMİYORUM. NEREDEYSE KIRK OLMALI-
Sekiz saat önce, ama zihnim az önce üçlü espresso içmişim gibi yarıyor.
Elle'nin bu kadar yakınımda olması beni geriyor ve bu sadece onun güvenliği
için endişelendiğimden değil.

Onu yatağında hayal etmeden duramıyorum. Ona katılmak, vücudunu
kendime doğru çekmek ve burnumu saçlarına gömmek için neler vermezdim...

Böyle şeyler düşünmeye hakkım yok.

Elle benim değil ve başka türlü olmasını ne kadar çok istesem de asla
olmayacak.

Onu yatak odasına geri kilitledikten sonra kapının yanında durup kulağımı
kapıya dayıyorum. Etrafta tepinmesine bakılırsa, sesi sinirli geliyor.

Çekmecelerden birinde kimliğimi ele verecek bir şey bulmayı umduğunu
biliyorum ama ben yıllardır kendimi saklıyorum. Manevi değeri olan hiçbir
şeye sahip olmamayı uzun zaman önce öğrendim, çünkü bunlar sadece
unutmayı tercih ettiğim anıları geri getiriyor, bu yüzden çocukluğuma ait
hiçbir fotoğrafım yok. Büyük büyükannemin düğün gününde bana miras
bıraktığı aile yadigârları ya da antika biblolar da yok.

Bir zamanlar bir ailem vardı. Ama bu uzun zaman önceydi ve hiç var
olmamışlar gibi davranmayı tercih ediyorum. Böylesi daha az acıtıyor.

Her ne kadar yatak odasının kapısının dışında kalıp Elle'i dinlemek istesem de, daha fazla zaman kaybetmeyi göze alamam. Eğer onu kaçırın arabayı kimin kullandığını bulma şansım varsa, hızlı hareket etmeliyim.

Kulübeden olabildiğince sessizce çıkıp, yatak odasının karşı tarafına geçene kadar verandanın etrafında yürüyorum.

Elle'nin konuşmaya kulak misafiri olup paniklemesi riskini almak istemiyorum. Zaten kaçırılma olayının yol açtığına şüphe olmayan bir kâbusla uyandı ve onu daha fazla sıkıntıya sokmak istemiyorum.

Bunu araştırması için güvenebileceğim tek bir kişi var, o yüzden cebimden kullan-at telefonumu çıkarıp Pyotr'un numarasını hafızamdan çeviriyorum.

"Lev," diye homurdanıyor telefona cevap verdikten sonra. "Sesin uyuyakalmışsın gibi geliyor."

"Son iki gündür bir iş için dışarıdaydım. Çok yorgunum, bu yüzden benden isteyeceğin şey her neyse bekleyebilir mi?"

"Hayır."

"Ben de öyle düşünmüştüm..."

Pyotr, gençliğimden beri hâlâ görüştüğüm birkaç kişiden biri. Kardeşim Maxim ile arkadaştı, ancak yıllar içinde bir şekilde birbirlerinden uzaklaştılar ve biz yakınlaştık. Belki de zorunlu yakınlıktan kaynaklanıyordu, ama Pyotr bana asla bir yabancı gibi davranmadı, ki ben de hayatımın büyük bölümünde böyle hissettim.

Hep onun da aynı şeyleri hissedip hissetmediğini merak etmişimdir ama hiç merak etmedim.

Benimle konuşabileceğini biliyor ve bazen bu aramızdaki güveni tesis etmek için yeterli oluyor.

"Bir fincan kahve koymak isteyebilirsiniz, bu biraz zaman alabilir."

Ona Elle'e ne olduğunu kısaca anlatırken ve sahte uber'in plakasını söylerken arkadaşım sessiz. Yaptığı işte o kadar iyi ki, muhtemelen failin izini

arabanın renginden başka bir şey değil. Bu yüzden eyalette en çok aranan özel dedektiflerden biri.

"Sorumlunun kim olduğunu bilmem gerek,

Pyotr." "O kadarını anladım."

"Bir şey bulduğunuzda beni bu numaradan arayın."

Kendi tavsiyeme uyarak kabine geri döndüm ve telefonun çalmasını sabırsızlıkla beklerken kahve için biraz su kaynattım.

Elle sessiz ve uykuya geri döndüğünden hiç şüphem yok.

Keşke onu dışarı çıkarabilseydim ve birbirimizin arkadaşlığının tadını çıkarabilseydik, ateşin önündeki kanepede oturup gece boyunca konuşabilseydik. Ama onun beni göreceği düşüncesi göğsümü acı verecek kadar geriyor.

Pyotr şöhretinin hakkını veriyor ve ben daha ikinci fincan kahvemi bitiremeden bana geri dönüyor.

Yarısı boş bardağı dışarı çıkarıp ön basamaklara oturuyorum ve onun çağrısına cevap veriyorum.

"Öldürdüğünüz adamlar mafyayla bağlantıları olduğu bilinen bir suç çetesine mensup. Elle'yi fidye olarak kullanıp Conti ailesinden mal varlığı elde etmeyi planladıkları ortaya çıktı."

"Ben de öyle düşünmüştüm." Elimi yüzümde gezdiriyorum. "Sanırım bana bir yer bulamadınız?"

"Var, ama sana vermekte tereddüt

ediyorum." "Pyotr." Boştaki elimi yumruk

yapıyorum.

"Tamam, size konumu göndereceğim ama sizi uyarmam gerekiyor. Şu anda orada en az altı üye var, belki de daha fazla ve oraya saldırmayı planladığını varsayıyorum. Tavsiye almaktan hoşlanmadığını biliyorum ama oraya yalnız gidersen ölürsün."

" çaresine

bakabilirim." "Seninle

gelebilirim-"

"Kulübeye gelip Elle'ye göz kulak olmanı istiyorum." Pyotr alay eder. "Rehinenize bakıcılık yapmamı mı istiyorsunuz?"

"O bir rehine *değil*."

"Bunu ona söylemeyi dene."

"Yardım etmek istemeni takdir ediyorum ama ben yokken Elle'ye bakabilecek kadar güvendiğim başka kimse yok."

"Gururum okşandı. En azından yardım etmeleri için birkaç adamımı çağırayım. Çoğunun bana bir ya da iki iyilik borcu var, bu yüzden endişelendiğiniz buysa, soru sormadan yaparlar."

"Gerek yok. Bunu kendi başıma halledebilirim."

Ben her zaman yaparım.

BİR SAAT İÇİNDE, PYOTR ARABAMI TOPLAMAYI BITİRDİĞİM SIRADA GELDİ. İki av tüfeği ve mutfaktaki döşemelerin altında sakladığım bir avuç bıçakla. Onu son gördüğümünden bu yana saçları kısalmış ve alışılmadık bir şekilde sinekkaydı tıraş olmuş. Normalde benimkine benzer, daha sert bir görünümü var, bu da beni yeni bitirdiği iş hakkında meraklandırıyor.

Silahlarla dolu bagaja bakıyor ama ben malzemelerimi iki kez kontrol etmeyi bitirirken hiçbir şey söylemiyor. Arabanın şoför koltuğuna tırmanıp kulübeden uzaklaşmadan önce ona başımı salladığımda ve Elle'den ayrıldığım gerçeğine odaklanmamaya çalıştığımda yüzünde bir hayal kırıklığı belirtisi var.

Pyotr'un bana çetenin saklandığı yer olarak verdiği yere ulaşmam bir saatten fazla sürüyor. Zamanı zihnimi boşaltmak için kullanıyorum.

Güneş doğmadan Elle'e dönmek istiyorsam, bu konuda duygusallaşmayı göze alamam.

Arabayı park edip bagajdan silahlarımı aldığımnda, vücudum sanki kendime yukarıdan bakıyormuşum gibi hissizleşiyor.

Sokağı sinsice geçip, yoldan geçen herhangi biri için çoktan unutulmuş gibi görünen metruk görünümlü çamaşırhaneye girerken hareketlerim kendime ait değil.

Ama ben daha iyi biliyorum.

Kapıyı açmak için fazla güç harcamam gerekmiyor ve elimdeki tüfeği ayarlayarak pis zeminde sürünüyorum. Tezgâhın arkasındaki, Elle'e saldırıyı düzenleyen adamlara açılan kapıya yaklaşırken ağırlığının farkına bile varmıyorum.

Yanlış bir hareket yaparsam, muhtemelen gözlerimin arasına bir kurşun yerim ve bu bir seçenek değil.

Bu hızlı ve kirli olacak. Dövüşmek için tercih ettiğim yol.

Son bir derin nefes alıyorum, ellerimdeki silahın ağırlığına odaklanırken zihnimin durgunlaşmasına izin veriyorum ve ayağımı kapıdan içeri gönderiyorum.

Masanın etrafında oturan adamlardan herhangi biri daha ne anlamadan, ikisi çoktan ölmüştür.

Merdivenlerin dibine ulaştığımnda sırtı bana dönük oturan adamın boynuna üçüncü bir el ateş ediyorum. Cesedi gümbürtüyle yere düştüğünde, diğer iki adamın kafasına çoktan kurşun sıkılmış ve kafataslarını parçalamıştım.

Masanın üzerinde duran yarım düzine tabancaya rağmen, adamların çoğu tepki vermeye fırsat bulamadan ölmüştür bile.

Kan yüzüme sıçrayıp derimi, yerleri ve duvarları kaplarken kulaklarım silah sesinden çınlıyor.

Mermilerin gücü kafataslarını paramparça ederken silahın geri tepmesi karşısında güçlkle irkiliyorum.

Öfkem beni ele geçiriyor, bedenimden uzaklaştırıyor ve içgüdülerimin çalışmasına izin veriyor.

Hayatımın çoğunu babamın kum torbası olarak geçirdiğim için reflekslerim her zaman son derece keskin olmuştur.

Ona karşı asla açığa çıkaramadığım öfke, ayaklarımın dibinde ölü yatanlar gibi pisliklere karşı açığa çıkarabileceğim böyle anlar için damarlarımda uykuda bekliyor.

Nefes nefese, yere saçılmış cesetlere bakıyorum, çoğu benim açtığım kurşun yaralarından tanınmaz halde.

Dokuz ölü.

Hepsi de Elle'in yanına yaklaşmaya cüret ettikleri için kafalarına sıkılacak bir kurşundan çok daha kötüsünü hak ediyor ama onlara işkence ederek kaybedecek zamanım yok. Ona geri dönmem gerekiyor, bu yüzden köklü intikam arzumu bir kenara itip bazı cevaplar almaya odaklanıyorum.

Ne kadar iyi işbirliği yaptığına bağlı olarak bir tane daha kaldı.

Bir çetenin içinde her zaman hayatına sadakatten daha çok değer veren birini bulabileceğinizi öğrendim ve bu pisliğin ilk ateşimden sonra masanın altına sinmesinden onun zayıf halka olduğunu anladım. Arkadaşlarının kanı etrafında birikirken saklandığı yerden kıpırdamaya cesaret edemedi.

Çok acınası.

"İŞBİRLİĞİ YAPMANIZI ÖNERİRİM." EĞİLDİM VE HAYATTA KALAN SON ŞEYİ ALDIM. adamı yakasından tutup masanın altından sürükleyerek çıkardı.

Korkmuş bir çocuk gibi hüngür hüngür ağlıyor, gözyaşları şimdiden yanaklarından süzülüyor.

"Lütfen," diye inliyor, silahımın namlusuna bakarken titreyen ellerini kaldırıyor.

Pantolonunun ağ kısmı kararıyor ve idrar kokusuyla karşılaşınca burnumu kırıştırıyorum.

Hiç bu kadar acınası bir manzara gördüğümü sanmıyorum.

"Neden Elle Conti'yi hedef aldın?" Silahımı kafasına doğrulturken ayağımı göğsüne koyarak onu yerde tutuyorum.

"Biz...biz istedik..." Yutkunuyor, sağındaki cesede bakarken yüzündeki son renk de kayboluyor.

Beyin maddesi halıyı lekeliyor ve o da kusuyor.

Sabırım tükeniyor. "Konuş. Yoksa sen de ona katılacaksın."

"Silahlar," diye yutkunarak silahıma baktı. "Erişim izni istiyorduk."

Bilmem gerekirdi.

Massimo Conti sadece New York'un değil, tüm ülkenin en büyük silah üretim şebekelerinden birini kurmuştur. İçine sızma girişimleri nadir değildir, ancak ailesinden birini yem olarak kaçırmak nadirdir. Sadece gerçekten güçlü biri böyle bir riske girecek kadar aptal olabilir.

"Neden Elle? Neden Massimo'nun kızı değil?"

"O evli... biriyle..." Yutkunuyor ve gözlerindeki korku parıltısını kaçırmıyorum.

"Koslov,

biliyorum." Tetiği

çektim.

BEN EVE DÖNDÜĞÜMDE PYOTR MUTFAK MASASINDA OTURUYORDU.

Kabin. Bana doğru bakıyor ve kanlı ellerime ve gömleğime bakarken gözlerini deviriyor.

"Gitmekte özgürsünüz."

Yanından geçip, tenime sinen bakır kokusundan arınmak için banyoya girdiğimde kıkırdadığına yemin edebilirim.

Tüm kanı yıkarken kaynar sıcak su cildimi çiğ hale getiriyor. Su sonunda berraklaşıyor ama ben yine de kendimi kirli hissediyorum.

Elle burada olmasaydı, soğuduktan sonra bile suyun altında bir saat daha durur, cildimi kıpkırmızı olana kadar tekrar tekrar yıkardım.

Ama güneş doğmadan Elle'i dairesine geri götürmeliyim. Artık kaçırılmasının arkasındaki adamların icabına bakıldığına göre, kulübede kalması için bir neden yok ve onu kendi memnuniyetim için kilitli tutmak bir seçenek değil.

Yaşamayı gereken bir hayatı var. Bensiz bir hayat.

ELLE ŞEHRE DÖNERKEN ÇOK SESSİZDİ. BUNUN NEDENİNİN çünkü üzgündür ya da kendi düşünceleri içinde kaybolmuştur.

Sessizlik bana iyi , ama onun sesini özlemekten .

Kısa bir süreliğine de olsa ona bu kadar yakın olduğum için bile minnettar olmalıyım ama daha fazlasını istiyorum.

Hep daha fazlasını istiyorum.

Elle nerede yaşadığını nereden bildiğimi ya da onu neden yangın merdiveninden küçük balkonuna doğru götürdüğümü sormuyor. Yine de sessizliğini koruyor ve ben de huzursuz hissetmeye başlıyorum.

Gerçi balkonunun penceresinin ardına kadar açık olduğunu fark ettiğimde bu kısa sürede hayal kırıklığına dönüşüyor.

"Bu pencereyi açık bırakmamalısın."

"Acil durumlar için." Bacaklarını çıkıntının üzerinden geçirmeye çalışıyor. "Zaten kapının yedek anahtarını almam gerekiyor, çantam ve telefonum da çoktan gitmiş."

"Pencereni açık tutmak güvenli değil." Elle'den ayrılma düşüncesi beni tedirgin ediyor. "Herhangi biri yangın merdivenine tırmanabilir."

"Senin gibi mi?"

Hiçbir şey söylemiyorum ve dudaklarının kenarları seğiriyor.

"Gerçekten düşünürseniz hiçbir şey güvenli değildir. Bir parça suşi boğazıma kaçabilir ya da kaldırımda takılıp kafamı yarabilirim."

Söylediklerine, kafamda canlandırdığı imgelere sinirleniyorum ama onu yatağına götürürken sessiz kalmayı tercih ediyorum.

Pek çok kez onun yanında yatağına girdiğimi, onu kollarımla sardığımı ve mışıl mışıl uyurken nefes alışının yumuşak sesini dinlediğimi hayal ettim.

Boğazımı temizleyerek pencereye doğru dönüyorum, gitme düşüncesi göğsümü sıkıyor.

Cevaplayamayacağım başka sorular sormaya başlamadan önce.

"Gitmeliyim."

"Bekle."

Elle ayağı kalkarken donup kalıyorum, hislerim alarma geçiyor.

Omzumun üzerinden baktığımda, onun yerinde yalpaladığını görüyorum, görüş eksikliği dengesini bozuyor.

Kendimi durdurmaya fırsat bulamadan ona uzanıyorum.

Ellerim hafifçe omuzlarını kavırıyor, dengesini yeniden kazanırken onu sabit tutuyor.

"En iyi zamanlarımda bile beceriksizimdir..." diye mırıldanıyor. "Ben sadece... Ben istedim ki..."

Bana doğru eğiliyor ve kollarını belime dolayarak bana sıkıca sarılıyor.

Tepki vermem bir saniye sürüyor.

En son ne zaman birinin bana sarıldığını hatırlamıyorum ve yakın temasta tüm vücudum geriliyor.

Omzuma zar zor ulaşıyor ve kollarım içgüdüsel olarak onu sararken kendini çok küçük, çok kırılgan hissediyor.

"Sadece sana teþekkür etmek istedim," diye fısıldıyor, yanağını göğsüme yaslayarak. "Hayatımı kurtardığın için."

Onun bu kadar yakınımda olması, gitmesine izin verme kararımı sorgulamama neden oluyor. Onu bu şekilde arzulamak, bunu sadece zorunluluktan yaparken onun dokunuşlarında teselli aramak bencilce.

Beni asla benim onu sevdiğim gibi sevemez, çünkü nihayetinde Elle için hissettiğim şey bu.

Sevgiler.

Çünkü beni gerçekten tanısaydı, nefretten başka bir şey hissetmezdi.

"Lütfen, göz bağını miyim? Kim olduğunu görmek istiyorum."

Kollarımı bırakıp uzaklaşıyorum çünkü bedeni bedenime yaslanmışken, kokusu burnuma uyuşturucu gibi doluyorken doğru düşünemiyorum.

"Güven bana, daha iyi." Sözlerim niyet ettiğimden daha soğuk çıkıyor ama Elle'i rahatsız etmişe benzemiyor.

Alt dudağını ısıyor ve ben ağzından o kadar büyülenmişim ki parmak uçlarında olduğunu fark etmiyorum, eğilirken kendini sabitlemek için elleri omuzlarıma gidiyor.

Gözümü kırpıyorum ve dudakları dudaklarımda.

Dokunuşum tereddütlü, ama geri çekilmediğimde dudaklarını ayırıyor ve içimde bir şeyler kopuyor.

Dilim sessiz bir davetle alt dudağını hafifçe okşarken parmaklarım koyu renk saçlarına dolanıyor ve onu yerinde tutuyor.

Elle hevesle dudaklarını ayırıyor ve dilim onunkine değdiğinde boğazımda oluşan iniltiyi durduramıyorum.

Tadı hayal ettiğimden bile daha tatlı ve ağzını son yemeğimmiş gibi yalayıp yutuyorum, dilimi kalçalarının arasında olsaydım yapacağım gibi onunkine sürtüyorum.

Parmakları gömleğimi kavırıyor, daha iyi erişebilmem için başını geriye doğru eğdiğimde beni daha yakına çekiyor.

Bana sorgusuz sualsiz boyun eğiyor ve ben ağzını keşfederken, vücudunun bana karşı erimesini sağlayan dişlerimle dudaklarını nazikçe ısırırken aklım hiç eğlenmemem gereken düşüncelerle doluyor.

Onunla ilgili her şey yumuşak. Dudakları, yanakları, saçları.

Tenin her santimini ağzımla keşfetmekten, amının tadının da aynı derecede tatlı olup olmadığını bilmekten başka bir şey istemiyorum-

Nefesimi tutmaya çalışırken nefes nefese kalıyorum.

Sikim acıyla zonkluyor ve Elle biraz daha yaklaşırsa onu ne kadar çok istediğimi hissedecek.

Zaten çok fazla çizgiyi aştım ve daha fazlasını aşma riskini göze alamam.

"Gitmem gerek." Parmaklarımı saçlarından çözüyorum ve ulaşamayacağım bir yere çekiliyorum.

Elle olduğu yerde donup kalıyor, dudakları öpüşmemizden dolayı şişmiş ve siyah saçları dağılmış.

Onu hiç bu kadar güzel gördüğümü hatırlamıyorum, işte tam da bu yüzden pişman olacağım bir şey yapmadan önce buradan siktir olup gitmem gerekiyor.

ELLE

I YAPMA.KALDIR VE GÖZ BAĞI KADAR UZUN SONRA VE AYAK SESLERİ

yangın merdiveninden aşağı kaybolurken, az önce olanlardan sonra vücudum hala donmuştu.

Onu *öptüm*. İsimsiz esir edicim ya da kurtarıcım, nasıl baktığıma bağlı. Onu nasıl etiketlemek istediğime hâlâ karar veremedim, çok da önemli değil.

Önemli olan ne kadar inanılmaz olduğu.

Kontrolü hemen ele alması, diliyle ağzımı keşfetmek için bu kadar çaresiz olması gözlerimi geri döndürdü ve nabzım hızlandı.

Hiçbir öpücük bu kadar yoğun hissettirmemişti ve daha fazlası

için çaresizim. Çok, çok daha fazlası.

Aklım başımda olsaydı, hemen amcamın evine gider ve ona son kırk sekiz saatte olanları ayrıntılarıyla anlatırdım. Kaçırılmamdan beni ormanın ortasındaki kulübesinde kilitli tutan gizemli adama kadar her şeyi.

Ama aklım başımda değil. Beni takip ettiğini açıkça itiraf eden bir adamla yaptığım şeyle bunu kanıtladım.

Massimo gerçeği öğrenirse ölür ve hastalıklı ve çarpık bir nedenden dolayı bu istediğim son şey.

Sonunda göz bağını çıkarırken dudaklarımdan histerik bir kahkaha kaçıyor.

Keşke ben zihinsel olarak her şeyi yeniden yaşarken o da içeri girseydi. Ama etrafıma baktığımda mekânı boş ve Cuma sabahı bıraktığım gibi buluyorum.

Çamaşır sepetim hala dolup taşıyor, vardiyama hazırlanmak için acele ettiğim makyaj masamda hala makyaj malzemelerim duruyor ve yatağımın yanındaki kitap yığınını hala okunmayı bekliyor.

Her şey çok sıkıcı ve sıradan. Neredeyse hiçbir olmamış gibi davranabilirdim ve şimdi yatak odama geri döndüğümde sanki hiç olmamış gibi hissediyorum. Sanki her şeyi rüyamda görmüşüm gibi.

Gerçek olduğuna dair elimdeki tek kanıt *dudaklarımdaki* hafif karıncalanma ve dilimde kalan tadı.

"Bu kıyafetlerden kurtulmam lazım." Nefes verirken ellerimi yüzümde gezdiriyorum.

Duş ısınıp banyoyu buharla doldururken bluzumu ve eteğimi çıkarıp ikisini de doğruca çöpe atıyorum.

O motelde geçirdiğim zamanı fiziksel olarak hatırlatacak hiçbir şey istemiyorum, belki *onun* kollarında taşındığım anı hariç-

"Yeter, Elle."

Duşa giriyorum, kaynar sıcak su sırtımdan akarken ve omuzlarımdaki gergin kasları gevşetirken inliyorum. Hızla vücut kremime uzanıyorum ve şişenin neredeyse yarısını kullanarak cildimi köpürtüp kaçırılma kâbusundan arındırıyorum.

Ellerim boynumda ve göğsümde gezinirken duraksıyorum.

Bir sorun var.

Parmaklarım genellikle kolyemin bulunduğu boynumun çıplak teninde gezinirken loofa'm elimden düşüyor.

"Oh, hayır, hayır, *hayır*," diye inliyorum duşun zeminine bakarken, endişeyle kolyemi arıyorum ve bulamıyorum.

Kolye ucu kanalizasyona düşmüş olamayacak kadar büyüktür, yani o motel odası da dahil olmak üzere her yerde olabilir.

"Tanrım," diye hıçkırıyorum sonsuza dek kaybolduğunu düşünürken. Bir zamanlar anneme aitti ve sekiz yaşına girdiğimde bana verdiğinden beri her gün takıyorum. Yangından çıkarıldığında üzerimde olan tek şey buydu, bu yüzden onu hatırlamak için elimde kalan tek şey bu.

Ya da...

İçim burkularak suyu kapattım ve duştan çıktım.

Bedenim ve zihnim o kadar yorgun ki şu anda kolyemi aramaya çalışmanın faydasız olacağını biliyorum. Bu yüzden, yatmaya hazırlanırken, yarın onu aramaya ve ortaya çıkmasını ummaya söz veriyorum.

Çünkü sonsuza dek kaybolacağı düşüncesi kalbimi ikiye bölüyor.

YORGUNLUĞA RAĞMEN ZAR ZOR UYUYORUM. GÖZLERİMİ HER KAPATTIĞIMDA, Beni soğuk terler içinde bırakan bir panik dalgasına kapılıyorum. Karanlıkta yatarken, kendime eve döndüğümü, güvende olduğumu hatırlatmaya çalışıyorum, ama yine de kalbim sanki o motel odasındaymışım gibi çarpıyor.

Hiçbir şey olmamış gibi davranabileceğimi düşünmek saflık olur. Belki de bir yatağa bağlanmak ve tecavüzle tehdit edilmek başıma gelebilecek en kötü şey olmadığı içindir.

Terapistim her kötü deneyimi ailemi yok eden yangınla kıyaslayarak duygularımı küçültmememi söylüyor ama elimde değil.

Böyle bir travmadan sağ kurtulduğunuzda, bu sizi hızla güçlendiriyor. Eğer bundan sağ çıkabiliyorsam, her şeyden sağ çıkabilirim.

Güneş doğduğunda çoktan kapıdan çıkmış ve şehri geçerek Lucia'nın evine doğru yürümeye başlamıştım.

Hava çok soğuk ama güneş parlıyor, bu yüzden kendimi uzun, bir palto ve kalın bir atkıyla sarıyorum, biraz D vitamininin daha iyi hissetmeme yardımcı olacağını umuyorum.

Evine giderken en sevdiğimiz kafeye uğrayıp iki mocha latte, Mikhail için bir sade kahve ve biraz da hamur işi alıyorum. Kaçırıldığımı söylemeden önce kuzenimi en sevdiği vişneli danish ile tatlandırmaktan zarar gelmeyeceğini düşündüm.

Eve gelir gelmez ona söylemediğim için çok kızacak ama endişelenmesini istemedim. Son birkaç yıldır yeterince şey yaşadı ve kendimi yük gibi hissetmekten nefret ediyorum.

Ön kapıyı çalarken nabzım hızla atıyor.

Buraya gelirken ona tam olarak ne söyleyeceğimi prova etmeye çalıştım ama hepsi çok saçma geldi. Sadece kaçırılma olayı değil, beni kimin kurtardığı hakkında da hiçbir fikrim yok. Kulağa tuhaf bir ateşli rüya gibi geliyor ve bir noktada uyanıp *onun* asla gerçek olmadığını fark edeceğimi düşünüyorum.

Bu düşünce karşısında hayal kırıklığına uğramaktan kendimi alamıyorum.

Hâlâ düşüncelerimi toparlamaya çalışıyordum ki ön kapı açılıyor ve karşımda darmadağınık görünen Lucia beliriyor. Saçları dağınık bir şekilde topuz yapılmış ve üzerinde pembe saten bir pijama var.

"Elle." Güneş ışığı yüzüne vururken gözlerini kısarak bana bakıyor. "Saat sabahın yedisi bile değil."

"Kalkmışsındır diye düşündüm. İçeri gelebilir miyim? Kahve getirdim." İçinde hamur işleri olan çantayı kaldırıyorum ve Lucia kenara çekiliyor.

Kapıyı arkamdan kapatmadan önce ben geçerken tepsiden bir kahve alıyor.

Ev ürkütücü bir şekilde sessiz ve beni Mikhail'in kocaman kanepede oturduğu, siyah bir gömlek ve pantolon giydiği ve bir espresso içtiği aile odasına götürürken etrafıma bakıyorum. Onu birkaç yıldır tanıyor olmama rağmen, kaslı vücudu ve sayısız dövmeleriyle daha az korkutucu bulmuyorum.

"Vivi nerede?" Yere saçılmış oyuncaklara ve kitaplara bakıyorum. "Hâlâ uyuyor. Küçük velet saat üçe kadar beşiğinde parti yapıyordu." Mikhail alay ediyor. "Annesine çekmiş."

Bir kahkahayı bastırıyorum ve Lucia gözlerini kocasına çeviriyor.

Kahveleri ve hamur işlerini masaya bırakarak kanepeye oturuyorum. "Nasılsın Mikhail?"

Geniş omuzlarını silkiyor.

"Her zamanki gibi." Hiçbir zaman çok konuşan biri olmadı, bu yüzden kuzenime bu kadar uygun olduğunu düşünüyorum. Lucia olabildiğince dışa dönük biri ve Mikhail'in kardeşlerinden öğrendiğim kadarıyla onu gevşetmekte harikalar yaratmış.

Lucia'yla tanışmadan önce nasıl biri olduğunu merak ediyorum.

Lucia benimle Mikhail'in arasına oturuyor ve bir danış almaya uzanıyor. "Seni bu kadar erken buraya getiren nedir?"

"Ben, uh... Seninle bir şey hakkında konuşmam gerek." Elimde kıpırdanmamı engelleyecek bir şey olsun diye kahve fincanımı elime alıyorum.

"Sizi bırakabilirim kızlar." Mikhail dövmeli ellerini kalçalarına dayıyor.

"Aslında bunu da duymak isteyebilirsiniz."

Mikhail kaşlarını çatıyor ve Lucia hemen sertleşir.

"Elle, beni ." tuttu. "Her şey yolunda mı?" "Evet. Ama bilmen gereken bir şey var."

Mikhail ve Lucia, barda telefonumu kaybetmemden kurtarılıp ormandaki bir kulübeye götürülmeme kadar son birkaç gün içinde olan her şeyi anlatırken sessizler.

Ben konuştukça Lucia'nın yüzünün rengi yavaş yavaş soluyor, ama Mikhail ürkütücü bir şekilde hareketsiz kalıyor, yüzü taştan bir maske gibi her şeyi kavırıyor.

Kuzenim elimi tuttu. "Bu da ne, Elle! Neden bunu şimdi duyuyorum?"

"Şey, telefonumu kaybettim..." Mırıldanıyorum.

"Sen iyi misin? Yani, bu... Kahretsin, ne diyeceğimi bile bilmiyorum." Elimi sıkarken Lucia'nın gözleri yaşlarla parlıyor.

"Ben kesinlikle iyiyim. Gerçekten."

"Yemin ederim, eğer bir daha kaçırılırsan, kaçtığın anda beni aramanı istiyorum."

Gülmekten kendimi alamıyorum. "Söz veriyorum."

Lucia kollarını bana dolamadan önce elimi bırakıyor. Ben de ona sarılırken gözlerim doluyor.

Lucia benim için her zaman bir kuzenden çok bir kız kardeş gibi hissettirdi ve kız kardeş gibi de göründü. O her zaman hayatımın çok büyük bir parçası oldu, ama buraya taşındıktan sonra daha da büyük bir parçası oldu.

Lucia olmasaydı, bugün nerede olurdum gerçekten bilmiyorum.

Sonunda birbirimizden ayrılıyoruz ve Lucia gözlerini gizlice üstünün koluna siliyor.

Gözlerim, sessizliğini sinir bozucu bulduğum Mikhail'e kayıyor. "Mikhail?"

"Moteldeki adamlar..." Dümdüz önüne bakarken ellerini çenesinde gezdiriyor.

"Onların icabına bakıldı."

Yine sessizleşti ve tehdidi değerlendirmek için zihninde her küçük ayrıntıyı gözden geçirdiğini biliyorum. "Ve Lucia'dan özellikle ismen bahsettiler mi?"

Kuzenimin gözyaşları içindeki yüzüne bakıp başımı sallıyorum, düşüncelerim üst katta mışıl mışıl uyuyan Vivi'ye kayarken göğsüm sıkışıyor.

Eğer Lucia'ya bir şey olursa.

Vivi'nin annesiz büyümenin acısını yaşamasını asla istemiyorum, bu yüzden Lucia'yı güvende tutmak için elimden geleni yapacağım.

"Neyin peşinde olduklarını asla öğrenemedim."

Lucia kaşlarını çatar. "Benim bilmek istediğim bu gizemli adamın kim olduğu. Kimliğini neden açıklamadığını merak ediyorum."

"Ona defalarca sordum ama reddetmeye devam etti."

"Şüpheli olduğu kesin," diye mırıldandı Mikhail. "Seni takip ettiğini itiraf mı etti?"

"Evet."

"Dikkatli olmalısın, Elle. Seni sadece güvenini kazanmak için kurtarmış olabilir ve niyetinden emin olamayız."

Lucia Mikhail'e bakar. "Sence geri dönecek mi?" "Bu bir olasılık."

Düşüncesi bile nabzımı hızlandırıyor. Bunu Lucia'ya asla itiraf etmeyeceğim çünkü deli olduğumu düşünecek ama onun geri dönmesini *istiyorum*.

Nasıl görüldüğünü ve hatta adının ne olduğunu bilmememe rağmen, onunla hissettiğim bağ yadsınamazdı. Paylaştığımız öpücük de bunu doğruladı.

Dudaklarını dudaklarımda hissettiğimde vücudumun nasıl canlandığını hatırladığımda omurgamdan aşağı bir ürperti akıyor.

Mikhail beni anlık hayallerimden kopardı. "Onunla ilgili hatırladığınız belirgin bir şey var mıydı? Belki bir aksan?"

"Söyleyebildiğim kadarıyla ellerinde bazı yaralar vardı." "Bununla çalışabilirim. Başka bir şey var mı?"

"Telefonumu geri almayı deneyebilir misin? Barda kaybettim."

"Elbette, bu arada size başka bir tane ayarlayacağım. Yine de üzerine düzgün bir takip cihazı koymakta ısrar edeceğim. Konum uygulaması hacklenebilir ve ben işi şansa bırakmak istemiyorum."

"Bunun için minnettarım Mikhail."

Mikhail çenesini eğiyor ve bana küçük bir gülümseme sunuyor.

"Neyse, gitmeliyim. Yakında hastanede olmam gerekiyor ve uzun bir vardiya olacak."

Lucia kaşlarını çatır. "Sence işe gitmek iyi bir fikir mi? Daha yeni büyük bir şey atlattın Elle. Birkaç gün izin alsan, burada Vivi ve benimle takılsan falan iyi olur."

"Kendimi meşgul tutmam gerekiyor. Yapacak hiçbir şey olmadan evde oturmak... Bu beni endişelendirecek." Ayağa kalktı.

Mikhail bana baktı. "Felix ya da Yakov'un gelip sana göz kulak olmasını sağlayabilirim."

"Gerçekten, ben iyiyim."

"Elle-" diye başlıyor Lucia ama ben başımı

sallıyorum. "Korumaya ihtiyacım yok."

Mikhail başını sallar. "Şey, teklif orada. Ve eğer kendinizi güvende hissetmezseniz, lütfen beni aramaktan çekinmeyin."

"Söz veriyorum."

Ama bu bir yalan çünkü gerçek şu ki, *onun* olduğunu ve gölgelerden beni izlediğini bilmek beni daha güvende hissettiriyor.

TAKINTI O SIK SIK TARIF EDILDI OLARAK SAHIP OLMAK A
KALICI RAHATSIZ EDICI

Genellikle mantıksız bir fikir veya duygu ile meşguliyet.

Daha fazla katılamazdım.

Benim meşguliyet ile tutmak Elle güvenli o
değil rahatsız edici, ne de mantıksız. Bu bir *gereklilik*.

Burnumun dibinden alındı, bir hayvan gibi bağlandı ve neredeyse tecavüze uğradı. O adamın ellerini mükemmel teninin üzerinde gezdirirken onun o yatakta yattığını düşünmemeye çalıştıkça boğazım yanıyor.

Ona dokunacak, çılgılık atmasına neden olacak kadar yaklaşmamalıydı.

Ellerimi gözlerime bastırarak anıyı uzaklaştırmaya çalışıyorum.

Takıntım eskiden şehvete yakın bir şeyden besleniyordu ama son olaylardan sonra eylemlerim daha çok suçluluk duygusundan besleniyor.

Suçluluk duygusu o kadar güçlü ki beni canlı canlı yiyor.

Ama ben daha azını hak etmiyorum. Ne de olsa o şerefsiz benim yüzümden ona dokunacak kadar yaklaştı. Elle *benim yüzümden* acı çekti ve ben kendimi asla affetmeyeceğim.

Bu suçluluk duygusu yüzünden, Elle Conti ile yaşıyorum ve nefes alıyorum. Gece gündüz, o nereye giderse ben de oraya gidiyorum.

Geceleri yorganının altına gömölüp uyurken onu izliyorum. İşe gitmek için metroda seyahat ederken, podcast dinlerken en sevdiği mocha lattesinin tadını çıkarırken onu izliyorum. Bir gün işten önce bir arkadaşıyla kahve içmek için buluştuğunda bile ben oradaydım.

Uykuya ve düzgün bir yemeğe çok ihtiyacım var ama ne zaman Elle'yi yalnız bırakmayı düşünsem, birinin onu benden alacağından korkuyorum.

Yorgunluğuma rağmen mücadele ediyorum çünkü ona daha fazla acı çektirme düşüncesine dayanamıyorum.

Çünkü acı çekiyor.

Parlak gülümsemesi ve kaygısız tavırlarıyla dışarıdan öyle görünmüyor olabilir ama ben onu tanıyorum. Belki de kendini tanıdığından daha iyi.

Kimsenin izlemediğini düşündüğünde gölgenin yüzünün üzerinden nasıl geçtiğini fark ediyorum. Elini göğsüne koyup parmaklarını hafifçe vurarak içinde kabaran endişeden uzaklaşmaya çalışmasını.

En çok ihtiyaç duyduğu anda onu teselli edecek kişi olamayacağımı bilmek beni kahrediyor. Özellikle de geceleri, kabuslar onu sarsarak uyandırdığında, titremesine ve nefes nefese kalmasına neden olduğunda.

Hiç şüphem yok ki o da motelde geçirdiği geceyi yeniden yaşıyor, tıpkı benim gibi ne zaman uyku beni altına çekmeyi başarsa. Karanlıkta çaresiz çığlıklarının sesi neredeyse gizli kalma kuralımı bozmama neden oluyor, çünkü yalnız acı çektiğini bilmekten nefret ediyorum.

Bunun nasıl bir şey olduğunu çok iyi biliyorum.

Keşke ne kadar üzgün olduğumu, bunun hiç yaşanmamış olmasını ne kadar istediğimi bilebilseydi. Babam bana her zaman işe yaramaz bir yer israfı olduğumu söylerdi ve Elle'nin çığlıklarını dinlerken haklı olduğunu biliyorum.

Daha iyisini yapmalıydım ve hayatımın geri kalanını bunu telafi etmeye çalışarak geçireceğim.

Dün gece, bir adamın Elle'i takip ettiğine o kadar inanmışım ki, o vardiyasını bitirene kadar hastanenin karşısında beklemeye dayanamadım.

Ayaklarım kendiliğinden hareket etti ve kendimi acil serviste saatlerce otururken buldum, sırf ona göz kulak olabilmek için bir hastayla birlikteymişim gibi davrandım.

Elle'i çalışırken izlemek büyüleyiciydi. Hastalarıyla ilgilenirken ne kadar sakin olduğuna, bu kadar telaşlı bir ortamda olmasına rağmen onlara nasıl güven vermeyi başardığına hayran kaldım. Yumuşak ve sevecen kişiliğinin ne kadarının çocukken yaşadığı travmanın bir sonucu olduğunu merak ettim.

Her gün yeniden yaşadığım bir travma.

Uyku sonunda beni altına çektiğinde, sık sık Elle'in yangından kurtulamadığını hayal ediyorum. Her zaman olduğum yerde donup kalıyorum, Elle'in alevler tarafından tüketilmesini izlemek zorunda kalıyorum. Onun güzel maun saçlarının yanışını ve kusursuz teninin eriyip gitmesini izliyorum.

"Size başka bir şey getireyim mi?"

Gözlerimi kırptırdığımda Elle'yi görmemi engelleyen bir garsonun başımda dikildiğini görüyorum.

"Çekil." Elle'nin hâlâ pencerenin yanındaki yerinde olduğundan emin olmak için etrafıma bakmaya çalışırken elimi ona doğru sallıyorum.

"Bu kadar kaba olmana gerek yok, biliyorsun değil mi?" Garson oflayıp pufluyor, topuklarının üzerinde dönüyor ve uzaklaşıyor.

Yakındaki birkaç müşteri bana doğru bakıyor ve şapkamı yeniden ayarlıyorum, yüzümü gizlemek için siperliği gözlerimin üzerine indiriyorum.

Neyse ki Elle bunu fark edemeyecek kadar kitabının içinde kaybolmuştu ve ben de kendimi ele vermediğim için rahat bir nefes aldım.

Bugün Elle'in nadir izin günlerinden biri.

Onu bir kafeye kadar takip ettim ve birkaç masa arkasına oturdum. Bir şey olursa müdahale edebilecek kadar yakın, ama çok da yakın değil.

Varlığımdan şüphelenmeye başladı. Beni hiç fark etmediğinden değil.

Acaba yakınlarda olduğumu hissediyor mu? Ne de olsa onu yıllardır takip ettiğimi ağzımdan kaçırmıştım. Yine de itirafımdan korktuğu izlenimini edinmedim. Aksine, rahatlamış görünüyordu.

Elle'nin biraz rahatladığını görmek güzel. İnanılmaz derecede çok çalışıyor ve kendine çok nadiren zaman ayırıyor, zamanını ve enerjisini her zaman kendisinden önce başkalarının ihtiyaçlarına veriyor. Yatağının yanındaki kitap yığınının ve dairesindeki çeşitli kitap raflarına rağmen, onu kitap okurken pek yakalayamıyorum, ancak bunu sevdiği açık.

Bu ortak noktaya sahip olduğumuzu bilmek beni rahatlatıyor. Küçükken sık sık babamın kişisel koleksiyonundan kitaplar çalar ve uyumam gereken saatleri mutlu ailelerle dolu kurgusal dünyalarda kaybolmakla geçirirdim.

Çaldığım kitapların çoğu Rusça'ydı ve dili akıcı bir şekilde konuşabilmeme rağmen, nasıl okunacağı bana hiç öğretilmedi.

Bana hiç okuma öğretilmedi, nokta.

Babam kardeşlerimi ülkenin en iyi okullarına gönderdi ve ben geride, evim dediğim o cehennem çukurunda kilitli kaldım. Erkek ve kız kardeşlerim matematik ve tarih öğrenirken, ben çıkık bir omzun nasıl düzeltileceğini ve bir ataç ve diş ipiyle bir yaranın nasıl dikileceğini öğrendim.

Öğrendiğim her şeyi, geceleri çalıp okuyabildiğim kitaplardan kendim öğrendim.

Yani, bir ışığa sahip olmama izin verildiği zaman.

Az önce içtiğim üçlü espressoya rağmen göz kapaklarım ağırlaşıyor.

Gerçekten biraz uyumam lazım. Elle muhtemelen geceyi şehrin daha güvenli mahallelerinden birinde bulunan dairesinde geçirecek. Belki bu gece birkaç saat uyuyabilirim.

Cebimdeki kullan-at telefonum çalıyor ve hemen çıkarıp ekrana baktığımda Pyotr'un adının yanıp söndüğünü görüyorum.

Gözlerimi Elle'den ayırmadan aramayı cevaplıyorum ve telefonu kulağıma götürüyorum.

"Igor hareket halinde. Elle'in kaçırılmasının arkasındaki çetenin saklandığı yeri ziyaret ederken görüldü."

Gerginim. Babamın bir şeylerin peşinde olmasına şaşırımsam da, bu çeteye ilişkisi olduğu bilgisinin tesadüf olması pek mümkün değil. Babama hiçbir zaman güvenmedim ve Conti mafyasıyla daha önceki anlaşmazlıkları da tam olarak bir sır değil.

Elle'ye olanlara karışmadığından emin olmalıyım, ama saklandığı yere girerken görüldüyse, bunu göz ardı edemem.

Açıkçası, söz konusu Igor olunca her şey mümkün.

"Onu takip etmeye devam etmene ihtiyacım var," diye mırıldanıyorum içimden, Elle'in okurken atkuyruğunun ucuyla oynamasını izlerken.

Pencereden süzülen güneş ışığı saçlarındaki hafif kıızıl ve altın tonlarını ortaya çıkarıyor ve erkek müşterilerden birkaçının ona doğru bakışlarını kaçırmıyorum.

Yumruklarımı çenelerine geçirme dürtüsünü bastırmak için tırnaklarımı avuç içlerime batırıyorum.

Pyotr bana, "Seni bilgilendirmeye devam edeceğim," diye söz verdi.

"Bunu takdir ediyorum. Peki ya Alexei Koslov?"

Pyotr'un en büyük Koslov kardeşin izini sürmesi, Bratva Pahkan'ın yıllardır beni bulmaya çalıştığı gerçeği göz önüne alındığında alışılmadık bir durum değil. Birkaç kez çok yaklaştı, bu yüzden şehirdeki dairelerimi asla birkaç aydan fazla tutmuyorum.

Beni bulması riskini göze alamam, çünkü bulursa ona hikâyeyi kendi açımdan anlatacak kadar uzun yaşayamayacağımı biliyorum.

Ailesini öldürdüğüm hikaye. "Korkarım ki

rapor edilecek bir şey yok."

Elle etrafa bakıyor ve ben kaskatı kesiliyorum.

Kitabını kapattı ve birkaç dakika içinde kalkıp gideceğini biliyorum.

"Peki ya kardeşi?" Sesim daha da alçalıyor. "Eski daireme giren mi?"

"Geri dönmedi. Görünüşe göre şimdilik vazgeçmiş olabilirler."

Koslov'ların beni aramaktan vazgeçtiklerini düşünmemem gerektiğini biliyorum. İntikam almak isteyecekler ve bunun için hiçbir şeyden kaçınmayacaklar.

"Bunun için minnettarım Pyotr."

"Dikkatli ol Lev," diyor arkadaşım telefon kapanmadan önce.

Babamın bir şekilde Elle'nin kaçırılmasına karışmış olabileceği bilgisiyle hayal kırıklığı içinde iç çekerek telefonumu cebime geri sokuyorum ve son birkaç haftadır sakladığım Elle'nin kolyesini çıkarıyorum.

Gizlice ona bakarken, elinin dalgın bir şekilde boynunu ovuşturduğunu görüyorum, bu onu birçok kez yaparken yakaladığım bir alışkanlık. Normalde ne zaman endişeli görünse kurcaladığı narin altın zincir şu anda benim elimde.

Yıllar boyunca Elle'in kalbine bu kadar yakın tuttuğu kolyenin içinde ne sakladığını merak etmişimdir. Bu yüzden kolyeyi arabamın arka koltuğunda bulduğumda merakıma yenik düştüm ve kolyeyi açtım.

İçinde Elle ve annesinin çocukluk fotoğrafı var, yıllar önce onunla ilk tanıştığımda olduğu yaşlarda...

Elle için ne kadar önemli olduğunu bildiğim halde bu kadar uzun süre sakladığım için suçluluk duyuyorum ama içten içe ondan bir parçayı bu şekilde yanımda taşımaktan hoşlanıyorum çünkü bu ona ulaşabileceğim en yakın şey.

Keşke daha fazlasına sahip olabilseydim ama Elle söz konusu olduğunda zaten çok fazla çizgiyi aştım. Beni onca yıl öncesinden hatırlaması pek olası olmasa da, riske giremem. Elle'i koruyacak kadar uzun süre hayatta kalmak istiyorsam kimliğimin gizli kalması gerekiyor.

Asla öpüşmemeliydik. Kendimi o kadar kaptırmıştım ki, göz bağıni kolayca çıkarabilirdi ve oyun biterdi.

Gardımı tekrar böyle düşürmeyi göze alamam. Kim olduğumu öğrenirse ve bu Alexei'ye ulaşırse.

Düşüncesi bile bedenimi ürpertiyor.

Elle ayağa kalkıp kitabını dikkatlice çantasına yerleştirirken ve paltosunu silkelerken dikkatim ona yöneliyor.

Gitme zamanı.

Narin altın zinciri bir top haline getirip cebime geri koyuyorum, daha sonra onu ziyaret etmek için bir bahanem olacağı için heyecanlanıyorum.

O uyurken odasına ilk kez girmiyorum ve eminim son kez de girmeyeceğim.

*EĞİLİP KULAĞIMA FISILDARKEN KAVURUCU NEFESİ YANAĞIMI YAKIYOR.
Kulak.*

*"Bahse girerim sert seviyorsundur." Gözlerimin etrafındaki bağı bağlarken
sesine eğlence karışıyor. "Yatak odasında ucube olanlar hep masum
görünümlü olanlardır."*

Her şey kararıyor.

*Gözlerindeki sadist zevke şahit olmak için yüzüne bakmak zorunda olmadığım
için minnettar hissetmeliyim.*

*Vücudumu sarmak için hareket ettiğinde kusma dürtüsüyle savaşıırken
boğazım yanıyor, üzerimdeki ağırlığı gözlerimi yakıyor.*

Ona karşı tamamen çaresizim.

*Bacaklarım onun kalçaları tarafından sabitlenmiş durumda ve ellerim yatak
başlığına o kadar sıkı bağlanmış ki onları kurtarmam mümkün değil.*

"Lütfen." Olmak üzere olan şeyin gerçekliği ortaya çıktıkça sesim çatlıyor.

*"Yalvarmana bayılıyorum." Nasırlı parmağını yanağımda gezdiriyor.
"İstedğin kadar ağla, tatlım. Gözyaşları sadece beni daha sert yapar."*

Bu sadece bir rüya. Zamanında çıktım, bunu yapacak kadar ileri gitmelerine izin vermedi.

Ama kaçamıyorum.

Saldırganın parmakları bluzumun düğmelerini yakaladığında, bluzumu çekip açarken bir hıçkırığı yutuyorum.

Nefes al.

Bunu atlatacağım.

"Normalde küçük göğüslerden hoşlanmam ama bunları ." Parmakları göğüslerimin kabarıklığı boyunca ilerliyor.

Eteğim belime kadar sıyrıldı ve iç çamaşırım ortaya çıktı.

"Bunlar çok yaramaz. Takmak isteyip istemediğime karar veremiyorum."

Ellerimi yatağa bağlayan ipi çekerken irkiliyorum, bileklerimin etrafındaki deri acıyor ve çatlıyor.

"Nazik olmayacağım. Bu benim tarzım değil. Keyif da söz veremem..."

Bacaklarımı tekmelemeye çalışıyorum ama onun gücüne denk değilim. Bu durumdan kurtulmamın tek bir yolu var, ama o buraya gelene kadar güçsüzüm.

Şimdiye kadar burada

olmalıydı. Neden hala

gelmedi?

"Dur!" Külotum yırtılırken haykırdım.

Kendimi silah sesine hazırlıyorum, bana sonunda burada olduğunu, sonunda her şeyin bittiğini söyleyen silah sesine...

Ama asla gelmez.

Sonunda beni burada bıraktığını anladım. Beni

kurtarmaya gelmiyor.

Kimse değil.

"Onunla işim bittiğinde sen de sıranı savabilirsin," diye gülüyor saldırganım kemer tokasını çözmeden önce. "Kahretsin, içinde olmak için sabırsızlanıyorum-"

YATAKTA DİMDİK OTURUYORUM, ELİMLE BOYNUMU KAVRIYORUM.
Nefesimi tutmak.

Kalbim o kadar hızlı atıyor ki her an duracakmış gibi hissediyorum, bu da beni daha fazla panikletiyor.

Derin bir nefes almaya ve nefesimi vermeden önce birkaç saniye tutmaya çalışıyorum, endişeyi yatıştırmaya yardımcı olmak için öğrendiğim bir numara, ama daha önce hiçbir kabus bu kadar *gerçekçi* gelmemişti.

Kabusun fiziksel etkileri devam ederken gözyaşlarım çenemden aşağı ve yorganıma damlıyor.

Kahkahaları kulaklarımda çınılıyor.

Sadece kendime özgür olduğumu hatırlatmak için bileklerimi ovuyorum. Beni bir sandalyeye bağlayan ipler yok ve bedenimi isteğim dışında zevk için kullanırken beni yatağıma bağlayan bir adam yok.

Bu bir kabustu.

Gerçek değildi.

Seni kurtarmaya geldi.

Vücudumun titremesine bakılırsa, hiçbir zihinsel güvence sinir sistemimi yatıştırmaya yardımcı olmayacak gibi görünüyor.

Kâbuslara yabancı değilim, bu yüzden kaçırılma olayından sonra da bir süre kâbus görmeyi bekliyordum ama üç hafta oldu ve kâbuslar daha da kötüleşiyor.

Her geçen gece kabuslar daha da uzuyor ve ben daha da dehşete düşmüş bir şekilde uyanıyorum. Öyle bir noktaya ki uyumaya korkuyorum çünkü gözlerim kapandığında beni neyin beklediğini biliyorum.

Kurtulduğum için cezalandırılıyormuşum gibi hissetmekten kendimi alamıyorum. Sanki bir şekilde kaderi kandırmışım ve şimdi ne yaşamak zorundaymışım gibi.

olması gerekirdi.

"İyisin," diye fısıldıyorum yüksek sesle. "Güvendesin. Kendi yatağındasın, kendi dairendesin."

Acaba kabuslar, bilinçaltımın isimsiz kahramanımla ilgili çılgın fantezilerime hitap etmesinin bir yolu mu?

Beni kurtarmasının nasıl bir his olduğunu yeniden yaşamak umuduyla o geceyi hayal etmeye başlamamın nedeni *ona* yakın olmak istemem mi? Beni göğsüne yaslayıp kulağıma her şeyin yoluna gireceğini fısıldamasını istediğim için mi?

Ama rüya beni kulübeye götürüp gecenin geri kalanını her ihtiyacım ile ilgilenerek geçirmesiyle sona ermek yerine, soğuk terler içinde uyanıyorum, kabusla savaşmaya çalışırken vücudum korkudan titriyor.

Vücudumun yaşananların travmasını henüz atlatamadığını bilecek kadar terapi gördüm ve atlatmasının tek yolu da gizemli erkeğimi takıntı haline getirmek yerine zor duygularım üzerinde gerçekten çalışmam.

Bir noktada, uykusuzluktan kaynaklanan yorgunluk etkisini gösterecek ve özellikle işimin ne kadar yoğun olduğu düşünüldüğünde, bu kadar uykusuz kalmak benim için iyi değil.

Bir seferde on iki saat, çoğu zaman daha uzun süre ayaktayım ve hiç ara vermeden arka arkaya hastaları tedavi ediyorum. Yorgun olduğum için bir hata yaparsam, bu sadece kariyerime değil hastalarım da zarar verebilir ve bunun olmasına izin veremem.

Eğer tekrar uyumak istiyorsam, kendimi sakinleştirmeye çalışmam gerekiyor. Kendimi böyle bir durumda bulduğumda, yardımcı olan tek şey sıcak bir duş. Beni rahatlatmakta asla başarısız olmaz, bu yüzden yorganı geriye atar ve yavaşça yataktan çıkarım.

Ayaklarımın üzerinde biraz dengesiz duruyorum ama titreyen bacaklarıma rağmen ahşap zeminde ilerleyerek banyoma girmeyi başarıyorum.

Nabzım, sıcak suyun altında durup vücudumdan akmasına ve gergin kaslarımı gevşetmesine izin verene kadar yavaşlamaya başlamıyor.

Gözlerimi kapatıyorum ve kalp atışlarım normale dönmeye başlayana ve endişem nihayet dağılana kadar akan suyun sesine odaklanıyorum.

Sonunda suyu kapattığımda, banyo tamamen buharlanmış ve cildim koyu bir pembe tonuna dönüşmüştü.

Bornozumu giyip telefonumdan saati kontrol etmek için mutfığa gidiyorum.

Neyse ki Mikhail telefonumu barda bulmayı başardı. Telefonu bana geri vermeden önce tamamen silmek, böcek olup olmadığını kontrol etmek ve içine her türlü takip cihazını yerleştirmek konusunda ısrar etti.

Hayatımda benimle gerçekten ilgilenen insanlar olduğu için minnettar olmalıyım. Uzun zamandır sadece Lucia'ya sahiptim ve Mikhail'le evliliğinin bir sonucu olarak böylesine geniş ve sıkı sıkıya bağlı bir ailenin parçası olmaya hâlâ alışamadım. En sevdiğiniz insanları kaybetmenin nasıl bir şey olduğunu biliyorum ve böyle bir acıyı tekrar yaşama düşüncesi beni çok korkutuyor.

Lucia'ya itiraf etmesem de, bugüne kadar gerçekten biriyle çıkmamış ya da bir ilişki yaşamamış olmamın ana nedeni bu. Kendimi aşk fikrine açmaktan çok korktuğum gerçeğini kabul etmektense, işimle evli olmaktan mutluymuşum gibi davranmak daha kolay.

Yarın akşama kadar hastanede olmam gerekiyor ama Lucia'yla öğle yemeğinde buluşmaya söz verdim, bu yüzden onun dışa dönük kişiliğine ayak uydurma şansım varsa biraz uyumaya çalışmam gerekecek. Ekranı kapatıp yatağıma döndüğümde, açık pencereden içeri serin bir hava giriyor ve bornozuma daha sıkı sarılarak titriyorum.

Bu pencereyi açık bırakmamalısın.

Odayı geçip pencerenin önünde durup aşağıdaki caddeye bakarken sözleri zihnimde yankılanıyor.

Sokak lambalarının yumuşak ışıltısı dışında her yer karanlık ve görünürde kimse yok.

Ya da en azından benim görebildiğim kadarıyla...

"Orada mısın?" Fısıldıyorum, sözlerimin yumuşak Eylül esintisiyle ona ulaşmasını umuyorum.

Paylaştığımız öpücüğü düşünürken parmaklarım dudaklarıma gidiyor.

Aramızdaki bağ yadsınamazdı ama o zamandan bu yana geçen üç hafta içinde kendisinden bir daha haber alamadım.

Bir daha böyle bir öpücük yaşayamayacağımı, bu bağlantıyı daha fazla keşfetme şansı bulamayacağımı düşününce midemde bir boşluk oluşuyor.

Bu sınırı geçtikten sonra daha sık görünmeye başlamasını bekliyordum ama belki de onu yanlış anladım.

Belki de öpücük hatırladığım kadar iyi değildi ve sonunda onu kendimden uzaklaştırdım...

Sanırım bunu tek bir yolu var.

Pencereye doğru adım atarken parmaklarım bornozumun kemerine gidiyor ve onun dışarıda olduğunu düşünürken dudağımı ısırıyorum.

Deli gibi davrandığımı biliyorum ama elimde değil. Gölgelerden gizlice beni izliyor olabileceği düşüncesi beni heyecanlandırıyor.

Kemerimi çözdüm ve bornozumu açarak çıplak vücudumu uyuyan sokağıma gösterdim.

Meme uçlarım soğuk havadan anında sertleşiyor ve bornozumun yere düşmesine izin verip beni pencerenin önünde çırılçıplak bırakırken titriyorum.

Beni görmesini *istiyorum*. Benim onu arzuladığım gibi onun da beni arzulamasını *istiyorum*.

Gözlerim kapanırken, fantezi zihnimde canlanırken elim karnımdan göğüslerimi avuçlamak için yukarı çıkıyor.

Beni izlediği düşüncesiyle karnımın alt kısmında ısı birikiyor ve bunu daha da ileri götürmek, onu o kadar kızdırmak için çaresizim ki görünmekten başka seçeneği yok.

Benimle ne yapacağını merak ediyorum.

Onu odama geri çağırdığım için sinirlenecek miydi? Gözlerimi bağlamakta ısrar edecek miydi yoksa şehvetten öylesine kendinden geçecekti ki, gizli kalma ihtiyacı bile onu istediğini almaktan alıkoyamayacaktı.

Bu düşünceyle dudaklarımdan bir inilti kaçıyor.

Göğüslerim ağırlaşıyor ve uyluklarımdan arasında oluşan ağrıyı hafifletmek için parmaklarımı aşağıya doğru takip etmek için çok çaresizim.

Ama başparmaklarımı çakıllı meme uçlarıma sürerken, vücudum zevkten titrerken, yakınlarda bir siren çalıyor ve beni fantezimden şiddetle uzaklaştırıyor.

Ciyaklıyorum, kalbim göğsümde çarparken hızla pencereden dışarı atlıyorum, ama korkudan değil... Heyecandan.

Daha önce hiç bu kadar cesurca bir şey yapmamıştım ama yine de onu öptüğümde hissettiklerime yakın bir şey de hissetmemiştim.

Bağımlıyım ve bunu düzeltmek için ne gerekiyorsa yapacağım gibi görünüyor.

Yüzümde bir gülümsemeyle yatağa geri tırmanıyorum ve yorganın altına giriyorum.

Gözlerim kapanırken, hiç görmediğim ama düşünmeden edemediğim adamla kulübeye döndüğümü hayal etmeye başlıyorum.

RÜYA GÖRÜYOR OLMALIYIM.

Gölgelerin arasında dururken gözlerim Elle'in yatak odasının penceresinde sabit kalıyor ve az önce tanık olduğum şey karşısında afallıyorum.

Kendimi ayarlarken bir iniltiyi ısııyorum, Elle'nin ay ışığıyla aydınlanan çıplak vücudunun resmi zihnimde tekrar tekrar oynarken aletim sertleşiyor.

O küçük gösteri sadece benim için miydi?

Onu izlediğim onca zaman boyunca, hiç bu kadar cesur ve cüretkâr olmamıştı. Beni öptükten sonra pencerenin önünde soyunması bir tesadüf olamaz...

Elimde olmadan ağrıyan uzunluğumu avuçluyorum, kendimi bir nebze olsun rahatlatmak için sertçe sıkıyorum. Ama işe yaramıyor. Kendimi onun içine gömmekten başka hiçbir şey işe yaramıyor.

Elle'i çıplak görmenin nasıl bir şey olduğunu birçok kez hayal ettim ama hiçbir şey gerçeğiyle kıyaslanamaz.

Çok güzel, çok yumuşak ve narin.

Ona dokunabilmek, teninin her santimine taparken dudaklarından dökülen yumuşak iniltileri duyabilmek için neler vermezdim.

Dizlerimin üzerine çöküp pencerenin önünde herkesin görebileceği şekilde dilimle onu tatmin etme düşüncesi ağzımı sulandırıyor. Tüm şehrin onun adımı haykırışını duymasını istiyorum, böylece onun bana, *sadece* bana ait olduğunu bilsinler.

Kendi gözlerimle görmek için yangın merdiveninden koşarak çıkmamak için kendimi zor tutuyorum.

Belki de bu onu öptüğüm için, sadece kendi hayatımı değil onunkini de tehlikeye atabilecek çizgiyi aştığım için aldığım bir cezadır. Koslov'lar nerede olduğumu öğrenirlerse, oyun biter.

Onlara kaçırılma olayını anlattığından hiç şüphem yok ve nasıl kaçmayı başardığını anlatmaktan kaçınmasının imkânı yok. Muhtemelen Alexei çoktan bu konuyu araştırmaya başlamıştır, bu yüzden gizli kalmak istiyorsam arkamı kollamalıyım.

Ama Elle'in görülmek *istediğini* hissetmekten kendimi alamıyorum, sanki izlenme fikri onu heyecanlandırmış gibi.

Benim tatlı küçük Elle'imın yaramaz bir tarafı var.

Göğüslerini avuçlayışından, başının arkaya düşmesinden ve gözlerinin kapanmasından, kendini bir fanteziye kaptırdığını biliyordum ve bencil bir yanım beni, paylaştığımız öpücüğü düşündüğünü umuyordu.

Bir hastalık gibi zihnime musallat olan öpücük.

Başladığı işi bitirmek için yatağa geri mi döndü? "Siktir."

Sikim pantolonumun içine sızıyor.

Onu rahatsız etmem, savunmasızlığından yararlanmam yanlış olurdu, ama aletimin zonklamasına bakılırsa, doğru düşünmekte zorlanıyorum.

Arka cebime uzanıp, kolyesinin narin zincirine dokunuyorum. Hâlâ iade etmedim ve gitmiş olmasının Elle'i endişelendirdiğini biliyorum. "Belki de onu bir ziyaret etmeliyim..." Tekrar penceresine baktım.

Hâlâ uyanık olduğuna dair bir işaret yok ama ne olur ne olmaz diye yarım saat daha bekledikten sonra caddeyi geçip penceresine çıkan yangın merdivenine tırmanmaya başlıyorum.

Onu uyardığım halde penceresini açık bıraktığı için sinirlenmem gerekirken, yatağında uyurken çıplak vücudunu çarşafa dolanmış halde gördüğümde, bu sinirlenme çabucak arzuya dönüşüyor.

Koyu renk saçları yastığının üzerinde dağılmış ve dolgun dudakları hafifçe aralanmış.

Daha önce hiç bu kadar güzel bir manzara görmemiştim ve yavaşça yatağın kenarına tüneyip bir süre onu izliyorum.

Onu bu kadar huzurlu görmek güven verici. Son birkaç gündür, gözlerini kaplayan koyu gölgeler ve yanaklarındaki renksizlikle ölü gibi görünüyordu. Hastanede fazladan vardiya alıyor, bu da beni endişelendiriyor.

Amcasının ona bu daireyi aldığı gerçeğini göz önünde bulundurursak, para için iyi olduğunu biliyorum, bu yüzden dikkatini dağıtmaya çalıştığına, kabuslardan kaçmaya çalışmak için vücudunu tükenme noktasına kadar çalıştırdığına inanmamı sağlıyor.

Onu rüyasız bir uykuya göndermeye yardımcı olacak çok daha iyi bir dikkat dağıtıcı düşünebilirim.

Elle hafifçe dudaklarından nefes nefese bir iç çekiş çıkar.

Nefesimi tutuyorum, sırtüstü döndüğünde bedenim donuyor, çarşaf göğüslerinin üst kısmını ortaya çıkaracak kadar kayıyor.

Dişlerimi gıcırdatıyorum, onları tamamen ortaya çıkaracak kadar aşağı düşmemesini umuyorum, çünkü eğilip meme ucunu ağzıma almaktan kendimi alıkoyamazdım.

Bundan hoşlanır mıydı? Uyandığında beni onu tatmin ederken bulmak? Küçük gösterisinden sonra, umduğu şeyin bu olup olmadığını merak ediyorum.

Belki de kendini bitirmek için yatağa geri dönmedi. Belki de benim ona katılmamı bekliyordu.

Çarşafı geri çekip yumuşak kalçalarını ayırarak onu ıslak ve benim için hazır bulma düşüncesiyle bir iniltiyi ısııyorum.

Elim kemerime gidiyor ve sessizce pantolonumun kemerini çözüyorum, ihtiyaçtan dolayı sağlıklı düşünemiyorum.

Zonklayan horozumu serbest bırakmaya çalışırken gözlerimi Elle'den ayırmıyorum ve uzunluğumun ilk pompasında neredeyse kendimi ele veriyorum.

Tüm vücudum titriyor, ucumdan bir ön sperm fişkırıyor ve elimi kaplıyor.

Çıplak bedenine ne kadar yakın olduğumu düşünmemeye çalışarak elimi sıkarken bir iniltiyi yutuyorum.

O kadar mükemmel ki. Daha iyi görünmesinin tek yolu, kucağımda oturuyor olması ve sikimin onun daracık ateşinin derinliklerine gömülmüş olmasıydı. Beni o kadar iyi karşılardı ki, ben ona o kadar sert vururken onu vücuduma sıkıca sarmama izin verirdi ki zevkten çılgılık atardı.

Tam burada, bu yatakta bana bindiği, başını arkaya attığı, uzun, siyah saçlarının göğüslerinin üzerinde dalgalandığı ve adımı tekrar tekrar inlediği düşüncesiyle boyumu yumrukluyorum.

Omurgam karıncalanıyor ve elimi daha hızlı çalıştırıyorum.

Elimi hassas ucun üzerinde gezdirirken sakinleştirici bir nefes almaya çalışıyorum ama salıverilmem hızla artıyor.

Çarşafı arkaya atıp yüzümü Elle'nin kalçalarının arasına gömmek için neler vermezdim ki, aletimi dilimle aynı anda çalıştırıp ikimizin de birlikte boşalmasını sağlamak için-

Boşalırken yumruğumu ısııyorum, uzunluğumu pompalamaya devam ederken salıverilmem elimi kaplıyor.

Her salınımla birlikte vücudum titriyor ve aldığım zevkin yoğunluğundan dolayı sessiz kalabilmem bir mucize.

Daha önce buna yakın bir şey hissetmemiştim, ama Elle'nin içinde bitirmenin, beni böyle uçurumun kenarına gönderen kişinin o olmasının ne kadar iyi hissettireceğiyle karşılaştırıldığında hiçbir şey olmazdı.

Keşke üzerimdeki gücünü bilseydi.

Elle'nin huzurlu yüzüne bakarken utanç bedenimi kaplıyor, serbest bırakıldığımın kanıtı elimi kaplıyor.

Yatağının başucundaki masadan sessizce mendil kutusunu alıp hızla temizleniyorum ve sikimi pantolonuma geri sokuyorum.

Başka bir pervasız karar alamadan ayağa kalkıyorum ve sessizce mutfığa girip kolyesini yerleştiriyorum. Ne kadar çok istesem de onu tekrar ziyaret etmek için hiçbir bahanem olamaz.

Telefonu dikkatimi çekiyor ve kaşlarımı çatıyorum.

Bunu barda kaybetmemiş miydi? Uber'in gerçek olmadığını anlamasının tek sebebi bu değil miydi?

Kaçırıldığından beri hareketlerini titizlikle takip ediyorum ve telefonunu almak için bara bir kez bile uğramadı. Bir şekilde geri almayı başarmış olsa bile, kim bilir bu sırada telefonuna ne tür bir takip cihazı yerleştirilmiş olabilir.

Hemen şüpheleniyorum, cihazı elime alıp ters çeviriyorum. Ekran dokunduğumda, otomatik olarak genel bir arka plan gösteren ana sayfasına açılıyor.

Şifresi yok ve ekranı henüz kişiselleştirmede, bu da beni bunun yeni bir telefon olduğu konusunda umutlandırıyor. Güvende olmak için telefonu yanıma alıp Pyotr'a kontrol ettirmek istiyorum ama bu gece hiç vaktim yok. Onun yerine hızlıca telefon uygulamasını açıyorum ve içim rahat etsin diye numarasını kendi kişi listeme kopyalıyorum.

Pyotr'un bana böyle bir bilgi vermesini sağlayabileceğimi biliyorum ama soru sormasını istemiyorum. Kaçırılma olayıyla ilgili olarak Elle ile olan kişisel bağlantımı biliyor olması beni huzursuz ediyor.

Koslovlar bir şekilde onun benim için çalıştığını öğrenirse kendimi asla affetmem.

Elle'nin telefonunu kapattım ve kendi telefonumu cebime geri koydum. Elle'in uyuyan formuna son bir kez bakıp ön kapıdan çıkıyorum ve iç kapıdan içeri giriyorum.

Yangın merdiveni binanın arka çıkışına, oradan da bir ara sokağa iniyor.

Doğruca yakındaki daireme gidersem, belki birkaç saat uyuyabilir ve Elle uyanmadan önce buraya dönebilirim.

Sokak ıssız olmasına rağmen, alışkanlığımdan dolayı kapüşonumu yüzüme doğru çekiyorum. Yine de, muhtemelen ekstra dikkatli olmaktan zarar gelmez.

Elle Conti söz konusu olduğunda yavaş yavaş standart bir uygulama haline gelen bu kadar umursamaz olmayı göze alamam.

TELEFONUMUN ÇALMA SESİ BENİ SARSARAK UYANDIRIYOR VE GÖZLERİMİ KIRPIŞTIRIYORUM.

Kendime baktığımda hâlâ dünkü kıyafetlerimi giymiş olduğumu görüyorum ve başım sanki geceyi votka içerek geçirmişim gibi ağrıyor.

Sırtımdaki donuk ağrı bana *yine* kanepede uyuyakaldığımı söylüyor, çünkü yatağıma bile gidemeyecek kadar yorgundum.

Telefonum çalmaya devam ederken "Lanet olsun," diye inliyorum.

Doğrulduğumda yerde yanıp sönen ekrana gözüm takılıyor. Beni arayabilecek tek bir kişi var ve pencerenin dışında hala karanlık olması, güneşin henüz görünmemiş olması beni endişelendiriyor.

Ayağa kalkıp telefonumu almak için sıkışık oturma alanını geçerken kaslarım protesto ediyor.

Saate bakıyorum ve inliyorum. Saat neredeyse altı, bu da Elle uyanmadan önce ona dönmem için bana sadece otuz dakika veriyor.

Bazen kendine bir kahve almak için dışarı çıkıyor ve karanlıkta şehrin bir ucundan diğer ucuna yürümesine izin vermem mümkün değil.

"Ne oldu, Pyotr?"

"Kalk ve parla." Pyotr diğer uçta kıkırdıyor.

Ona homurdanarak karşılık veriyorum, bu da tek arkadaşımın bir kahkaha daha atmasına neden oluyor.

"Sizin için ilginç bir şeyim var."

"Böyle uygunsuz bir saatte bunu benimle paylaşmanız şart mı?"

Boğazım acıyla kurudu ve midem gurulduyor ama ihtiyaçlarımla ilgilenecek zamanım yok.

"Tüm bunları bir e-postaya koymaktan mutluluk duyardım ama yine de bu kadar sistem dışı çalışmakta ısrar eden ben değilim."

"Biliyorum." İçimi çektim, eşyalarımı toplamaya başladım. "Bunu benim için yaptığın için minnettarım Pyotr."

"Igor'u araştıran tek kişinin sen olmadığını bilmek istersin diye düşündüm."

"Neden şaşırmadım ki?" diye mırıldanıyorum ayakkabılarımı giyerken.

"Alexei'nin Igor'un ilgi alanlarını izleyen birden fazla adamı var."

Parmaklarımı saçlarımda gezdirerek doğruluyorum. "İlgi alanları?"

"Şehir dışında birkaç yeni uyuşturucu tedarikçisiyle bağlantılı olarak yakalandı. Görünüşe göre genişliyor."

"Alexei neden bununla ilgilensin ki? Koslov'ların yeterince işi olduğu kesin. Igor'un peşinden gitmeye gerçekten değer mi?"

"Şu ana kadar fazla bilgi toplayamadım. Çoğunlukla sevkiyatlarda devriye gezmek için kullandığı adamların isimleri. Ama ihtiyacınız olan buysa daha fazla araştırmaktan mutluluk duyarım."

"Bence araştırmaya değer. Alexei'nin neyin olduğunu bilmek istiyorum."

Para, Igor Ivanov gibi güçlü bir adamın peşinden gitmek için yeterli bir motivasyon kaynağı olsa da, intikam daha da büyük bir motivasyon kaynağıdır.

Belki de Alexei, Igor'un yerimi söylemesini umuyordur.

Koslov'ların ailelerinin ölümüyle ilgimin farkına vardıkları açık ve sadece bir daha bekleyecekler. Bazılarında

İntikamlarını almak isteyecekleri bir nokta var ve neyle karşı karşıya olduğumu bilmem gerekiyor.

Eğer Alexei bir saldırı planlıyorsa, hazır olduğumdan emin olmalıyım.

UYANDIĞIMDA GÜNEŞ PENCEREDEN İÇERİ SÜZÜLÜYOR, İÇİMİ ISITIYOR.

Yüzüm. Kısa bir an için huzur hissediyorum, ta ki şakaklarımdaki zonklama beni ele geçirene ve başımdaki çarpıntıdan dolayı inleyene kadar.

"Ciddi misin?" Gözlerimi kapatıyorum, güneş ışığı başımdaki ağrıyı daha da artırıyor. "Nasıl daha kötü hissedebilirim?"

Yuvarlandım ve yüzümü yastığıma gömdüm, beynimi deliyor gibi görünen çivi tabancasını görmezden gelmeye çalıştım. Küçük gösterimden sonra sorunsuz bir şekilde uykuya dalabildim ve haftalardır uyumadığım kadar deliksiz uyudum. Kaçırılmadan önce bile bu kadar iyi uyuduğumu sanmıyorum ama yine de kendimi daha kötü hissediyorum.

Anla işte.

Yorganı arkaya atarak banyoya giriyorum ve yüzüme biraz soğuk su çarpıyorum. Lavabonun üstündeki aynaya bakarken gözlerimin altındaki gölgelerden irkiliyorum.

Ne kadar makyaj yaparsam yapayım kuzenimden morlukları gizleyemeyeceğim, bu da öğle yemeğinde azarlanmayı dört gözle bekleyebileceğim anlamına geliyor.

Lucia'nın doğruca buraya gelip sorunun ne olduğunu öğrenmek istemeyeceğini garanti edebilseydim, iptal ederdim.

Dişlerimi fırçaladıktan sonra saçlarımı at kuyruğu yapıyorum ve daha az zombi gibi görünmemi sağlayacağı umuduyla şişlik giderici göz kremi sürüyorum.

"Sanırım kaybedecek bir savaş veriyorum." Görünüşüme bakıyorum.

Mutfağıma geri dönüp kahve makinemi hızla çalıştırdım ve İtalyan Nonna'ma kalp krizi geçirtcek çeşitli krema ve şuruplarımı topladım.

Tencereye su dolduruyorum. "Önce bunu yapmalıydım."

Uykusuzken hiçbir zaman iyi çalışmadım ve yine de sağlık alanında, güç uykusu ve kafeinden başka bir şey almadan on iki saatlik vardiyalarda arka arkaya çalışmanın bir onur nişanı olarak görüldüğü bir kariyer seçtim.

Kahvem demlenirken, Lucia'nın bana mesaj atıp atmadığına bakmak için kahvaltı barından telefonumu alıyorum.

Telefonumu bana geri getirdiği için Mikhail'e ne kadar teşekkür etsem azdır. Benimle ilgilenmesi, yangında kaybetmeden önce çok az tanıdığım kardeşimi özlememe neden oluyor ama beni önemseyen insanlar olduğu için bile minnettarım. Uzun zamandır sadece ben ve Nonna'm vardı ve sık sık Koslov'ların bana sağladığı türden bir aile birliğine sahip olmayı hayal ederdim.

Duygularım boğazımda düğümleniyor ama gözlerimden yaşlar akmaya başlamadan önce tezgahın üzerinde duran tanıdık bir altın zincir dikkatimi çekiyor.

"Aman Tanrım."

Kolyem.

Haftalardır kayıp olan ve sonsuza dek kaybolduğunu düşündüğüm bu kitap, mucizevi bir şekilde mutfak tezgahımın üzerinde belirdi.

Bunca zamandır burada olmasına imkan yok. Kesinlikle fark ederdim, demek ki biri onu bulmam için bilerek oraya koymuş.

Donup kalıyorum, parmaklarım kolyenin üzerinde gezinirken aklıma bir şey geliyor.

Ben *uyurken o* buradaydı, dairemdeydi.

Tek açıklaması bu.

Açık pencereye bakarken kolyeyi alıp göğsümde tutuyorum.

Onun buraya gizlice girdiği düşüncesi beni dehşete düşürmeli ama yine de korkmuyorum. Aksine, onun beni izlediği düşüncesi beni rahatlatıyor.

Deliriyor muyum? Kendimi ona bu şekilde bağlamama neden olan bir tür Stockholm sendromu mu bu? Çünkü ben yatağımda çıplak ve uyurken bir yabancıнын evime girmesi fikri karşısında bu kadar sakin olmamalıyım.

Ama ben değilim. Biraz tahrik oldum.

Elimi yüzümde gezdirirken bir inilti çıkardım. Belki

de Dr. Mills'i aramanın zamanı gelmiştir.

LUCIA BEN GELDİĞİMDE KAFEDE BENİ BEKLIYORDU.

İnsanları izlemek için mükemmel olan pencere kenarında birinci sınıf bir masayı güvence altına aldı.

Buraya erken geldiği ve bize bir masa ayırdığı için minnettarım, çünkü mekan müşterilerle dolup taşıyor, hepsi de şehirdeki en iyi paninileri denemeye hevesli, tabii ki Nonna'mınkinden sonra ikinci sırada.

Kuzenim, kucağında ekmek arası yapan ve ikisini de kırıntılarla kaplayan yürümeye başlayan çocuğa rağmen her zamanki gibi zahmetsizce bir araya getirilmiş görünüyor.

"Vivi!"

Çocuğu kucağıma alıp etrafında döndürürken Lucia iç geçiriyor. "Sadece kıpırdamadan oturmasını sağladım."

"Elle Teyze'yi özledin mi?" Vivi'yi

gıdıklıyorum. Bir kıkırdama krizine giriyor.

Kalbim yerinden fırlayacak. "Yemin ederim, bu sesi şişeleyip milyoner olurdun."

"Zaten öyleyim." Lucia yüzük parmağındaki devasa taşı göstererek kıkırdıyor. "Bize yemek sipariş ettim çünkü kızım son derece talepkârdır."

"Bu çok garip, bunu nereden öğrendiğini merak ediyorum..." Otururken gözlerimi deviriyorum, Vivi'yi dizime tüneyecek şekilde ayarlıyorum ve oynaması için ona anahtarlarımı uzatıyorum.

"Neden Mikhail'e çekemedi?" Lucia saçlarını kulaklarının arkasına sıkıştırıyor. "Yani, o sessiz ve her yerde uyuyabilir."

"Belki bir sonrakinde mini bir Mikhail alırsın."

Lucia inler. "Sakın başlama. Mikhail'in istediği olsaydı, yumurtalıklarım kuruyana kadar her dokuz ayda bir kasık cinleri çıkarırdım. Yemin ederim, bir erkeğin bir çocuğa bu kadar aşık olabileceğini hiç düşünmemiştim ama Vivi beni sıralamanın en altına itmeyi başardı."

Vivi'yi bir aşağı bir yukarı zıplatırken gülüyorum. "Babanı küçük parmağına dolamışsın."

"Kesinlikle öyle," Lucia'nın gülümsemesi bilmem gereken her şeyi anlatıyor. Mikhail'e olduğu kadar kızına da aşık.

Onu hiç bu kadar mutlu görmemişim ve sonsuza dek mutlu olmasını kıskanmaktan kendimi alamıyorum.

Yemeğimiz gelene kadar sohbeti Vivi'ye odaklamayı başarıyorum, Lucia da bunu sorgulamaya başlamak için bir işaret olarak alıyor.

Kahvesini bırakıp sandalyesinde arkasına yaslanıyor ve kollarını göğsünde kavuşturarak kısık gözlerle beni izliyor. "Nasılsın?"

Gözlerimi devirmek için içimden gelen dürtüye karşı koyuyorum ve dikkatimi yemeğime veriyorum. "Her şey düşünüldüğünde iyiyim."

"Yorgun görünüyorsun."

Vivi'nin yemesi için sandviçimden bir parça koparıırken, "Hastanede çalışıyorum, her zaman yorgunum," diye yarı şaka yapıyorum.

"Seni hiç *bu kadar* yorgun görmemişim."

"Bana fazladan vardiya teklif edildi ve ben de bunun zihnimi meşgul etmek için iyi bir yol olduğunu düşündüm." Ona kabusların ne kadar kötü olduğunu söylemiyorum çünkü endişeleneceğini biliyorum.

Lucia alt dudağını çiğneyerek başını sallıyor. "Seni kurtaran adamla herhangi bir temasın oldu mu?"

Parmaklarım otomatik olarak kolyeme uzanıyor ve Lucia'ya gerçeği söylemeyi düşünürken kolye ucuyla oynuyorum.

Her zaman inanılmaz derecede yakın olduk, kuzenden çok kız kardeş gibiydik. Ne olursa olsun birbirimize her şeyi anlatırız.

Ama bu durum farklı... Lucia anlamayacaktır. Ben bile anlamazken o nasıl anlayabilir ki?

"Elle?"

İç çektim. "Ben uyurken evime girmiş."

"Ne?" Lucia'nın gözleri yuvalarından fırlayacakmış gibi bakıyor.

"Şşşt!" Omzumun üzerinden bakıp arkamızda oturan yaşlı çiftte özür dileyen bir gülümseme sunuyorum. "Sesinizi alçaltın."

"Sesimi alçaltmamı istiyorsan, belki de bana psikopat bir sapığın dairene girdiğini söyleme!"

"Öyle bir şey değil..." Ona gerçeği söylediğim için şimdiden pişmanım. "İçeri zorla girmedim."

Lucia alay ediyor. "Ona kendi anahtarlarını mı aldın? Ne kadar misafirperversin, Elle."

"Pencereden içeri girdi."

"Tabii ki öyle yaptı. Bunu öfkeli bir gençlik filmiyle karıştırma, Elle. Bu ciddi bir şey."

"Biliyorum..."

"Orada olduğunu nereden biliyorsun? O... o bir şey mi *yaptı*?" Yüzü soluyor ve düşüncelerinin nereye gittiğini biliyorum.

"Hayır, öyle bir şey değil." Kolyemle oynuyorum. "Kolyemi kaçırıldığım gece kaybettim ve bu sabah mutfak tezgahımın üzerinde, telefonumun yanında duruyordu."

"Kolyenizi geri vermek için dairenize mi geldi?" "Evet."

"Bu hiç mantıklı değil."

Omuz silkiyorum ve Lucia'nın anlattığım her şeyi sindirmesine izin verirken dikkatimi Vivi'ye veriyorum.

"Bence bir süreliğine Mikhail ve benim yanıma taşınmalısın. Mikhail'e dairene birkaç adam gönderip kilitleri falan değiştirebilirim, böylece kendini daha güvende hissedersin."

"Kendimi güvende hissediyorum. Bana zarar vermeyecek." "Nasıl emin olabiliyorsun?"

"Çünkü yıllar boyunca pek çok şansı oldu," diye mırıldanıyorum ve Vivi çalmadan önce paninimden bir ısırık alıyorum.

"*Yıllar* mı?"

Vivi kollarımda irkiliyor ve Lucia onu rahatlatmak için hemen masanın öbür ucuna uzanıp kızının yanağını okşuyor. "Seni yıllardır takip mi ediyordu? Tanrım, Elle. Bu adam gerçekten aklını kaçırmış gibi görünüyor."

"O benim hayatımı kurtardı."

"Bu ona ne zaman isterse dairene gelme özgürlüğü vermez. Lütfen Elle, eğer orada kalmakta ısrar ediyorsan, en azından Mikhail sana göz kulak olması için adamlarından birini göndersin."

"Hayır."

"Elle, *lütfe*." Lucia'nın sesi çatlar.

Gözlerinin Vivi'ye kaydığını, yüz ifadesinin endişeyle dolduğunu kaçırmıyorum ve bir suçluluk duygusuna kapılıyorum.

Gizemli adamımla ilgili saplantıma o kadar ki Lucia'nın da sırtında bir hedef olduğunu unutmuştum.

"Senin için endişeleniyorum."

"Biliyorum ama ben iyiyim Lucia. Bu benim hayatım, benim seçimim."

Beni kimin izlemesini istediğimi ve seçme hakkına sahibim. Ve şimdilik, *onu* istiyorum.

"Bana karşı güçlü olmak zorunda değilsin."

"Kendimi güvende hissetmediğim anda sana geleceğime söz vermem yeterli olacak mı?" Keşke bu konuyu hiç açmasaydım.

Lucia'nın tepkisi beklediğimden daha ılımlı ama yine de hayal kırıklığına uğradığımı inkâr edemem. En kötü senaryoya gitmek yerine en azından anlamaya çalışacağını ummuştum.

"Peki, bunlardan bir tane daha ne zaman yapacaksın? Çünkü sarılmak için bir bebek yeterli değil." Vivi'yi gıdıklarken kıkırdıyorum.

"Belki okula gittiğinde. Şu anda her şeye karışıyor. Gözlerimi ondan bir saniye bile ayıramıyorum, bu yüzden bakmam gereken iki bebek olduğu düşüncesi beni dehşete düşürüyor."

"Yardım tutabilirsin, biliyorsun değil mi?"

"Bianca her şeyi yapabiliyorsa, ben de yapabilirim."

"Bianca insanüstü biri." Alexei'nin karısını düşünerek gülüyorum. "Tüm ailenin sorunsuz çalışmasını sağlıyor."

"Sanırım Ben ve Sasha'nın birkaç hafta sonraki doğum günü için herkesi bir araya getirmek istiyor. Nina ve Anton o zamana kadar bebek tatilinden dönmüş olacakları için zamanlama çok iyi."

"Bebek tatilinin bebek sahibi *olmadan önce* çıkılan bir seyahat olduğunu sanıyordum."

"Teknik olarak evet, ama bebek doğmadan hemen önce evlendikleri için Nina uçamıyordu ve umutsuzca Hawai'ye gitmek istiyordu.

balayı. Bu yüzden bebek biraz daha büyüyene kadar beklemişler ve ikisini birleştirmişler."

"Bianca'nın beni de davet etmesini takdir ediyorum." Koslov ailesinin etkinliklerine katıldığım için kendimi sık sık kötü hissediyorum çünkü onlarla Lucia dışında *teknik bir* bağım yok.

"Elbette, sen de ailenin bir parçasısın! Ayrıca, etrafta koşuşturan çocuklar için her türlü yardıma ihtiyacımız var."

"Yardım etmekten mutluluk duyarım. Çocukları ne kadar çok sevdiğimi biliyorsun." Vivi'yi başının üstünden öpüyorum.

"Sanırım parti sürpriz olacak, o yüzden Zara'ya bir şey söyleme. Bianca her şeyi planlamak istiyor ve temalı olduğuna eminim ama açıkçası detayları hatırlayamıyorum. Yemin ederim uykusuzluktan beynim küçülüyor."

Lucia ikizler için hediye fikirlerini sıralarken onu sadece yarı yarıya dinliyorum, dikkatim yanıımızdaki pencereye kayıyor. Her geçen adamın yüzünü tarıyorum, içlerinden birinin o olup olmadığını merak ediyorum.

Şu anda beni mi izliyorsun?

Yardım edemem ama içten içe öyle olmasını umuyorum.

BEN YUKARI HAVA KLIMA İÇİNDE ARABA İÇİN DUR KENDİM DAN uykuya dalmak. Tüylerim diken diken oldu ve soğuktan dişlerim takırıyor ama Elle'in vardiyası her an bitebilir ve eve sağ salım döndüğünden emin olabilmek için uyanık kalmam gerekiyor.

Son on iki saat tam bir işkenceydi ve göz kapaklarımı hastanenin girişine odakladığım için gözlerim acıdan ağırlaştı.

"Neredesin, Elle?" Saati tekrar kontrol ediyorum.

Elle'in vardiyasını on dakika önce bitirmiş olması gerekiyordu ve geç bitirmesi olağan bir durum olsa da, en kötüsünü hayal etmekten kendimi alamıyorum.

Tam Elle'yi aramak için hastaneye gitmek üzereydim ki arabamın orta ekranına Pyotr'dan bir çağrı geldi.

Son birkaç gündür sessizdi ve Alexei Koslov'la ilgili bir gelişme bekliyorum.

"Benim için neyin var, Pyotr?" "Yalnız

mısın?"

"Evet." Gözlerim hastanenin ana girişine kayıyor.

"Güzel. Çünkü sizin için kendinize saklamak isteyebileceğiniz bazı bilgilerim var."

"tek kişi sensin." Pyotr kıkırdıyor.

"Onur duydum."

"Çıkar ağzındaki baklayı, Pyotr." Ekranımdaki saate bakıyorum. Parmaklarımı direksiyona vurmaya başladım.

Elle'in vardiyaları genellikle uzun sürer ama bu beni daha az endişelendirmiyor. "Elle'e saldırı emrini veren kişi Igor'du."

Vücudum hareketsiz kalıyor.

"Emin misin?" "Evet."

ama yine de şaşırdım. "Onu öldüreceğim."

Elle'nin her gece dehşet içinde çığlık atarak uyanmasının nedeni babam.

Bunu neden yapsın ki?

Alexei'nin peşinden gitmek istiyorsa, Elle'yi hedef alması mantıklı değil. Karısının ya da çocuğunun, hatta kardeşlerinden birinin peşinden gitmeliydi.

Elle'in peşinden gitmesinin tek bir nedeni var ve bunu fark etmek boğazımı yakıyor.

Bunu bana ulaşmak için yaptı.

Beni son birkaç yıldır saklandığım gölgelerden çıkarmak istedi ve kendimi ifşa etme riskini göze alabileceğim tek bir kişi var.

"Anladığım başka daha planlamıyor."

Birkaç hemşirenin hastaneden çıkışını izlerken elimi çenemde gezdiriyorum.

Elle şu anda on beş dakika gecikti ve babamın gözlerinin onun üzerinde olduğunu bildiğimden, en kötüsünü düşünmekten kendimi alamıyorum.

Barda yaptığım gibi gözlerimi tekrar ondan ayırırsam, ona zamanında ulaşacak şanslı olamayabilirim.

Sanırım uyumak için biraz daha beklemek gerekecek.

"Ya Alexei?" İçimde yavaş yavaş kabaran öfkeyle savaşırken sesim titriyor.

"Rapor edilecek kayda değeri bir

şey yok." "Ciddi misin?"

"Ciddiyim."

"Bu işte bir terslik var." "Ne

şekilde?"

"Alexei yıllardır beni araştırıyor. Aniden sessizleşmesi..." Bir başka hastane personeli sürüsü çift kapıdan çıkarken nefesimi tutuyorum, gözlerim öfkeyle Elle'den bir iz arıyor.

Eğer babam ona ulaşırsa.

Igor'un tercih ettiğı işkence yöntemlerine fazlasıyla aşinayım ve onun tatlı Elle'ne ellerini sürdüğünü düşününce içimi bir bulantı kaplıyor.

Belki de Alexei'ye babamın yerini isimsiz olarak söylemeye değeri. Yıllardır onun peşinde olduğunu sır olarak saklamıyor ve bu şekilde bir taşla iki kuş vurmuş oluruz.

Ama Alexei bir şekilde işi berbat ederse, bu benim için büyük bir geri tepme olabilir ve bu riske değip değmeyeceğinden emin değilim.

Eğer babamı biraz olsun tanıyorsam, benim hakkımdaki bilgileri Alexei'ye vererek muhtemelen hayatı için pazarlık yapacaktır. Hayatımın onun için hiçbir değeri yok, ama Koslovlar için her şeye değeri.

"Babamı her zaman izleyecek birine ihtiyacım var."

"Lev-"

"Bu işten öylece vazgeçip yoluna devam etmesine imkân yok Pyotr. Elle'nin kaçmış olması onu utandırır ve babam utandırılmayı pek sevmez. Misilleme yapacak ve ortalık kan gölüne dönecek. Bu süreçte beni öldürse bile Elle'ye yaklaşmasına izin vermeyeceğim."

Elle'in hayatı karşılığında kendi hayatımdan vazgeçmeyi düşünmezdim. Zaten neredeyse yapıyordum. Yaralı ellerime bakıyorum. Başparmağının okşadığı yara izleri.

"Bu piliçle degeceğine emin misin?" Ellerimi yumruk haline getirdim.

"Eğer bir daha Elle'den 'bu piliç' diye bahsedersen..."

Söylenmemiş uyarı havada asılı kalır ve Pyotr bir an sessiz kalır.

"Özür dilerim, saygısızlık etmek istemedim."

"Ben ne yapacağıma karar verene kadar gözlerini Igor'dan ayırma." Elle şimdi yirmi dakika gecikti ve ben gidip onu neyin tuttuğunu öğrenmek için çaresizim.

". Ve Lev?" "Evet."

"Tekrar özür dilerim."

"Yakında konuşuruz." Telefonu kapattım ve kapımı açtım. Tam arabamdan inerken Elle'i fark ettim.

Sürgülü kapılardan geçerken aceleyle paltosunu silkiyor, at kuyruğu yaptığı saçları rüzgârın etkisiyle yüzüne çarpıyor.

Yüzü biraz solgun ve omuzları yorgunluktan çökmüş ama bu normalin dışında bir şey değil.

Onu içime çekerken omuzlarımdaki ağırlık hafifçe kalkıyor.

Babam ona ulaşamadı.

Henüz.

Paltosuyla mücadele etmekten vazgeçiyor ve girişin yan tarafında durmak için hareket ediyor, çantasını yere bırakıyor ve paltosunu tamamen çıkarıyor.

Açık mavi önlüğünün içinde onu görünce bir iniltiyi bastırıyorum.

Nasıl oluyor da bu kadar sıradan bir üniformayı bu kadar seksi gösterebiliyor?

Kumaşın vücuduna yapışması ve her kıvrımı göstermesi ağzımı sulandırıyor.

Üzerindeki üniformayı çıkarıp altında sakladığı o güzel vücudu ortaya çıkarmak için neler vermezdim.

Pencerede çınlıplak dururkenki görüntüsü zihnimde canlanıyor ve sikim sertleşmeye başlıyor.

Dün gece kendimi avucumun içine almak gerginliğimi zar zor azalttı. Aksine, Elle'e olan ihtiyacımı daha da artırdı, ama onun dairesine tekrar gizlice girme riskini alamam.

Gerçi o şımarık göğüslere bir anlık bakmamın kendimi tutmamı sağlayacağından şüpheliyim.

Gözlerimi kırıştırıyorum ve son birkaç dakikadır hastanenin gözü önünde aval aval ona baktığımı fark ediyorum. Tek yapması gereken hafifçe sola bakmaktı ve beni bakarken yakalayacaktı.

Kim olduğumu anlayacak mıydı? Korkacak mıydı? Yoksa geçen gece dairesinde yaptığı gibi kollarını bana dolayacak ve uzun zamandır kayıp sevgililermişiz gibi beni öpecek miydi?

Yardım edemem ama ikincisi olduğunu hayal ediyorum.

Ceketini omuzlarına attıktan sonra, telefonunu çıkarmadan önce çantasını karıştırmakla meşgul. Konuşurken yanakları yavaşça pembenin koyu bir tonuna dönüşüyor. Sonra gülüyor ve Elle'in yüzü aydınlanırken içimi garip bir kıskançlık duygusu kaplıyor.

Bir erkek onu böyle kızartır mı?

Kaşlarımı çatıyorum, Elle'i bir erkekle görüp görmediğimi hatırlamak için beynimi zorluyorum.

Ama Elle aylardır biriyle çıkmıyor, bu yüzden içimde aniden yükselen ve dişlerimi birbirine vurduran kıskançlık dalgası şaşırtıcı.

Eğer biriyle görüşüyor olsaydı, bunu bilmememin imkanı .

Elle'i erkeklerle görmeye yabancı değilim, bu yüzden bu kadar kıskanç hissetmemeliyim, ama belki de bunun nedeni hiçbir zaman ciddi bir şey olmamasıdır. Onu izlediğim yıllar boyunca, flört hayatı bir avuç tek gecelik ilişkiden ibaretti.

Tanık olduğum tek gecelik ilişkiler.

Onu başka bir erkek tarafından becerilirken izlemenin kıskançlık ve öfkeyle dolmama neden olacağını düşünürdüm ama tam tersi bir etki yarattı.

Elle'nin başka bir erkeğin sikine binerken doruğa ulaşmasına tanık olduğum zamanki kadar hiç tahrik olmamıştım. Çıplak vücudunun o şekilde hareket etmesi, boşalırken çıkardığı sesler... O anlar büyüleyiciydi ve sık sık yeniden yaşıyorum.

Bu durumlarda erkekler her zaman önemsiz olmuştur çünkü kendimi onun altında ya da arkasında, boşalırken çığlık atmasını sağlayacak şekilde vücudunu çalıştıran kişi olarak hayal ederdim. Bu yüzden, tek gecelik ilişkileri her zaman sikimi elime almamla, onunkiyle birlikte benim de boşalmamla son bulurdu.

Hiçbir zaman seksten öte bir şey olmadı, muhtemelen bu yüzden beni hiç rahatsız etmedi.

Öte yandan, şimdi daha derin bir duygusal bağ gerektiren bir ilişki. Zaman içinde, birlikte izlenen her filmle ve yemek masasında paylaşılan her sohbetle inşa edilen bir ilişki. Şehvet bu şekilde aşka dönüşüyor ve bu Elle ile asla yaşayamayacağım bir şey, bu yüzden onun benden başka biriyle bu tür bir bağa sahip olduğu düşüncesi neredeyse beni uçurumun kenarına getirmeye yetiyor.

Ona asla sahip olamam. En azından onu gerçekten istediğim şekilde. "Siktir." Elimi yüzüme sildim.

Onu erkeklerin yanında görmek beni her zaman biraz kıskandırmıştır, ama bu şu anda hissettiklerimin yanında hiçbir şey.

Belki de artık onu öpmenin, parmaklarımı saçlarına doladığımda dilinin benimkine sürtünmesini hissetmenin nasıl bir şey olduğunu bildiğim içindir. Başka bir erkeğin onun dudaklarının tadını deneyimleyeceği düşüncesi bedenimi titretiyor ve kanımı kaynatıyor.

Hızla sürücü koltuğuna geri kayıyorum ve ona doğru hışım ile gidip cevaplar talep etmeden önce kapımı kapatıyorum.

Elle hâlâ telefonu ile konuşmakla meşgul, yüzünde hâlâ bir gülümseme var, ben de koltuğumda arkama yaslanıp onun eve doğru yola çıkmasını beklerken sakin kalmaya çalışıyorum.

Uykusuzluktan göz kapaklarım çok ağırlaştı.

Bir ya da iki saatten fazla zaman geçirmeyeli günler oldu ve bu bana gerçekten zarar vermeye başladı.

Bu kadar yorgunken Elle'e iyi gelmediğimi biliyorum ama kaçırılmasının arkasında babamın olduğunu bildiğim için birkaç saat uyumaya daha da az istekliyim.

Koslovlar, kuzeninin kiminle evli olduğunu göz önünde bulundurarak Elle'ye göz kulak oluyor olabilirler, ancak söyleyebileceğim kadarıyla korumaları yarım yamalak.

Her zamanki ahabplarından hiçbirini hastanede ya da dairesinde görmedim, bu da bana Elle'in hayatına yönelik tehdidi ciddiye almadıklarını düşündürüyor, bu yüzden Elle'in güvenliği benim omuzlarıma düşüyor.

Alexei kendini tam bir aile babası olarak görüyor ama yine de Elle'in New York'ta sırtında bir hedef tahtasıyla dolaşmasına izin veriyor.

Onun ne kadar değerli olduğunun farkında

değil mi? "Bencil pislik." Boynumu

uzatıyorum.

Tüm bu bastırılmış öfke ve stres benim için iyi değil. Bir noktada, bunu daha fazla bastıramayacağım ve işte o zaman büyük olasılıkla bir atak geçireceğim. Sakin kalmaya çalışmalıyım, ki her zaman stresli ya da öfkeli olduğum gerçeğini göz önünde bulundurursak bunu yapmak çok zor.

Bir yere gitmediğinden emin olmak için Elle'ye hızlıca baktıktan sonra koltuğuma yaslanıyorum ve derin bir nefes alırken bir saniyeliğine gözlerimi kapatıyorum.

Gözlerimin arkasında gerginlik oluşmaya başladı bile ve boynumdaki kaslar sanki bir izci çocuk tarafından düğüm atma alıştırmaları için kullanılıyormuş gibi hissediyorum.

Altmıştan geriye doğru sayıyorum, karanlıkta oturmak için kendime sadece bir dakika veriyorum. Biraz daha uzun sürerse Elle tehlikede olabilir. Bu yüzden, sinir sistemimi sakinleştirmeye çalışırken etrafımdaki dünyanın yok olmasına izin veriyorum...

ARKAMDAN GELEN BİR KORNA SESİYLE İRKİLEREK UYANIYORUM.

Gözlerimi kırptıştırırken kalbim göğsümde acıyla çarpıyor.

Bedenim ağırlaştı ve gözlerim odaklanmakta zorlanıyor. Sanki günlerdir uyuyormuşum gibi geliyor ama yine de gözlerimi sadece bir saniyeliğine kapattım...

Etrafımda daha fazla korna sesi duyuluyor ve pencereden dışarı baktığımda hastanenin ön girişinin yerini Manhattan'dan Brooklyn'e giden işlek bir otoyolun aldığını görüyorum.

"Ne oluyor lan?"

Buraya nasıl geldiğime dair hiçbir fikrim olmadan acil durum şeridine park ettiğim yerden arabalar hızla geçiyor.

Gösterge panelindeki saate bakıyorum.

İki saat geçmiş.

Nasıl?

"Siktir!" Ellerimi vurdum. *Yine bayılmışım.*

Kaybettiğim zaman içinde neler olabileceği konusunda paniğe kapılmamak için elimden geleni yaparken direksiyonu daha sıkı kavıyorum.

Elle'in başına bir şey gelmesi için iki saat fazlasıyla yeterli bir süre. Benim barda beş dakika kalmam bile onun kaçırılmasına yetti, babamın iki saat içinde ona neler yapabileceğini ancak hayal edebilirim.

Ya da daha kötüsü... Ne yapabilirdim.

İşlek otoyola geri dönerken çalan kornaları duymazdan gelerek şeritleri geçiyorum ve arabamı Manhattan'a doğru geri dönecek şekilde çeviriyorum.

Kaç kez bayılırsam bayılayım, boş noktalara eşlik eden dehşet asla kaybolmuyor.

Belki de kendime güvenemeyeceğimi bildiğim içindir. Geçmişim pek temiz sayılmaz ve şu anda ellerimi kan kaplamıyor olsa da bu masum olduğum anlamına gelmiyor.

Neler yapabileceğimi çok iyi biliyorum ve bu beni çok korkutuyor.

KARANLIKTA YATIP UYUYOR GIBI YAPIYORUM, UMUYORUM KI o geri gel ve beni tekrar ziyaret et.

Kolyemi mutfagimdaki tezgahın üzerinde bulmamın üzerinden bir haftadan fazla zaman geçti ve ben uyurken bir yabancının evime gizlice girdiği düşüncesiyle dehşete düşmem gerekirken, onu suçüstü yakalamak için can atıyorum.

Her gece, ağırlaşan göz kapaklarımla savaşmak için elimden geleni yapıyorum, ancak hastanedeki uzun bir vardiyadan sonra beni vuran yorgunluk her zaman kazanıyor ve sabah onu göremediğim için hayal kırıklığıyla uyanıyorum. Ama henüz cesaretim kırılmadı.

Güneş batar batmaz yatağıma giriyorum ve evim yavaş yavaş karanlığa gömülürken açık pencereme bakarak onun gölgeler arasında belirmesini bekliyorum.

Acaba evimin önünde durup pencereme bakıyor ve beni orada çırılçıplak dururken hayal ediyor mu?

Geçen geceki küçük şovumun onu daireme çekmek için işe yarayacağını biliyordum, ama dışarıda beni izleyen tek kişi o değilse diye bunu tekrar yapmaktan çekiniyorum...

Dışarıda beni gözetliyor olması düşüncesi beni tiksindirmeli. Ama beni bu şekilde görebilecek tek kişinin o olması fikri *hoşuma* gidiyor.

Yine de ne kadar keyif aldığını bilmek için yanıp tutuşuyorum.

Beni o motel odasından kollarında çıkardığında onu hatırladığım kadarıyla geniş, kaslı ve çok *sıcaktı*.

Yatağında uzanırken, onu düşündüğümde bacaklarımın arasında donuk bir ağrı oluşmaya başlıyor, ancak devam edecek çok şeyim olmadığı için hayal gücüm boşlukları doldurmak zorunda kalıyor.

Ama yine de işe yarıyor.

Çıplak bedenimi gözetleyen ve beni uyurken izlemek için yatak odama gizlice giren bir adamın hayalini kurmak beni ciddi şekilde heyecanlandırıyor, öyle ki serbest bırakılmadan önce parmaklarımı klitorisime sürmem bile gerekmiyor.

Bu hafta her gece yaptığım şey de tam olarak buydu.

Erkeklerin ilgisine o kadar aç mıyım ki bir takipçim olması beni daha çok tahrik ediyor?

Son ilişkimin neredeyse bir yıl önce iş yerimdeki Noel partisinde iki dakikadan az süren bir adamla olduğunu düşünürsek, evet diyebilirim.

Bu gibi düşünceler Lucia'nın beni akıl hastanesine yatırmasına neden olur.

Geçen gün öğle yemeğinde ona gerçeği itiraf ettiğimden beri bu konuyu açmamış olsa , sessizliğini kabullenmek olarak algılamıyorum. Bu yüzden gizli sapığım hakkında sessiz kaldım, özellikle de daireme gizlice girdiğini öğrendiğimden beri fantezilerimin daha da kötüleştiği gerçeğini göz önünde bulundurarak.

Penceremden içeri girip beni yatağında çırılçıplak yatarken, parmaklarım kaygan amıma girip çıkarken bulduğunu hayal ediyorum.

O kadar tahrik olmuş ki, elinde olmadan ele alıyor, pantolonunu indirip sikini içeri sokmadan önce diliyle işimi bitiriyor.

o kadar sert ki zevkten ılık atıyorum.

Diğer zamanlarda, kendimi uykudan uyandırılmış olarak hayal ediyorum ve başını klitorisimi nazikçe yalayıp emerken uyluklarımın arasında buluyorum. Zevkimi o kadar yavaş artırırđı ki, boşalma ihtiyacıyla inlerdim ve yine de bana istediğimi vermezdi.

Ancak serbest bırakılması için yalvarıp yakardığımda sonunda pes etti, dudaklarını şişmiş klitorisimin etrafına sardı ve hassas tomurcuğı emdi, böylece o kadar sert boşaldım ki yıldızları gördüm.

Gizli fantezilerime dalmışken dudaklarımdan bir inilti kaçıyor.

Kukum kasılıyor, onun tarafından doldurulmak için çok çaresizim, ama uyluklarımın arasına uzanma ve ağrıyı hafifletmeye çalışmak için iki parmağımı içime sokma dürtüsüyle savaşıyorum.

Orgazm sadece uyumama yardımcı olur ve bu da yapmak istediğim son şey.

Bu gecenin farklı olacağına dair kendime söz verdim.

Bugün hastaneden nadiren izin aldım ve bu günün çoğunu bu gece uyanık kalma umuduyla kanepede uyuyarak geçirdim. Ancak emin olmak için akşam yemeğinden sonra dışarı çıktım ve her zamanki papatya çayı yerine yatakta içmek için kendime üçlü bir espresso aldım.

Kafeine karşı çok hassas olduğum için normalde öğle yemeğinden sonra kafein almıyorum, bu yüzden yakın zamanda uykuya dalmayacağımı garanti edebilirim.

Yatağımda uzanırken kalbim göğsümde çarpmaya başlıyor, ancak bunun kafeinden mi yoksa *onu* görme ihtimalinin heyecanından mı kaynaklandığını bilemiyorum. Bu yüzden gözlerimi kapatıyorum ve kendimi sakinleştirmek için Rus alfabesini zihinsel olarak tersten okumaya başlıyorum.

Tam yarısına gelmiştim ki pencerenin dışında bir ses duydum ve donakaldım.

Biri yangın merdivenimin demir korkuluklarına mı çarpıyordu?

Nabzım hızlanıyor.

Bu o mu?

Ortaya çıkmasını o kadar istiyor olabilirim ve kafein yüzünden o kadar gerginim ki halüsinasyon görüyor olabilirim.

Bir gözümü açıp pencereye bakıyorum ve dışarıda gezinen büyük bir gölgeyi görünce neredeyse ağlayacak gibi oluyorum.

Bu o. O burada.

Gölgesi pencerenin dışında hareket ederken nefesimi tutuyorum. Bir an için gidebileceğinden korkuyorum ve neredeyse kalması için yalvararak kendimi ele veriyorum. Ama sonra gölgesi yer değiştiriyor ve yavaşça açık pencereden daireme doğru adım atıyor.

Vay anasını.

Gözlerimi bir kez daha kapatıyorum ve uyku görüntüsü vermek için yavaş ve derin nefes almak için elimden geleni yapıyorum.

Geçen hafta boyunca, odama gizlice girmesinden başka bir şey istemedim, ama şimdi gerçekten burada olduğu için, ne kadar dikkatsiz olduğumu fark ettiğimde paniğe kapıldım.

Bu adam hakkında ya da neler yapabileceği hakkında hiçbir şey bilmiyorum. Beni hemen şimdi, burada öldürebilir.

Bana penceremi kilitli tutmamı söylememiş miydi? Kendimi ondan korumam için beni bu şekilde mi uyarıyordu?

Düşündüğümde kaşlarımı çatıyorum.

Yaptıklarının hiçbirisi onun gerçek bir tehlike olduğunu göstermiyor. Sonuçta beni o motel odasında ya da kulübede öldürebilirdi, hatta birkaç gün önce ben uyurken gizlice içeri girdiğinde bile.

Ama yapmadı.

Bunun yerine hayatımı kurtarmayı seçti, bu da ona güvenmekten başka bir şey yapamayacağım anlamına geliyor.

Dudağımı ısırarak gözlerimi açtığımda onu pencerenin yanındaki köşede, gölgelerin arasında dururken buluyorum.

Yüzü hala karanlık tarafından maskelenmiş durumda, bu yüzden hiçbir özelliğini seçemiyorum, bu da beni her şeyden çok rahatsız ediyor.

Neden kendini göstermiyor?

Gerçeğe olan ihtiyacım, göğsüme yerleşmiş olan korkudan daha büyük.

Onunla yüzleşmek için bir daha ne zaman böyle bir fırsat bulacağımı kim bilebilir, bu yüzden kendimi bundan vazgeçiremeden yatakta dimdik oturuyorum ve onu hazırlıksız yakalıyorum.

Hemen pencereye doğru geri çekiliyor, uyanık olduğum gerçeğinden açıkça ürkmüş ve kaçma düşüncesi beni paniğe sürüklüyor.

"Gitme." Elimi ona doğru uzattım.

Karanlıkta bu hareketi görüp göremediğinden bile emin değilim ama gitmek için başka bir girişimde bulunmuyor, bunu iyiye işaret olarak kabul ediyorum.

"Ben... Ben sadece

konuşmak istiyorum."

"Bu iyi bir fikir değil."

Sesini duyunca tüylerim diken diken oluyor.

Hafızam buranın hakkını vermiyor. Hatırladığımdan daha çakıllı ve engebeli ve cehennem gibi seksi.

Beni yavaşça becerirken kulağıma fısıldadığını duymak, içime boşalırken adımı inletmek için neler vermezdim-

"Lütfen," diye yalvarıyorum, arasındaki sızıyı görmezden gelerek. "Cevaplara ihtiyacım var."

Sessiz kaldı ve ben de bunu devam etmem için bir işaret olarak kabul ettim.

Ona sormak istediğim, bilmek istediğim o kadar çok şey var ki, nereden başlayacağımı . Bu yüzden aklıma gelen ilk soruyu sormaya karar verdim.

"Kaçırıldığım gün... Başımın belada olduğunu nereden biliyordun? O zaman da beni takip ediyor muydun?"

"Her zaman seni izliyorum."

Bir an için sözlerinin aklımda yer
etmesine izin verdim. Her zaman *beni*
izliyor.

Evim ya da çalıştığım hastane değil.

Ben.

Lucia'yla içmeye gittikten sonra bir arka sokakta kusarak öldüğüm gece de orada mıydı? Ya da belki de eski stüdyo daireme bir adam getirdiğimde ve birbirimizin kıyafetlerini yırtmadan önce yatağıma ulaşamadığımızda, bu yüzden onu kanepemde pencereimin tam görüntüsünde becerdim.

"Aman Tanrım." Tanık olabileceği her şeyin boyutunu fark ettim.

Beni başka bir erkekle seks yaparken izlemiş olma ihtimalini düşündükçe kalçalarımın arasındaki ağrı dayanılmaz bir hal alıyor. Bu çok kirli ve yanlış, ama yine de hiç bu kadar tahrik olmamıştım, özellikle de benim doruğa ulaştığımı görünce kendini tatmin ettiği düşüncesi.

"Özür dilerim, ben... Burada olmamalıydım." Sesi beni şimdiki zamana geri döndürdü.

Pencereye doğru ilerliyor ama ben henüz gitmesine hazır değilim, daha yeni konuşmuşken olmaz.

"Lütfen," diye boğuluyorum. "Kalmanı istiyorum. Uyuyabilmemin tek yolu bu."

Belki böyle bir gerçeği ona itiraf etmek bir hata, ama bunu bir güven teklifi olarak görmesini istiyorum. Ondan korkmadığımı bilmesini istiyorum.

İsteğimi görmezden gelmesini beklerken kalbim hızla çarpıyor.

Ama yapmıyor. Onun yerine, yatağımın ucuna tüneyene kadar yaklaşıyor.

Yatak onun ağırlığından çöküyor.

O kadar yakın ki nefes alışının sesini duyabiliyorum ama yine de vücudunun dış hatlarından başka bir şey göremiyorum.

Tek yapmam gereken eğilip ışığı yakmak ve onu bana göstermek. Ama güvenini kırmak ve onu daha yeni tanıma fırsatı bulmuşken kaybetme riskini almak istemiyorum.

"Bana bir şey söyle." Dizlerimi göğsüme çekip sıkıca sarılıyorum.

"Ne hakkında?"

Vücudunun karanlık hatlarına bakıyorum, uzanıp ona dokunmak için yanıp tutuşuyorum.

Beni izlediği düşüncesiyle kalçalarımın arasının ne kadar kaygan olduğunu öğrenirse, sonunda kontrolünü kaybeder miydi? Sonunda bana kendini gösterecek kadar güvenir miydi?

"Sen benim hakkımda her şeyi biliyorsun ama ben senin hakkında hiçbir şey bilmiyorum." "Bu tam anlamıyla takip etmenin tanımı."

"Yaptığın şey bu mu? Beni takip mi ediyorsun?"

"Sanırım bunun cevabını zaten biliyorsunuz."

Yutkunuyorum, korkunun sonunda beni vurmasını bekliyorum. Ama her geçen saniye, onun varlığında daha da rahatlıyor gibiyim.

"Benim hakkımda ne bilmek istiyorsun?"

Biraz açılmaya istekli olmasına rağmen, sesindeki hafif gerginlikten rahatsız olduğunu anlayabiliyorum ve onu uzaklaştırma riskini almak istemiyorum. Özellikle de onunla konuşmak için bir şans daha elde etmem bu kadar uzun sürmüşken.

"Ne paylaşmak istersen."

Bir an sessiz kalıyor ama sessizlik rahatsız edici gelmiyor. "Kendimi gerçekten mutlu hissettiğim son zaman annemin hayatta olduğu zamandı."

Sözleri karşısında göğsüm sıkışıyor ve kendi annemi düşünürken elim kolyeme uzanıyor. Onu rahatsız eden kederin ne tür bir keder olduğunun farkındayım.

"Nasıl öldü?"

"Hastaydı. Ama kısa süren bir hastalıktı."

"Çok üzüldüm."

"O öldükten sonra babamla yaşamaya gönderildim." Sanki bana ne kadarını anlatacağına karar veriyormuş gibi duraksıyor ve bir yorgunluk dalgasına kapıldığı için esnememi engelleyemiyorum.

Görünüşe göre bir yabancının yatak odama gizlice girmesinin verdiği adrenalinin etkisi geçti ve uyuma dürtüsüyle savaşıma geri döndüm.

"Burada amacı uyumana yardımcı olmak, engel olmak değil."

"Uyumaya çalışacağım."

Şu anda kan dolaşımda dolaşan tüm kafeinle bir göz kırpması bile uyuyabileceğimden oldukça şüpheliysem de, beni izlediğini bilerek rahatlamış bir şekilde yastıklarına yerleşiyorum.

"Bana karşı dürüst olduğun için teşekkür ederim," diye fısıldıyorum karanlığa, yorganı omuzlarıma kadar çekerken. "Umarım zamanla daha fazlasını paylaşmak istersin."

"Güven bana," diye mırıldanıyor göz kapaklarım ağırlaşırken. "Benim hakkımda ne kadar az şey bilersen o kadar iyi."

ELLE'İN UYUYORMUŞ GİBİ YAPACAĞINI BİLMELİYDİM. I

Tam da bu nedenle kolyesini tezgâha bıraktığım geceden beri evine gizlice girmedim. Kolyeyi oraya koyanın ben olduğumu anlamamasına imkân yoktu ve kimliğimi öğrenme arzusu konusunda pek de ince davranmıyordu.

Beni üstünde yakalamaya çalışmayacağını düşünmek saflıktı. Bu yüzden, çoğunlukla uzak durdum.

Onu hâlâ gece gündüz izliyorum ama daha güvenli bir mesafeden. Keşke Elle'ye sadece kendimi korumak için değil, *onu* korumak için de gizli kaldığımı açıklayabilseydim.

Elle'i kulübeme getirdiğimden beri, ikimizin fantezisine çok sık kapıldım. Elle'in yanında olmak beni neredeyse normal hissettiriyor, normalin nasıl bir şey olduğunu bildiğimden değil. Ama birkaç kelime paylaştığımız ya da öpüştüğümüz o kısa anlarda her şey sessizleşti ve daha önce hiç hissetmediğim bir huzur duygusuna kapıldım.

İşte tam da bu yüzden uzak durmam gerekiyor.

Bugünkü elektrik kesintisi bir uyandırma çağrısı işlevi gördü. Hafızamdaki boş nokta bana neler yapabileceğimi hatırlatan bir uyarı işareti.

Ama bu gece, onun dairesine gizlice girmekten başka çarem yoktu.

Kendimi kaybettikten ve Elle'i iki saat boyunca göremedikten sonra, onun iyi olduğunu kendi gözlerimle görmem gerekiyordu. *Hayatta* olduğunu.

Barda yaptığım gibi büyük bir hata daha yapmadığımı bilmem gerekiyordu.

Şehre geri dönmeyi başardığımda, pijamalarıyla yatak odasının penceresinden geçerken bir anlığına onu gördüm, bu yüzden güvende olduğunu biliyordum. Ancak bu, kendime geldiğimden beri içimde kaynayan paniği yatıştırmaya yetmedi.

Kendimi bundan vazgeçiremeden, yangın merdivenine tırmanıyordum.

Elle'in uyandığını fark ettiğim anda gitmeliydim. Ama o zaman yatağının kenarında oturup uykuya dalmasını izleyemezdim.

Benim varlığım onu rahatlatmamalı.

Eğer gerçeği bilseydi, kabuslarının sebebi ben olurdum.

Elle'nin nefes alışının ağırlaşması uzun sürmüyor ve bir süre uyumasını izliyorum, kendi kişisel ninnimmiş gibi nefes alışının sesini dinliyorum. Haftalardır geceleri onu rahatsız eden anılar tarafından uyandırılmadan mışıl mışıl uyuyordu ve ben de yanından ayrılarak onu rahatsız etmek istemiyordum.

Ya da en azından ben kendime böyle söylüyorum.

Keşke hepsini alıp götürebilsem, geçmişinin yükünü omuzlayabilsem ve sonunda onu her şeyden özgür kılabilsem. Ne de olsa benim için umut yok.

Kendi geçmişim çok ağır, DNA'ma çok karmaşık bir şekilde işlemiş, ondan asla kaçamayacağım, öyleyse biraz daha ağırlık nedir?

"İyi uykular," diye fısıldıyorum karanlığa.

Ben ayağa kalkarken Elle'in dudaklarından yumuşak bir iç çekiş çıkıyor ve kanım doğrudan sikime hücum ediyor.

Biraz kıpırdanıp kollarını başının üzerine doğru uzatarak üzerini örten çarşafın kaymasına neden olunca donup kalıyorum.

Karanlıkta hiçbir ayrıntıyı seçemiyorum, bu da beni ışığı açmaya itiyor.

Buradan çıkmam gerek.

Kendimi kontrol edemeyen bencil bir piç olduğum için uzanıp yanağını hafifçe okşuyorum ve teninin parmaklarımda bıraktığı yumuşak his karşısında bir iniltiyi bastırıyorum.

"Tatlı rüyalar, Elle," diye fısıldıyorum.

Birden eli bileğime dolandı ve beni olduğum yerde tuttu. "Elle."

Elimi göğsüne doğru götürürken sikimin pantolonumun içinde kalınlaşmasına neden olan bir inilti çıkarıyor.

Giydiği bluzun ipek kumaşına sürtündüğümde boğuk bir ses çıkıyor, gerçi göğsünün hafif kabarıklığını hissedebildiğim kadarıyla pek bir şey örtmüyor gibi görünüyor.

Ona dokunmamı *istiyor*.

Çarşafın altında kayarken dişlerimi gıcırdatıyorum, parmaklarım hâlâ göğsünün kabarıklığını okşuyor.

Bacaklarını birbirine mi sürtüyor?

Çarşafı geri çekip yüzümü kalçalarının arasına gömmek ve aralarında oluştuğuna şüphe olmayan acıyı biraz olsun dindirmek düşüncesi ağzımı sulandırıyor.

Ama yapmamalıyım.

Ona bu şekilde dokunmak yanlış olurdu.

Çok, çok yanlış-

Elle sırtını kamburlaştırırken usulca iniliyor, parmaklarımdan üstünden meme ucunu neden oluyor ve kendime olan son hakimiyetim de kırılıyor.

Göğsünü avuçlamak için hareket ediyorum, yumuşak eti nazikçe sıkıyor ve yoğuruyorum.

Tekrar inliyor ve başparmağımı sert tomurcuğun üzerinde gezdirip başparmağımla işaret parmağım arasındaki malzemenin içinden sıkıştırıyorum.

Kahretsin, uzun zamandır ona böyle dokunmayı hayal ediyordum.

O kadar mükemmel, o kadar yumuşak ki, onu altımda kıştırmanın, onu becerirken kulağımda zevk çılgınlıklarını duymanın nasıl bir şey olduğunu hayal etmemeye çalışırken pantolonumun içinde acı verici bir şekilde zonkluyor.

"Lütfen," diye fısıldıyor elimi aşağıya doğru yönlendirmeye başlarken.

Başım durmam için bağılıyor ama parmak uçlarımda altındaki ipek hissi çıplak tene dönüştüğünde, belden aşağısının tamamen çıplak olduğunu fark ettiğimde inliyorum.

"Siktir."

Parmaklarımı karnının alt kısmında

gezdiriyorum. Bunu *gerçekten* istiyor.

Elimi aşağıya doğru yönlendirmesine izin veriyorum ve parmaklarımı iç uyluğunun yumuşak derisi boyunca nazikçe gezdiriyorum, ıslak çıktıklarında bir iniltiyi bastırmaya çalışıyorum.

"Lütfen."

Elimi bacaklarının arasına götürüp parmağımı amının kıvrımlarında gezdirmeden önce ihtiyacım olan tek onay bu.

Çoktan şişmiş ve ıslanmıştı ve sikim pantolonumun içine sızmaya başladığında ürperdim.

İşaret parmağımla girişini nazikçe kızdırıyorum, göbeğinin uzunluğu boyunca gezdirmeden önce onu uyarılmışlığıyla kaplıyorum.

Klitorisini sıyırdığımda vücudu sarsılıyor ve sikimin seğirmesine neden olan bir zevk çılgılığı atıyor.

Çok duyarlı.

Parmaklarımla amını keşfetmek için zaman ayırıyorum, çıkardığı yumuşak zevk iç çekişlerinin tadını çıkarıyorum.

Daha fazla bağımlılık yapabileceğini düşünmemiştim, ama ona bu şekilde dokunabilmek bana hiçbir ilacın rekabet edemeyeceği bir yüksek veriyor.

Elle dokunuşumun altında kıvranmaya başladığında, ona istediğini vermediğim için hayal kırıklığına uğradığında, parmağımı içine sokuyorum, etrafında kenetlenirken inliyorum.

Elime sürtünüyor ve başparmağım şişmiş klitorisini çalıştırmaya başlarken hiç vakit kaybetmeden ikinci bir parmağımı içine sokuyorum.

Parmaklarımı onun dar amına sokup çıkarmaya başladığımda "Oh siktir," diye inliyor.

Elim onun uyarılmışlığıyla sırlıklam olmuş durumda ve zevk iniltilerinin giderek yükselmesinden anlıyorum ki çılglık atması uzun sürmeyecek.

Parmaklarımı daha hızlı pompalıyorum, inlemelerini rehberim olarak kullanıyorum.

Parmaklarımın onun sırlıklam kıvrımlarına girip çıkarken çıkardığı ses, sikimin fermuarımı zorlamasına neden oluyor.

Onu kucağıma çekmek ve elime binmeye çalıştığı gibi sikime binmesine izin vermek için neler vermezdim.

"Tanrım," diye tıslıyorum nefesimin altında.

"Tanrım, bu çok iyi hissettiriyor," diye pantolonunu indiriyor.

Parmaklarımı içine soktuğumda bacakları titremeye başlıyor ve ön kolumu kavramak için uzanıyor.

"*Evet!*" Elime sürtünürken tırnaklarını gömleğimin koluna batırıyor.

Klitorisine daha fazla baskı uyguluyorum, parmaklarım içindeki hassas noktaya sürtünürken onu kenara yaklaşıtıyorum.

Bir an için tüm vücudu kasılıyor ve sonra elimi bir ıslaklık dalgası kaplıyor.

Elle boşalırken haykırıyor, amcığı parmaklarımın etrafında titreşirken tüm vücudu titriyor.

"Siktir," diye homurdanıyorum onu orgazm ederken.

Çenemi sıkıktan ağrıyor, Elle serbest bırakılmasının ardından titrerken pantolonuma boşalmamak için elimden geleni yapıyorum.

Elle'nin gelmesini sağlamak hayatımın en büyük deneyimiydi, gerçi bununla yarışacak çok fazla deneyim de yoktu.

Nefes nefese kaldığında, parmaklarım hala onun sıkı sıcağının içine gömülüken, bu anı beni açığa çıkarmak için tuzağa düşürmeye karar vermeden önce dairesinden defolup gitmem gerektiğini biliyorum.

Benim merhametime kaldığını düşünebilir ama aslında tam tersi. Her şeyin bitmesi için uzanıp yatağının başucundaki ışığı açması yeterli.

Ama elime boşalması yeterli değil. Onun *tadına* bakmalıyım.

Kendimi bundan vazgeçiremeden parmaklarımı amından çıkardım ve çarşafı geriye attım.

Ne istediğimi anladığında "Ah, evet," diye inliyor. Daha fazlası için ne kadar çaresiz olduğunu görünce dudaklarımda bir gülümseme beliriyor.

Keşke yüzünü görebilseydim, yumuşak kalçalarını aralayıp ağzımı amına doğru indirmeye başladığımda gözlerindeki ihtiyacı görebilseydim.

Bir an ağzımı onun üzerinde gezdirip nefesimin hassas klitorisini gıdıklamasına izin veriyorum.

Elle'nin bacakları titriyor, ben de kalçalarının arkasını kavrayıp dilimi amının içinde gezdirirken onu sabit tutuyorum.

Onun ilk tadına baktığımda neredeyse orgazm oluyordum.

İlk boşalmasından beri sıırılsıklam ve o kadar tatlı ki nefes almak için bir saniye durup kendimi sakinleştirmeye çalışıyorum. Pantolonumun düğmelerini açıp birlikte boşalabilmek için sikimi okşamaya başlamak ne kadar kolay olsa da, tüm dikkatimin Elle'de olmasını istiyorum.

Benim zevkim bekleyebilir.

Acele etmiyorum, dilimle her santimini keşfediyorum.

Klitorisini görmezden geldiğimde hafifçe inliyor, ama hassas olacağını biliyorum, bu yüzden dikkatimi girişine odaklıyorum, dilimle daire çiziyorum.

Yine de ona istediğini vermediğimde, parmakları saçlarıma batıyor ve ben geriliyorum.

Bu çok ileri gidiyor.

Ama o bana doğru eğilirken ve ben dilimi onun derinliklerine batırırken, kısa sürede ahlak kurallarımı unutuyorum.

Onu dilimle becermeye başladığımda "Çok iyi," diye inliyor.

Saçlarımdaki parmakları beni onun amına karşı inletiyor.

Sonunda göbeği boyunca kaydırıp klitorisine fiske vurduğumda, saçlarımı sıkıca kavırıyor ve kalçaları zıplarken beni kendine doğru tutuyor.

Sadece onun inlemelerinden bile pantolonuma boşalmamış olmam bir mucize.

"Lütfen," diye inliyor Elle, dilimi klitorisinin etrafında o kadar yumuşak bir şekilde döndürüyorum ki neredeyse dokunmuyorum bile. "Yapma... beni kızdırma."

Çaresiz yalvarışları karşısında dudaklarımdan bir

kıkırdama dökülüyor. "Gelmem gerek."

"Ben söylediğimde boşalabilirsin," diye .

Parmaklarımı kıcının yumuşak etine batırarak, dudaklarımı şişmiş klitorisinin etrafına sarmadan önce bana daha fazla erişim sağlamak için kalçalarını eğiyorum.

İki parmağımı kalbinin derinliklerine sokarken hassas sinir demetini emiyorum, artık acele etmek istemiyorum.

Ona çığlık attırmak istiyorum.

"Oh, evet!" İç duvarları parmaklarımdan etrafında sıkıştı. "Oh, lanet olsun, durma."

Hızımı artırıyorum, parmaklarımı dilimle aynı anda çalıştırıyorum.

Sırılsıklam ve her damlasını hevesle kucaklıyorum, uyarılmışlığı çenemden aşağı damlarken tatlı tadıyla inliyorum.

Parmakları saçlarımda gömülü kalıyor, beni yerinde tutuyor, ağzıma karşı kıvranırken salıverilmesi artıyor.

"Yaklaştım," diye nefes nefese kalıyor.

Onun sözleriyle inliyorum, klitorisini yalayıp emerken ağrıyan sikimi görmezden gelmeye çalışıyorum.

Zevk iniltileri iniltiye dönüştü ve kalçaları başımın iki yanında titriyor.

"Elle," diye hırlıyorum amına karşı.

Dudaklarımdaki adı onu uçurumun kenarına yolladı.

Parmakları kafa derime acı verici bir şekilde saplanırken, yüzümü serbest bırakmasıyla dolduruyor ve ben buna bayılıyorum.

Kendi kalçalarım hareket ediyor, Elle'i orgazmı boyunca çalıştırırken sikim bir çeşit sürtünme için çaresiz.

Sonunda vücudu gevşiyor ve saçımı tutmayı bırakıyor, ama memnuniyet dolu bir iç çekene kadar klitorisini yalamayı ve emmeyi bırakmıyorum.

İşte benim tatlı kızım.

Gecenin geri kalanını onu boşaltarak geçirmekten başka bir şey istemiyorum ama uykuya ihtiyacı var.

Kalçalarına son bir öpücük kondurduktan sonra parmaklarımı yavaşça amından çıkarıp başımı kaldırıyorum.

Ağzımı elimin tersiyle silerek, diğer elimle sikimi sıkmak için uzanıyorum.

Kaya gibi sertleştim ve Elle'in narin parmaklarını boyumun etrafına sarma düşüncesi dişlerimin arasından tıslamama neden oldu.

Ama böyle düşüncelere kapılmamalıyım. Zaten çok uzun süre kalmışken olmaz.

Buradan defolup gitmem gerek.

Neyse ki Elle nefes alış verişinden anlaşıldığı kadarıyla doğrudan uykuya dalmış görünüyor ve onu yıprattığımı bildiğim için dudaklarımda kendini beğenmiş bir gülümseme beliriyor.

Çarşafı tekrar uyuyan bedeninin üzerine örttükten sonra ayağa kalkıyorum.

Sikim fermuarıma karşı acı verici bir şekilde geriliyor ve şu anda tam burada kendimi elime almak istesem de gitmem gerekiyor.

Eğer Elle sikim dışarıdayken ve taş gibi sertleşmişken uyanırsa, onun içine gömülmem mümkün değildi.

Onun dilimde tatla yetinmek zorundayım.

Arabama dönerken, az önce yaşananların bir daha asla yaşanmayacağına dair sessizce yemin ediyorum. Bir çizgiyi aştım ve Elle'in boşalmasını sağlamak ne kadar inanılmaz olsa da, kendimi ifşa etmeye çok yaklaştım.

Önceliklerimi hatırlamam gerek.

Elle'yi sadece babamdan değil, kendimden de koruyorum.

ÖNLÜKLERİMİ DEĞİŞTİRMEK İÇİN HIÇ BU KADAR HEYECANLANMAMIŞTİM.
HEMŞİRELİK

ödüllendirici, ancak saatler genellikle uzun ve çekingen, *özellikle de* Eylül ayının çoğunda benim gibi gece vardiyalarında sıkışıp kaldığınızda. Vücudum gece vardiyasına oldukça hızlı bir şekilde uyum sağlayabilse de vardiyalar yavaş ve tanıdığım herkes sürekli uyuyor, bu da plan yapmaya çalışmanın bir kabus olduğu anlamına geliyor.

Ancak önümüzdeki iki hafta boyunca gündüz vardiyasına alındım, bu da güneş doğmak yerine batarken işimi bitireceğim anlamına geliyor.

Ancak, geçirdiğim günden sonra, hemşireliği tamamen bırakmayı ve üzerime işenmeyeceğini veya kusulmayacağını garanti edebileceğim ve öğle yemeğimin acil servis ile yoğun bakım ünitesi arasında koştururken yediğim bir granola bardan daha fazlasını içereceği bir kabin içinde güzel ve rahat bir iş bulmayı düşünüyorum.

Dolabımı karıştırarak deodorantımı ve ortaokuldan yeni çıkmış gibi görünen bir tezgâhtarın etkisiyle aldığım güzel kokulu vücut spreyini çıkarıyorum, cildime sinen hafif kötü kokuyu maskeleyem umuduyla.

İşi makul bir saatte bitirme ihtimali beni o kadar heyecanlandırdı ki bu akşam Lucia ile akşam yemeği planladım. Gerçi saçımı şöyle bir koklayıp kokuya yüzümü buruşturduğumda kararımdan pişmanlık duymaya başlamıştım bile

Kuzenimin etkileyici ev sinemasında bir paket servis ve film gecesi önermek için.

Kusmuk ve düşünmek istemediğim diğer vücut sıvıları kokuyorum ama Lucia'yla buluşmadan önce duş alacak vaktim yok.

"Bu kadar yeter." Saçlarımı at kuyruğu yapmadan önce fırçayla tarıyorum.

Üzerime düşük bel bir kot pantolon ve sevimli bir lacivert hırka geçirdikten sonra kalan eşyalarımı toplayıp soyunma odasından çıkıyorum ve giderken önlüklerimi çamaşır kutusuna atıyorum.

Lucia bu sabah bana mesaj atarak *Antonio*'da bir masa ayarlamayı başardığını söyledi; *Antonio*, düşündükçe midemin guruldamasına neden olan en iyi otantik carbonara yemeğini yapıyor.

İtalya'da yaşamayı çok sık özlemiyorum ama koca bir kase makarna ve iyi bir şaraptan sonra kendimi Nonna'mın yemeklerini özlerken buluyorum. Onu ziyarete gitmeyeli çok uzun zaman oldu. New York'ta hayat hiç yavaşlamıyor ve onun da yaşlanmakta olduğu gerçeğinin daha fazla bilincinde olmam gerekiyor.

Her zaman olduğu gibi *Antonio*'s tıklım tıklım dolu ve sadece ev sahibi istasyonuna ulaşmak için, bir masa bulmayı uman insanlarla dolu bir kuyruğa girmek zorundayım.

"Conti adı altında bir rezervasyonum var," diyorum atkımı at kuyruğumdan çözmeye çalışırken biraz soluk soluğa.

Sonbahar resmen başladı ve hastaneden buraya gelirken yanaklarım şimdiden çatlamış gibi hissediyorum.

Belki de İtalya'nın sadece yemeklerini değil, sıcak havasını da özleyorum.

"Ah, evet, misafiriniz geldi bile."

Kaşlarımı çatıyorum, telefonumdaki saate bakıyorum.

Lucia masayı sekiz kişilik ayırttığını söyledi ve saat beşi ancak geçti.

"Gerçekten mi?" Kuzenimin pek özelliği var ama dakik olmak bunlardan biri değil. "Yaklaşık on dakika önce geldi."

"Üzgünüm, normalde geç kalan o olur."

Şef garson daha az ilgilenemezmiş gibi görünüyor, bu yüzden çenemi kapatıp ona kibar bir gülümseme sunarak masama geçmeye hazır olduğumu belirtiyorum.

Lucia'yı tıklım tıklım dolu restoranın arka tarafındaki özel kabinlerden birinde otururken buluyorum, menüye bakarken elinde bir martini var.

"Yemin ederim, Vivi'yi doğurduğundan beri aniden bir programa bağlı kalma becerisi geliştirdin." Kuzenimin karşısındaki kabine geçerken gülüyorum. "Mesaim bitmesine rağmen seni burada yeneceğimden emindim."

"Çocuklar size bunu yapar." İçkisini bırakarak kıkırdıyor. "Ayrıca, Mikhail'i görevinden almak için saat ona kadar dönmem gerekiyor çünkü bu akşam Anton ve Danil ile *Espionage*'da buluşacak."

"Eskiden saat onda dışarı çıktığımız zamanları hatırlıyor musunuz? Şimdi bize bakın, medeni yetişkinler gibi akşam yemeği yiyor, bir şeyler içiyor ve makul bir saatte yatıyoruz."

Eve saat onda varma fikrinin beni memnun ettiği gerçeğini inkâr edemem, ancak bunun nedeni erken yatmak gibi bir niyetim olması değil.

"Ah, biliyorum. Annelik, spontanlığımın da alkole olan toleransımınla birlikte pencereden dışarı anlamına geliyor." Lucia başını sallıyor. "Ama bu ucuz bir randevu olduğum anlamına geliyor."

"Sen hiç de ucuz değilsin." Kıkırdıyorum.

"Hayır, sanırım değil. Her neyse, iş nasıldı? Bir süreliğine gündüz vardiyasına geçmene sevindim. Bu seni ayda bir kereden fazla görebileceğim anlamına geliyor."

"Biliyorum, özür dilerim." İçimi çekip menüme uzandım. "Üzülme, çok çalışıyorsun."

Garsonumuz bir tur martini daha getiriyor ve ben hevesle benimkinin yarısını bir dikişte içiyorum.

"Bunlardan bir tane daha yaparsam saçımda kusmuk olduğu gerçeğini kısa sürede unutacağım."

"Ew!" Lucia yüzünü buruşturuyor. "Gerçi bunu söylerken, muhtemelen benimkinde de biraz vardır."

Lucia, ikimiz de her zaman carbonara sipariş etmemize rağmen, menüyü incelerken Vivi'nin tüm maskaralıklarından beni haberdar ediyor.

Bu akşam benimle yemek yemesinin tek sebebinin beni gizemli adamım hakkında daha fazla sorguya çekmek olmasından endişeleniyordum. Ama şu ana kadar kamera rulosunu karıştırmaktan başka bir şey yapmadı ve bana geçen sabah Zara ve Dimitri'nin evinde yaptığı spontane oyun buluşmasında Vivi ve kuzenlerinin düzinelerce sevimli videosunu gösterdi.

Lucia sonunda onu gerçekten önemseyen insanları bulduğu için çok mutluyum. Uzun zamandır zamanını ve enerjisini sadece parasını, statüsünü ve onlara sunabileceklerini önemseyen sahte arkadaşlarla harcadı.

Onun cömertliğinden bu şekilde faydalandığını görmekten nefret ediyordum ve bu onu nihayetinde mutsuz ediyordu.

Ama içimde bir kıskançlık duygusu da yok değil. Küçük yaşta annemi, babamı ve erkek kardeşimi kaybettikten sonra on yılı aşkın bir süre sadece büyükbennem tarafından büyütülmek, Koslovlar gibi bir aile birliğine özlem duymama neden oldu.

Bunu Lucia'ya itiraf edeceğimden değil. Ona benim için endişelenmesi için bir sebep daha vermek istemiyorum.

Görünüşe göre beni sorguya çekmek için yapılan gizli planın farkında değilmişim, çünkü yemeğimiz gelir gelmez Lucia hiç vakit kaybetmeden sohbeti benim gizemli adamıma çeviriyor.

"Küçük *arkadaşın* hakkında senden hiçbir şey duymadım." Gözlerini bana dikti.

"Bu konuyu açmadan önce makarnamdan bir ısırik almama bile izin vermedin mi?" Çatalımı bıraktım.

Alay ediyor. "Bu konuyu hiç açmayacağımı düşünmene şaşırdım. Tüm bu olanlardan bu kadar bıkkın olman hoşuma gitmiyor. Bu adam seni *takip ediyor*."

Bundan çok daha fazlasını yapıyor.

Dün gece olanları düşünmemeye çalışırken yanaklarım yanıyor.

Uyanık kalarak sonunda onu iş üstünde yakalayacağımı ummuştum. En çılgın hayallerimde bile bunun bana hayatımın en iyi orgazmını yaşatmasına dönüşeceğini düşünmemiştim.

Umarım bu gece yine gelir, sadece bedenimi hiçbir erkeğin yapamadığı şekilde canlandırmasından hoşlandığım için değil, orada olduğunu bilmek hoşuma gittiği için.

Boş bir yatakta çok fazla gece geçirdim ve yalnız olmadığımı bilerek uykuya dalmak güzeldi.

Yine de, aramızdaki şeylerin sonunda daha da ilerleyip ilerlemeyeceğini merak ediyorum.

Amımı yalarken çıkardığı seslerden, onun da en az benim kadar zevk aldığı anlaşılıyordu. Bir noktada, kendi ihtiyaçlarına teslim olacağını ve beni becereceğini düşündüm ve bu düşüncenin kanımı ısıttığını inkar edemem.

Sadece diliyle beni çılgılık attırabiliyorsa, sikiyle neler yapabileceğini ancak hayal edebilirim.

Uyandığımda onu kıyafetlerimi soyarken ve üzerime tırmanırken bulma düşüncesi nabzımı hızlandırıyor.

Takipçimi düşünürken kesinlikle böyle bir tepki vermemeliydim.

"Her şey kontrolüm altında." Suçlu ifademi biraz olsun gizlemek için içkimden bir yudum alıyorum.

"Geri döndü mü?"

Sessizliğimin konudan sıkılmasına neden olacağını umarak çatalımın etrafında biraz spagetti çeviriyorum. Ama görünüşe göre sessizliğim, ona kaçırılma olayını ilk anlattığımdan beri yavaş yavaş alevlendirdiği yangına körükle gitmekten başka bir işe yaramıyor.

"Bence biriyle konuşmalısın. Tüm bu durumun bir tür travma kaynaklı zihinsel çöküşe neden olduğu çok açık-"

"Beni bu yüzden mi yemeğe çağırdınız? Beni sorguya çekmek için mi?"

"Bu kadar savunmaya geçmen sadece benim varsayımlarımı doğruluyor." Lucia kendi çatalını eline alır ve yemeğinden bir ısırık alır.

"Savunmaya geçmiyorum." "Akıllı davranmıyorsun."

Çatalımı tabağıma atıyorum ve çantamı almaya gidiyorum.

"Cidden gidecek misin?"

"Uzun bir gün geçirdim Lucia ve seninle bu konuda tartışacak enerjim yok."

"Kavga edecek bir şey yok! Bir adam seni takip ediyor ve sen" "Ben neyim? Lütfen, bana ne yaptığımı söyle, Lucia."

"Onu *cesaretlendiriyorsun*."

"İnanılır gibi değil. Şu anda beni yargılamamanız gereken tek kişi sizsiniz."

"Bu da ne demek şimdi?"

"Geçmişin pek de temiz sayılmaz. Seni bir kez bile yattığın için yargılamadım. Ya da Mikhail'i seninle evlenmesi için kandırmaya karar verdiğin zamana ne demeli? Oturup *hepsini* dinledim Lucia, sana nazik sözler söylemekten ve destek olmaktan başka bir şey yapmadım çünkü bizim işimiz bu. Yine de, aynı şeyi yapmana *gerçekten* ihtiyaç duyduğum tek anda, bunu mu alıyorum?"

"Haklısın." İç geçiriyor ve masanın öbür ucuna uzanıp elimi tutuyor.

Elimi çekmeye çalışıyorum ama elimi sıkıca kavırıyor.

"Sert ve biraz da yargılayıcı davrandım. Ama bunun tek nedeni senin için endişelenmemdi. Tüm bu davranışlar karakterine çok aykırı."

"Yine de bu sana beni yargılama hakkını vermez."

Lucia'nın ifadesi yumuşar ve başını sallar.

"Özür dilerim. Lütfen gitme. Yemeğimizi bitirelim."

Bir yanım restoranı terk ederek bir noktaya değinmek istiyor ama bunun işleri daha da kötüleştireceğini biliyorum.

"Bu benim hayatım ve ne yaptığımı biliyorum." Çatalımı geri . "Şimdi, lütfen konuyu değiştirebilir miyiz?"

İç geçiriyor ama başını sallıyor, kendi çatalını alıp makarnasına yumuluyor.

"Sana Danil'in ikizlere öğrettiği küfürlerden bahsetmiş miydin?"

Yemek bitip Lucia nazikçe hesabı ödedikten sonra, daha önce olanlar için özür dileme şekli , ikimiz de dışarıya, keskin sonbahar gecesine çıkıyoruz.

Lucia ceketinin düğmelerini ilikler. "Cuma akşamı yemeğe gel. Nonna'nın lazanya tarifini yapacağım, en sevdiğin."

Beni sadece kendini suçlu hissettiği için davet ettiğini biliyorum, ancak bunun gizemli adamım hakkında beni sorgulaması için başka bir bahane olmasını istemiyorum. Çünkü ona söylediğim az şey hakkında bu kadar yargılayıcı davranıyorsa ona yalan söylemeye devam etmek istemiyorum. Gerçeğin tamamını bilse neler söyleyeceğini hayal edebiliyorum.

"Bir şartla yaparım."

"Endişelendiğin şey buysa seni Vivi'nin yanına oturtmayacağım. Lazanyanı paylaşmaktan ne kadar hoşlanmadığını biliyorum." Lucia kıkırdar.

"Hayır, öyle değil." Omzumdaki çantamı düzeltiyorum. "Bir daha *ondan* bahsetmeyeceğine söz vermeni istiyorum."

"Elle..."

"Ciddiyim Lucia, seni her gördüğümde bu konuşmayı yapmak istemiyorum."

"Tamam."

"Söz vermeni istiyorum."

Lucia tereddüt ediyor ve bu işin peşini bırakmayı ne kadar istemediğini gözlerinden anlayabiliyorum. Ama akşam yemeğindeki kıl payı kurtuluşumuzdan sonra benimle bu konuda tartışmamaya karar veriyor.

"Söz veriyorum."

Lucia'ya veda ettikten sonra eve yürüyerek gidiyorum.

Bir uber çağırma fikri beni huzursuz ediyor, yüzden kendimi temiz hava ve egzersizin bana iyi geleceğine ikna ediyorum.

Çoğu insan gece eve yalnız yürümekten endişe eder ve ben de onlardan biriydim.

Ama artık değil.

beni izlediğini biliyorum.

Adımlarımı hızlandırırken burnumu atkımın içine gömüyor, kendimi soğuktan korumaya çalışıyorum. Eve gitmek, dün gece kaldığımız yerden devam etmek isteyip istemeyeceğini görmek için çaresizim-

Olduğum yerde durdum.

Henüz bana adını söylemeyen ya da yüzünü göstermeyen tamamen yabancı birinin yatak odama gizlice girmesine ve beni sadece parmaklarıyla değil diliyle de boşaltmasına izin verdim.

Ve bunu tekrar yapmasını istiyorum.

Eğer bu bir yardım çılgılığı değilse, ne bilmiyorum. Belki de Lucia her şeye rağmen haklıdır.

Eve gider gitmez terapistime e-posta göndermeyi aklıma not ediyorum. Hemşirelik okulundan mezun olduğumdan beri onunla konuşmadım ve hayatım o kadar yoğunlaştı ki terapiyi bıraktım, ama ne zaman ihtiyacım olsa beni görmek için her zaman zaman ayırırdı.

Ofisinde annemi, babamı ve kardeşimi kaybetmenin travmasını onunla konuşarak sayısız saatler geçirdim. Yangın gecesine dair hiçbir şey hatırlamadığım düşünülürse bu zordu.

Onları kaybetmek yeterince zordu, ama yatmadan önce kardeşimle konuştuğum son sözleri ya da annemin o gece bana okuyacağı hikayeyi hatırlamamak daha da acı veriyor.

Dr. Mills bunun travmatik bir olaya verilen tamamen normal bir tepki olduğunu açıklamasına rağmen, hatırlayamadığım için kendime çok uzun süre kızdım. Bu, beynimin beni acıdan koruma ve o geceyi tekrar tekrar yaşamamı engelleme yoluydu.

Ama henüz bir faydasını görmedim.

Hatırlamamak beni sadece daha kötü hissettiriyor. Sanki hiçbir gerçek değilmiş, her şeyi hayal etmişim gibi hissettiriyor.

Çoğu zaman bir sabah uyandığımda o anıların mucizevi bir şekilde yeniden ortaya çıkmasını diledim. Sonunda beynim beni onlarla başa çıkabilecek kadar güçlü görsün ve zihnimde şu anda depolandıkları küçük cepten çıkarılsınlar.

Ama o gün henüz gelmedi.

Belki de sapığıma uygun bir tepki vermemem beynimin beni korumasının başka bir yoludur.

Korku hissetmek yerine, zihnim bu duyguyu şehvete benzeyen bir şeye dönüştürüyor...?

Ne hissettiğimden çok emin değilim ama Lucia haklı. Bu normal bir tepki değil ve beynimin açıkça bastırmaya çalıştığı duyguların bir gün aniden ortaya çıkmasından ve kendimi bir akıl hastanesinde bulmamdan endişe ediyorum.

İşler kontrolden çıkmadan önce Dr. Mills'i aramanın zamanı geldi.

MERDİVENLERDEN YUKARI ÇIKMAK İÇİN TÜM ENERJİMİ HARCİYORUM.

boktan bir daire. Elle'in evine dönmeme bir saatten az zaman kaldığını bilmek bedenimi ağırlaştırıyor.

Yorgunluğun ötesindeyim ve attığım her adımda kaslarım ağrıyor.

Normalde bir kahve daha içer ve yorgunluğu atlatmaya çalışırdım ama geçen günkü elektrik kesintisi beni çok korkuttu.

Elle ile birlikteyken kendimden geçersen ve ona bir şey olursa... Kendimi asla affetmem. Onun hayatını böyle riske atamam, bu yüzden bir saat bile olsa uykuya öncelik vermeye başlamalıyım.

Bariz çözüm, Elle'in dairesine bir daha gizlice girmemek ve gecenin büyük bir bölümünde uyanık kalarak onu uyurken izlememek. Ama bu benim için bir tür gece ritüeli haline geldi.

Eskiden arabamda oturup gözlerimi onun penceresine dikmek benim için yeterliydi. Yukarıda, güvende ve uyuyor olduğunu bilmek beni rahatlatırdı ve orada burada on dakika uyuyabilecek kadar güvende hissederdim.

Ama bilinç kaybından beri, fiziksel olarak nefes alışını duymazsam paniklemeye başlıyorum.

En azından onun yanında olmadığım zamanlarda göğsümün sıkışmasını ve kalbimin hızla çarpmasını bu şekilde açıklıyorum.

Bunun nedeni, vücudumu kalıcı olarak saran onu boşaltmayı düşünmeyi bırakamadığım gerçeği de olabilir. Yıllardır ona böyle dokunabilmeyi hayal ettim ve sonunda benim için doruğa ulaşırken tatlı çığlıklarını duymak kanımı ısıttı ve horozum günün ve gecenin her saatinde kalınlaştı.

Bunu ona her gece yapabilmek için neler vermezdim. Dilimle vücuduna tapmak, boşalırken adımları haykırmalarını sağlamak için...

Ama bu asla gerçekleşemez.

Bu çizgiyi aşmam, onun güveninden şekilde faydalanmam yanlıştı. Kime aşık olduğunu bilmiyor ve ben de bunu ona söyleyemeyecek kadar bencil bir piçim.

Ama belki de yapmalıyım. Belki o zaman çekip gider ve her şey eskisi gibi olur. Asla bir parçası olamayacağımı bilerek onun hayatını yaşamasını izlerdim.

Son merdivenleri çıkarken bu düşünce göğsümde ağır bir yük oluşturuyor.

Elle bugün izinli ve uyuma eğiliminde, bu yüzden biraz uyumaya çalışmak için bir saatliğine kaçmamın güvenli olduğunu düşündüm.

Gerçi Pyotr'un benim için başka planları var gibi görünüyor.

Apartmanımın en üst katına yaklaştığımda, tek arkadaşımı elinde bir kahve kabı ve bir kese kâğıdıyla kapıma dayanmış halde buluyorum.

"Burada ne yapıyorsun?"

"Biraz canlanmaya ihtiyacın olabileceğini düşündüm." Kahve tepsisini kaldırıyor. "Ayrıca, seninle konuşmam gereken bir şey var."

Sabahın altısı bile olmadığı düşünülürse, paltosunun altına yeni ütülenmiş beyaz bir gömlek ve lacivert bir pantolon giymiş, saçları düzgünce şekillendirilmiş ve çenesi kirli sakaldan arındırılmış, etkileyici bir şekilde toparlanmış görünüyor.

Kendi kıyafetlerime bakıyorum ve utanıyorum.

"Telefonları tam da bu yüzden icat ettiler." Anahtarlarımı almak için kot pantolonumun cebine uzandım. "Sadece bir saatim var Pyotr ve gerçekten biraz uyumam gerekiyor."

"Bunu çabuk halledeceğim."

Pyotr kenara çekiliyor, böylece beni içeri kadar takip etmeden önce kapının kilidini açabiliyorum.

"Buraya yaptıkların hoşuma gitti." Neredeyse boş olan daireme baktı.

Bana dönmeden önce kahveleri mutfak tezgahının üzerine bırakıyor.

"Bana neden burada olduğunu söyleyecek misin?" Paket servisi olan poşeti alıp kendime bir çörek alıyorum.

Bir ısırık aldığımda midem gurulduyor ve en son ne zaman yemek yediğimi hatırlayamadığımı fark ediyorum.

Pyotr bana bakarken kollarını göğsünde kavuşturuyor.

Berbat görüldüğümün farkındayım, kirli sakallarım yavaş yavaş sakala dönüşüyor ve siyah kot pantolonum ve kapüşonlu tişörtüm içinde uyumuşum gibi görünüyor ki bu ironik bir durum.

"Nina seni arıyordu."

Kardeşimin adı vücudumu gerdi.

Pyotr'un tartışmak istediği şeyin bu olduğunu tahmin etmeliydim. Yoksa neden bu saatte beni şahsen görmek istesin ki?

"Neden?" Rahatsız olmamış gibi görünmeye çalışıyorum ama Pyotr'un bunu yemediğini biliyorum. "Onun kardeşi olduğun için mi?"

"Yıllardır onun kardeşi değilim Pyotr." Çenemi ovuşturuyorum. "Onu en son ne zaman gördüğümü bile hatırlamıyorum."

Nina ve ben bir zamanlar yakındık. Ama bu uzun zaman önceydi. O zamandan beri çok değişti.

"Belki de onu aramak o kadar da kötü bir şey değildir."

"Neden? Onu benim yaptığım gibi kestikten sonra, arayı kapatmak için aramak isteyeceğinden şüpheliyim." Çöreklerimi bitirip bir tane daha almak için çantaya uzandım.

Nina ve ben büyürken her zaman karmaşık bir ilişkimiz oldu. Ondan sekiz yaş büyük olmak, özlemini çektiğini bildiğim o yakın kardeşlik bağına sahip olmamızı doğal olarak zorlaştırıyordu. Yaşça daha yakın olmamız da yardımcı olmazdı. Kardeşim Maxim benden sadece bir yaş büyüktü ve ben o hıyara katlanamıyordum.

Gerçi bu büyük ihtimalle babamdan kaynaklanıyordu.

Tüm çocuklarını birbirine düşürmeyi severdi, onun sevgisi için savaşmamızı isterdi. Bir kızı olduğu için hayal kırıklığına uğradığını hiç saklamadı, bu da Nina'yı doğal olarak Maxim ve benden kıskandırdı.

Bu yüzden, en azından o ölene kadar zamanının çoğunu annesiyle geçirdi.

Ama Nina ergenlik çağındayken ilişkimiz daha da güçlendi. Tamamen yalnızlıktan dolayı daha fazla ulaşmaya başladım ve bir süre için aramız iyiydi. Neredeyse...*normal*.

Yıllarca, başım sıkıştığında aradığım kişi oldu, ki bu sık sık oluyordu ve bayılmalarım bana yardımcı oluyordu. Hafızamdaki boşluklar karşısında paniğe kapıldığımda beni sakinleştirebilen tek kişi oydu.

Ta ki o bayılmalardan birinde yaptığım şeyin gerçeğini öğrenene ve Nina'nın hayatında olmamamın daha iyi olacağına karar verene kadar.

"Çok şey değişti Lev. Artık evli ve bir çocuğu var." Nina'nın

çocuğu mu var? Ne zamandan beri?

Onu son gördüğümde, Amerikan Bale Topluluğu'na katılmadan önce bale eğitimi almak için New York'a gelmeyi hayal ediyordu. Günlerini sahnede, çocukken annesiyle birlikte dinlediği müzik eşliğinde dans ederek geçirmek istiyordu.

Ne oldu böyle? "Aferin

ona," diye mırıldandım.

Birbirimizi son gördüğümüzden bu yana yıllar geçti. Muhtemelen dansçı olma hayalini uzun zaman önce geride bıraktı ve yeni bir hayalle değiştirdi. Mükemmel bir aile ve beyaz çitli bir ev.

Beklemediğim şey, haberlerin beni bu kadar *boş* hissettirmesiydi.

Belki de hayat benim dışımda herkes için devam ettiği içindir. "Kim bu adam?"

Pyotr'un tereddüt edişini kaçırmıyorum ve ağzından çıkacaklara karşı kendimi hazırlıyorum.

"Kim o, Pyotr?" "Anton

Koslov."

Neredeyse kahvemde boğuluyordum. Bir *Koslov*'la mı evli?

"Şaka yapıyorsun."

"Zerre kadar değil." Pyotr'un gözlerinde en ufak bir eğlence belirtisi yok ve kahve fincanımı küçük mutfığa fırlatma isteğimle savaşıyorum.

"*Siktir*." Elimi yüzümde gezdiriyorum. "Nasıl oldu da bir Koslov'la evlendi? Babamın buna izin vermesine imkân yok."

Bu hiç mantıklı değil. Nina ne halt ediyor? "Ve bir de çocuğu mu var?"

"Bir kız. Sadece birkaç aylık." "Bir kız..."

"Sanırım bu seni amca yapar." Pyotr kıkırdıyor.

Midem daha da bulanıyor.

Bunun her yerinde babam yazıyor.

"Anladığım kadarıyla baban Anton'dan bilgi almak için Nina'yı kullanmaya çalışmış ama geri tepmiş."

"Belli ki." Alay ediyorum. "Kahretsin, bu hiç iyi değil."

Nina beni araştırıyorsa, muhtemelen kocası da ona sorduğu içindir. Koslov'ların onun mirası hakkındaki gerçeği bilmemesine imkan yok ve muhtemelen bilgi edinmek için evliliğinden habersiz olmama güveniyorlar.

"Bu gerçekten iyi değil." Ellerimi tezgâha dayayarak kahvemi bıraktım.

Elle'in kuzeni aracılığıyla Koslov bratvasıyla doğrudan bağlantılı olması yeterince riskliydi. Ve şimdi Nina Pahkan'ın kuzeniyle mi evli?

Görünüşe göre onlardan asla kaçamayacağım.

Belki de evren yaptığım şey için beni böyle cezalandırıyor.

Ne de olsa, önceki Pahkan ve karısının yerin altı metre altına gömülmesinin nedeni benim.

"Ara onu, Lev." Pyotr cebinden bir kâğıt çıkarır ve tezgâhın üzerine koyar.

"Senin için endişeleniyor."

"Olmasına gerek yok. Ben iyiyim."

"Sen iyi misin?"

Pyotr'un suçlayıcı tonu karşısında dişlerimi gıcırdatıyorum.

"Benim için başka bir şeyiniz var mı? Çünkü gerçekten duş almam gerekiyor."

"Şu anda değil. Babanı araştırmak çok zor olacak."

"Özel dedektifler tarafından takip edilmeye yabancı değil. Alexei on yıldan uzun bir süredir onun peşinde, bu yüzden izini kaybettirme konusunda çok iyi."

"Yok artık."

"ve yemek için teşekkür ederim."

"Sorun değil. Beni istediğin zaman arayabileceğini biliyorsun,

değil mi?" Başımı sallıyorum, boğazım duygularımdan

konuşamayacak kadar kalın.

Pyotr kahvesini kendini dışarı atmadan önce omzuma bir veda tokadı atıyor.

Kapı kapanır kapanmaz kâğıda uzanıyorum ve Nina'nın numarasının yazılı olduğu kâğıdı açıyorum.

Onu aramak riskli. Koslov'herhangi biri dinliyor olabilir.

Ancak çocuğunu öğrendikten sonra, onu dikkatli olması konusunda uyarmak için kontrol etme isteği duydum. Babam zalim bir adam ve kendi torununu pazarlık aracı olarak kullanmaktan çekinmez.

Dairemin sessizliği dayanılamayacak kadar ağırlaşmadan önce, yerde çıplak bir yatak ve içinde birkaç kıyafet olan açık bir valizden başka bir şey olmayan küçük yatak odasına gidiyorum.

Anneannem öldüğünde bana bir miktar para bırakmış olabilir ama bu parayı hiç oturmadığım bir evi döşemek için harcamak istemiyorum.

Maddi şeyler benim için önemli değil.

Sadece Elle önemli.

Kıyafetlerimin arasına sakladığım kullan-at telefonlarımdan birini buluyorum. En azından bu şekilde, onun ya da Koslov'lardan herhangi birinin yerimi tespit edemeyeceğinden emin olabilirim.

Yatağın kenarına tüneyerek Nina'nın numarasını çeviriyorum ve telefon çalmaya başladığında nefesimi tutuyorum.

"Alo?" Kız kardeşimin sesi göğsümü parçalıyormuş gibi hissettiriyor. "Alo? Kimsiniz?"

"Nina?" Sesim çatallaşıyor ve cevap vermesini beklerken boğazımı temizliyorum. "Lev." İç çekiyor. "Yaşıyorsun."

"Yalnız mısın?"

"Çoğunlukla." Arka planda bir bebeğin ağlama sesini duyuyorum ve telefonu kapatma isteğimle savaşıyorum. "Son konuştuğumuzdan beri işler çok değişti."

"Mutlu musun?"

"Yakın zamana kadar mutluluğun ne olduğunu bilmiyordum... Her neyse, nasıl... Nasılsın? Son zamanlarda babamla konuştun mu?"

"Öyle mi?"

"Hayır... Şu anda onun gözünde pek de iyi bir yerde değilim." "Kulübe hoş geldin."

Sessizce gülüyor ve dudaklarım bu sesle seğiriyor.

"O biliyor mu?" Endişelerimi doğrudan dile getiremiyorum ama Nina ne dediğimi anlamış gibi görünüyor.

"Evet, ama endişelenme. Kızımın yanına bile yaklaşamayacak." "Onun da kendi yöntemleri var, Nina."

"Ve gerekli her türlü önlemi alıyorum. Bu yüzden mi aradın?" Hiçbir şey söylemiyorum, telefonu öyle sıkı kavırıyorum ki parmak eklemlerim bembeyaz oluyor. "Önemsemen çok güzel."

"Gitmeliyim-" "Adı

Lilya."

Donup kalıyorum. "Annenden sonra."

"Aslında ona çok benziyor."

Arka plandan gelen hışırtı ardından bebeğin bir başka ağlamasıyla yalnızlık dalgası bir ton tuğla gibi üzerime çöküyor.

"Ee, Elle nasıl?"

Sorusu karşısında kaskatı kesildim.

"Elle'i nereden biliyorsun?"

"Kayınbiraderim Mikhail, onun bir sapığı olduğundan bahsetti."

Lucia'nın bunu öğrenip kocasına anlatacağını bilmeliydim. Bu da Elle'in yanında daha dikkatli olmam için bir başka sebep.

Eğer geçen gece aramızda olanları öğrenirlerse, birkaç saat içinde ölmüş olurum. O zaman Elle'in güvende olduğundan kim emin olacak?

"Ne olmuş yani?" Baş ve işaret parmaklarımla burnumun kenarını çizimdiriyorum. "Herhangi biri olabilir."

"Yaralı elleri olan bir sapık." "Ne

ima ediyorsun, Nina?"

"Sen olup olmadığından emin değildim ama verdiği tepkiye bakılırsa sen olduğunu tahmin ediyorum."

"Onun kaçırılmasının arkasında babamız vardı. Ben sadece onun güvende olduğundan emin olmaya çalışıyordum."

"Hepsi bu kadar olduğu

sürece." "Gerçekten

gitmeliyim."

"Sana sormak istediğim başka bir şey var."

Gözlerimi sıkarak kapatıyorum. "Devam et."

"Alexei ve kardeşleri ebeveynlerinin öldüğünü düşünüyorlar çünkü..." Derin bir nefes alıyor ve bana sormak üzere olduğu şey için kendimi hazırlıyorum.

"Senin yüzünden. Bu doğru mu Lev?"

Sesi gözyaşlarıyla kalınlaşıyor ve onu zaten incittiğimden daha fazla incitmeden nasıl cevap vereceğimi düşünmeye çalışırken dişlerimi sıkıyorum.

"Gerçekten mi? Bu

mümkün." "Bu ne anlama

geliyor?"

"Tek bildiğim o gece bayıldığım. Yıllar sonra Igor bana neler olduğunu ve ne yaptığımı anlattı."

"Oh..."

"Artık ne d    neceğimi bilmiyorum. Ama bildiğim bir   ey var ki o da Elle'e hi  bir zarar gelmeyecek. Sana s  z veriyorum."

"H  l   bilin   kayb   ya  ıyor musun?"

Otoyolun kenarında uyandığım anı aklıma geliyor ve y  z  m buru  uyor.

"Ben hallediyorum."

Saatim dolmak   zere ve o uyanmadan Elle'in yanına d  nmeliyim.

Biraz uyumak i  in   ok fazla.

"Lev-"

"Benimle bir daha ileti  ime ge  mesen iyi olur."

KARANLIKTA YATAĞIMIN ÜZERİNDE BAĞDAŞ KURMUŞ OTURUYORUM, GÖZLERİM Pencere.

Uyuyormuş gibi yaparak zaman kaybetmemeye karar verdim. Geçen gecedен sonra, nasıl olsa numara yapacağımı bilecek ve ben de sadede gelmek istiyorum.

Ortaya çıkmasını hevesle beklerken kalbim göğsümde çarpıyor, geçen gece bana dokunduğunda hissettiklerime yakın bir şey hissedip hissetmediğini bilmek için çaresizce çırpınıyorum.

Karşılık vermeye fırsat bulamadan uyuyakalmışım ve uyandığımda gitmişti.

Yine de, dilinin kalıcı etkileri hala çok fazla mevcuttu.

Dün gece Lucia ile akşam yemeğinden eve döndükten sonra saatlerce onu bekledim ama hiç gelmedi. Israrcı görünmek ya da beni rahatsız istemediğini düşündüm.

Belki de böyle bir şey olduğu için utanmıştır...

Bu yüzden mi geri dönmedi?

Bu düşünce midemi düğümledi.

"Belki de sadece utangaçtır." Midemdeki çukuru görmezden gelmeye çalışarak saçlarımı düzeltiyorum.

Muhtemelen saçlarımın güzel görüldüğünden emin olmam ve eski püskü üniversite tişörtümü değiştirip, bu gece gizemli erkeğimin nihayet ışıkları açmaya karar vermesi ihtimaline karşı uyumlu bir ipek tişört ve şort takımı giymem biraz üzücü.

Ama umurumda değil.

Ben yetişkin bir kadını ve istersem bir yabancıyla gece geç saatlere kadar eğlenmekte özgürüm.

Tabii yabancı gelmeye zahmet ederse.

Saat gece yarısını geçerken göz kapaklarım yorgunluktan ağırlaşıyor.

Bugün hastaneden izinliydim ve yatılı olmama rağmen günümü ayak işleriyle ve Dr. Mills ile son dakika seansı ile doldurmayı başardım, bu da beni oldukça bitkin bıraktı.

Tam pes edip yorganın altına girmek üzereydim ki pencereimin dışında bir gölgenin hareket ettiğini fark ettim.

Geri döndü.

Gölge pencereme yaklaşırken nefesimi tutuyorum.

Çıkıntıya tırmanmaya başladığında karanlık bir çizgiden başka bir şey değildi. "Merhaba."

Onu beklediğimi fark edince donup kaldı.

"Geç oldu," diyor kanımın ısınmasına neden olan o derin ses tonuyla.

"Bu kadar katı bir yatma saatim olduğunu fark etmemiştim."

Odama tırmanmak için hiçbir girişimde bulunmadığında, kaçabileceği konusunda endişelenmeye başlıyorum.

"Kalmıyor musun?"

Dr. Mills şu anda kafamda dönüp duran düşünceleri bilse bayram ederdi.

"Kalmamı istiyor musun?"

"Evet."

Pencereden yolun geri kalanını tırmanırken alt dudağımı kemiriyorum, ama yatakta bana katılmak için hiçbir hareket yapmıyor. Bunun yerine duvarın yanında, tamamen gölge içinde kalıyor.

Keşke yüzünü görebilseydim, sadece ifadesini okumak için bile olsa.

Geçen gece olanlar yüzünden kendini garip mi hissediyor? Gözleri pişmanlıkla mı yoksa şehvetle mi dolu?

Tam soracaktım ki o . "Terapi seansın

nasıl geçti?"

"Ben... Uh..." ğleden sonra Dr. Mills'i ziyaret ettiğimi bilmesine o kadar da şaşırmamalıyım ama yine de sorusu beni hazırlıksız yakalıyor. "İyi idi."

"Sadece iyi mi?"

"Durumumuz hakkında konuşmadık, eğer endişelendiğın buysa." İç çamaşırımın etekleriyle oynuyorum.

"Ben değılim."

"Oh, tamam o zaman."

"Ama bana nasıl geçtiğini anlatmanı istiyorum."

Bedenim ihtiyaçla canlanırken tenim karıncalanıyor, bana dokunurken kulağıma böyle konuştuğunu hayal ediyorum.

Boğazımı temizliyorum, kalçalarımın arasında oluşan sıkıcı zonklamayı görmezden gelmeye çalışıyorum.

"nce bana kendin hakkında bir şeyler anlatırsan

anlatırım." Cevap olarak iç çekmesi midemi bulandırıyor.

Onu uzaklaştırmak istemiyorum, sonunda onu buraya getirdim. Ama daha fazlasına ihtiyacım var.

"Brokoli sevmiyorum." "Bu yeterince iyi değil."

"İyi. Ben de peynir sevmem."

"Hayır, bu oyunu oynamayacağım. Sen benim hakkımda, hayatım hakkında mahrem detaylar biliyorsun ve ben senin hakkında hiçbir şey bilmiyorum."

"Bu senin iyiliğin için-"

"Hiçbir şey bilemeyeceğimi mi söylüyorsun? Hadi, bana senin hakkında kimsenin bilmediği bir şey söyle. Ve yemin ederim pizza sevmediğini falan söylersen, bir sorunumuz olacak."

"Çizgiyi buraya mı çekiyorsun?" Sesine eğlence karıştı. "Ne diyebilirim ki, ben yarı İtalyan'ım. Ama sanırım sen bunu zaten biliyordun." "Soyadınız oldukça açık bir ipucuydu."

"Çileden çıkarıyorsun."

"Zaten hakkımda çoğu insandan daha çok şey biliyorsun."

"Ne, dil konusunda yetenekli olduğunu mu?"

Cevap olarak attığı kahkaha tüylerimi diken diken ediyor. Sanki şaşırmış gibi tereddütlü.

Bu düşünceyle göğsüm sıkışıyor.

"Bana *gerçek* bir şey söyle."

Duvara yaslanıp karanlığa gömülürken gölgesi hareket ediyor ve ben eğilip lambamı yakma isteğime direniyorum, çünkü bunu yaparsam gideceğini ve bir daha asla geri dönmeyeceğini biliyorum.

Onunla bir daha asla konuşamayacağım düşüncesi beni huzursuz ediyor.

Garip bir şekilde şu anda hayatımda beni rahatlatan tek sabit şey o. İhtiyacım olduğunda her zaman yanımda olduğunu bilmek bana çok uzun zamandır hissetmediğim bir huzur duygusu veriyor.

"Ben..." Bir nefes alıyor ve devam etmesini beklerken ben de kendi nefesimi tutuyorum.

Sesi derin ve sert olsa da rahatlatıcı. "Ben

sadece bir kez aşık oldum."

Sözleri aramızdaki karanlıkta ağır ağır asılı duruyor.

Söylemesini beklediğim son şey buydu ve neden bana bunu söyleme ihtiyacı hissettiğini merak ediyorum.

Beni kastettiği için mi?

Beni seviyor mu?

Beni sevemez. Beni *tanımıyor*.

Yine de benim hakkımda ne kadar şey bildiğini bilmiyorum.

Bu durum karşısında çıldırıyor olmalıydım. Polisi ya da en azından Lucia'yı, hatta Mikhail'i aramalıydım.

Yapmam gereken pek çok şey var, ama tenimin kızarmasından ve kalçalarımın arasında donuk bir ağrının oluşmaya başlamasından, sözlerinin vücudum üzerinde tam tersi bir etki yarattığı açık.

"Işığı aç," diye fısıldıyorum, yatağın üzerinde diz çökecek şekilde kayıyorum. "Yüzünü görmek istiyorum."

"Hayır."

Ani cevabı beni şaşırttı. Biraz ilerleme kaydetmeye başladığımızı, bana güvenmeye başladığını sanıyordum.

"Neden?" Sinirlendiğimi gizleme zahmetine girmiyorum. "Saklayacak bir şeyin mi var?"

"Herkesin saklayacak bir şeyi vardır."

"Ben değil."

"Gerçekten mi?"

"Hayır. Ben açık bir kitabım."

"Yani kuzenin gecenin bir yarısı yatak odanda yabancı bir adamın seni izin verdiğini biliyor mu?"

Benden boğuk bir ses çıkıyor ve o da bıyık altından kıkırdıyor.

"Ben de öyle düşünmüştüm."

Öfkelendim. "Bu farklı."

"Öyle mi? Söyle bana Elle, neden konuşmalarımızı bir sır olarak saklıyorsun?"

"Endişelendiğin şey buysa senden utanmıyorum..." Ellerimi çıplak kalçalarımnda aşağı yukarı ovuşturuyorum.

"Endişeli değilim. Sadece *merak ediyorum*."

"Kuzenime aramızda olanlardan bahsetmedim çünkü zaten senin etrafındaki davranışlarımın karakterime aykırı olduğunu düşünüyor."

"Ne şekilde?"

"Öncelikle, geçen gece beni boşaltmana izin vermem daha önce yaptığım bir şey değil. Ayrıca, ben... seni çok düşünüyorum... Düşünmemem gereken şekillerde."

"Ne gibi?"

"Çok fazla soru soruyorsun." Yanaklarım ısındı. "Beni

şımart, Elle." Sesi alçak ve hırıltılı.

Meme uçlarım titriyor ve dudaklarından çıkan ismimin sesiyle kalçalarımın arası kayganlaşıyor.

Lanet olsun.

"Bana yapmanı istediğim her şeyi düşünüyorum," diye fısıldıyorum. "Geçen geceki gibi... Düşünebildiğim *tek şey* bu."

"Sana ne yapmamı istiyorsun, Elle?"

Bir iniltiyle savaşmaya çalışırken gözlerim kapanıyor.

Uyluklarımın arasına uzanmak, aralarındaki sızıyı dindirmek için çaresizim ama bunu yapanın o olmasını istiyorum.

"Beni becermeni istiyorum..."

"Güven bana, bunu düşündüm." Sesi uyarılmayla kalınlaşıyor ve klitorisim zonklarken kendimi sessiz tutmak için dişlerimi alt dudağıma gömüyorum.

"Seni pencerede soyunurken izlemek beni delirtti. Çok sert boşaldım."

Onun çıplak bedenimden zevk alacağı düşüncesiyle içimden bir kaçıyor.

"Ve sonra geçen gece seni tatmak..." Öyle bir ses çıkarıyor ki, kendimi tutmakta zorlanıyorum.

Göğüslerimi avuçlamak için uzanıyorum, ağrıyan meme uçlarımı nazikçe ovuyorum. "Dilimin üzerine boşalman inanılmazdı."

"İstersen tekrar yapabilirsin." Şişmiş göğüslerimi yoğuruyorum.

Beni göremediğı için mi bu kadar cesur davranıyorum yoksa onun yanında kendimi çok rahat hissettiğim için mi emin değilim.

"Yapmamalıyız."

"Neden? Bunu ikimiz de

istiyoruz." "Beni

istememelisin."

Ellerim kalçalarıma düşüyor ve söylemek üzere olduğum şeyden pişman olmayacağımı umarak bir nefes veriyorum.

"Ama seni istiyorum, bana ne şekilde izin verirsen ver. O yüzden lütfen *dokun* bana."

İhtiyaçtan nefesim kesiliyor ve onun cevap veren sessizliğı dudaklarımdan sessiz bir iniltinin kaçmasına neden oluyor.

"Gözlerini kapatmanı istiyorum."

Yatağın üzerine usulca bir şey düşüyor ve ben uzanıp bir göz bağı buluyorum. "Eğer gerçekten dokunmamı istiyorsan, böyle olmasını istiyorum."

Onunla bu konuda tartışmaya zahmet etmiyorum.

Gözlerimi bağlıyorum ve ellerimi kalçalarımın götürüp bir sonraki hamleyi yapmasını bekliyorum.

Kıyafetler hışırdıyor ve yere bir şey çarpınca dudağımı ısırıyorum. Çıplak mı?

Yatak onun ağırlığının altında eğiliyor ve kot pantolon uyluğuma sürtünüyor.

Bu soruyu cevaplıyor.

"Bunu sadece benim için mi giydin?" ince askılarını çekiştiriyor. Nasırlı parmakları tenime değdiğinde nefesim kesiliyor.

"Seni yatağında çıplak beklersem biraz fazla ileri gitmiş olurum diye düşündüm."

"Belki de... Yine de daha önce görmediğim bir şey değil..."

Dudaklarını köprücük kemiğime bastırmak için eğildiğinde saçları boynumu gıdıklıyor.

Omuzlarını kavramak için uzandığımda dokunuşuna karşı eğilerek nefes alıyorum. Ki çıplaktı.

Parmaklarım onun sıcak teninde geziniyor, bulduğum sert kasların tadını çıkarıyorum.

Gözlerim bağlı olduğu için sadece onun dokunuşunun değil, benim dokunuşumun da aşırı derecede farkındayım ve o hareketsiz kalarak parmaklarımla gövdesini keşfetmeme izin veriyor.

Ellerimi geniş göğsünde ve boynunda gezdirdiğimde titriyor, derisinin dokusunun değiştiğini hissediyorum. Bana ellerindeki deriyi hatırlatıyor, sanki orada da yara izi varmış gibi.

Parmaklarımı usulca derinin üzerinde gezdirirken gözlerim yaşlarla doluyor.

Ona dokunduğumda ölümcül bir şekilde hareketsiz kalıyor ve öne eğilip dudaklarımı boynuna bastırdığımda tüm vücudu titriyor.

Dilim dışarı çıkıp onu yalarken "Elle," diye geveliyor.

Yara izlerinin beni tiksindirmediğini bilmesini istiyorum. Onunla ilgili hiçbir şey itici değil.

Ellerim yüzünü kavrayana kadar boynunda ilerliyor, başparmaklarım çenesindeki kirli sakallara sürtünüyor.

"Öp beni," diye fısıldıyorum.

Eğiliyor ve dudakları dudaklarıma değdiğinde nefesim kesiliyor.

Başlangıçta tereddüt ediyor ama dilim alt dudağını okşadığında boğazının arkasından gırtlaktan bir ses çıkarıyor ve sonra parmakları saçlarımda ve dilini ağzıma sokmaya zorluyor.

Dilinin amımı keşfettiği gibi ağzımı da keşfetmesine hevesle izin veriyorum, dili benimkine doğru kayarken onun tadıyla inliyorum.

"Sana ihtiyacım var," diye soluyorum dudaklarına karşı.

"Kıyafetlerini çıkar ve benim için arkana yaslan, Elle."

HIÇ BÖYLE BİR ADAMA TÜM KONTROLÜMÜ BIRAKMAMIŞTIM.

Daha önce. Hep bunun beni zayıf hissettireceğini düşünmüştüm ama tam tersini hissediyorum.

Hiç bu kadar *güçlü* hissetmemiştim.

Ben tişörtümün eteklerini çekiştirirken, O kayıyor ve sonra başucu lambam açıldığında tıkırdıyor ve odayı ışıkla dolduruyor.

Beni izlemek istiyor.

Üstümü başımın üzerinden kaldırıp yere atarken dişlerimi alt dudağıma geçiriyorum ve çıplak göğüslerimi ona gösteriyorum.

"Siktir," diye inliyor.

Yastıklara yaslanıp şortumu kalçalarımın arasına sokmaya başladığımda yanıyor.

Bu adam dilini tam anlamıyla kalçalarımın arasına sokmuşken bu kadar utangaç olmamalıydım, ama bu karanlıkta oldu.

Bu kez kendimi ona birden fazla şekilde açacağım ve kendimi hiç bu kadar savunmasız hissetmemiştim.

Şortumu ayak bileklerime kadar indirdikten sonra tekmeleyerek çıkarıyorum ve yavaşça kalçalarımı ayırırken nefesimi tutuyorum.

Nefesi kesiliyor ve kalçalarımı daha geniş açarken bir gülümsemeyle savaşıyorum. "Çok güzel."

O acele etmezken sesindeki ihtiyaç beni inletiyor.

Hiç bu kadar cesur olmamıştım ama kalçalarımın arasındaki yoğun ağrı, kendimi mahcup hissetmem için bana çok az alan bırakıyor.

"Seni pencerede çıplak gördükten sonra mükemmel göğüslerini düşünmeden edemiyorum." Göğüslerimden birini ellerinin arasına aldı ve sertçe sıktı. "Ya da bu amcığı."

Eli göğsümden kalkıyor, böylece beni kalçalarımın arasından kavırıyor ve dişlerinin arasından tıslıyor.

"Çok ıslaksın, Elle."

"Lütfen..."

Parmağı merkezimde geziniyor.

Onun dokunuşundan başka odaklanacak bir şey olmaması beni o kadar tahrik ediyor ki, klitorisime sürtünürken gözlerim yaşıyor.

"Durma." Parmağıyla klitorisimde daireler çizerken sırtım yataktan kalkıyor.

"Geçen sefer sana doğru düzgün hayran olamadım, o yüzden acele istemediğim için beni affet." Parmağını klitorisimden girişime kadar takip ediyor, sonra içime sokuyor ve ben onun etrafında kenetlenirken tıslıyor.

Bir parmağını daha içime sokuyor ve amıma sokup çıkarmaya başladığında kalçalarım sıkılıyor.

"Oh, lanet olsun." Ellerim göğüslerime gitti.

Vücudumun her santimi o kadar hassas ki, sadece meme uçlarımla oynayarak bile boşalabileceğimden eminim.

" böyle, Elle, kendine dokun, *dushenka*."

Meme uçlarımı baş ve işaret parmaklarımın arasına sıkıştırıyorum.

Başparmağı şişmiş klitorisimi ovmaya başlarken "Seni izlemek hoşuma gidiyor" diye mırıldanıyor.

"Mmm..." Göğüslerimi yoğuruyorum.

"Hiç kendine böyle dokundun mu?" Parmaklarını yavaşça içimden çıkarıyor.

"Bir süredir değil." Klitorisimi daha sert okşarken içimde bir zevk dalgası yükseliyor. "Ama ben... Kendime dokunuşumu izlemen fikri hoşuma gidiyor."

Kalçalarım onun eline çarpıyor.

"Sikeyim. Bunu istiyorum."

Göremediğim için sadece içimde hareket eden parmaklarının sesine odaklanmış durumdayım. Bu ses o kadar erotik ki, orgazmım parmaklarının sadece birkaç pompasıyla şimdiden oluşmaya başladı.

"Sana ihtiyacım var."

Parmaklarını içimden çıkarmadan önce bir süre sessiz kaldı.

Boşluk hissiyle neredeyse hıçkırarak ağlayacaktım, ama sonra vücudu üzerimde hareket ediyor ve alt bedenini içime bastırduğında, sert siki amıma sürtünürken nefesim kesiliyor.

"İstedğin bu mu?" diye mırıldanıyor dudaklarıma karşı.

Ereksiyonunu klitorisime sürttüğünde gözlerim dönüyor ve sadece inleyebiliyorum, bu da onun kıkırdamasına neden oluyor.

Daha sert bir şekilde içime giriyor ve ben haykırıyorum, ellerim omuzlarına yapışıyor, zevk vücudumda dolaşıyor.

Pantolonunun içinden bile ne kadar iri olduğunu hissedebiliyorum ve içime gömülme düşüncesiyle amım sıkılıyor.

"Bunu evet olarak kabul ediyorum." Kıkırdıyor.

"Evet." Meme uçlarım çıplak göğsüne sürtünüyor.

İnliyor, göğüslerimden birini avuçlamak için uzanıyor.

"Sana yapmak istediğim şeyler, Elle," diye inliyor eğilip meme ucumu ağzına almadan önce.

"Ne istersen yap." Dokunuşuna doğru eğildim.

Hassas tomurcuğu emmeden önce dili meme ucumda dolaşıyor.

Parmaklarım onu yerinde tutmak için saçlarına gömülürken inliyorum.

Dokunulduğunda ipeksi ve sıkıca kavrayabileceğim kadar uzun.

"Bunu söylediğine pişman olabilirsiniz." Nefesi hassas meme ucumu gıdıklıyor. "Boşaldığım sürece pişman olmayacağım," diye inliyorum.

"Güven bana, *schast'ye*, boşalacaksın." Göğsüme son bir öpücük kondurduktan sonra vücudumda aşağı doğru ilerliyor, ilerlerken tenimi öpüp yaladığından emin oluyor.

Dilini göbeğimde gezdirdiğinde bacaklarım titriyor ve o kadar yüksek sesle inliyorum ki komşularımı uyandırmamak için pencereyi kapatmak istiyorum.

Ama sonra dili klitorisime değiyor ve umurumda değil.

"Kahretsin, içinde olmak için sabırsızlanıyorum," diye inliyor dilini içime sokmadan önce.

"Evet!" Onu yerinde tutmak için parmaklarımı saçlarına batırarak haykırıyorum.

Ben köklerimi çekiştirirken bana karşı inliyor, o anımı yalarken kalçalarım yüzüne çarpıyor.

Dilini merkezimde gezdirip klitorisimi emmeye başlar başlamaz, serbest kalmam uzun sürmüyor.

Hiçbir şey onun sıcak ellerinin kalçalarımı kavrayıp beni ağzına doğru çekmesi kadar doğru hissettirmemişti. Sanki bedenimi benden daha iyi tanıyor.

Hiçbir erkek beni bu kadar çabuk heyecanlandırmamıştı.

Kalçalarım başının iki yanında titremeye başladığında ve inlemelerim yükseldiğinde, onunkiler de yükseliyor ve onun da zevk aldığını duymaktan ne kadar keyif aldığımı inkar edemiyorum.

"Siktir, evet, benim için gel Elle," diye homurdanıyor dudaklarını klitorisimin etrafına sarmadan önce.

İkinci kez sorulmasına gerek

yok. Bağırıyorum.

Parmaklarım saçlarını çekiştirerek onu yerinde tutuyor, ben diline sürtünürken o beni orgazm etmeye devam ederken vücudum titriyor. Duyabildiğim tek şey dilinin uyarılmışlığını yalayıp yutarken çıkardığı ses ve neredeyse sadece bu yüzden bile tekrar boşalıyorum.

Tam işimin bittiğini düşündüğümde, başka bir zevk dalgası beni vuruyor ve amım nabız atmaya devam ederken haykırıyorum.

", *dushenka*." Hızını yavaşlatıyor, dili merkezimi yalıyor.

Tamamen tükendiğimde, yastıklara doğru yığılıyorum, amım orgazmımın ardından nabız atmaya devam ederken nefes nefese kalıyorum.

"Bunu bütün gece yapabilirim." Yavaşça kalçalarımı okşuyor.

Cevap verecek kelime bulamıyorum, bu da onun kıkırdamasına neden oluyor.

Ellerini kalçalarımın altına çektiğinde itiraz bile edemiyorum ve ayağa kalkarken yatak kayıyor ve yere vuran bir kemerin sesi duyuluyor.

İşte bu kadar.

Kıyafetlerinin geri kalanını çıkarmasını dinlerken, serbest bırakılmamın verdiği mutluluk hızla sinire dönüşüyor.

Bunu yapmak *istiyorum* ama bu endişeli olmadığım anlamına gelmiyor. Bu adamın kim olduğu hakkında hâlâ hiçbir fikrim olmadığı gerçeğini unutmuş değilim. Ama o beni tanıyor, belki de herkesten daha iyi tanıyor ve ellerini tekrar kalçalarımın üzerine koyup nazıkça ayırırken bu düşünce güven verici.

"Bundan emin misin?" Sanki kafamın içindeki düşünceleri duyabiliyor.

"Evet," diye fısıldıyorum, ellerimi geniş omuzlarında gezdirmek için uzanıyorum. Vücudumun üzerinde hareket ederek kalçalarımın arasına yerleşiyor.

Aletin başı girişime değdiği anda amım daha da ıslanıyor.

"İstediğimiz noktada durabiliriz." Önce boynuma, sonra da çeneme bir öpücük konduruyor. "Tamam." Dudaklarının her dokunuşunda rahatlıyorum.

Ağzımı öperken, yavaşça içime doğru itiyor.

Onun büyüklüğü karşısında nefesim kesiliyor ve o da içime tamamen girmeden önce alışmama izin veriyor.

Haykırıyorum.

", *schast'ye*." Hiç bu

kadar *dolu*

hissetmemiştim.

"Tanrım, çok iyi hissettiriyor." Yüzümü boynuna gömdüm.

Vücudu çok sıcak ve rahatlatıcı ve yavaşça içimde hareket etmeye başladığında onun misk kokusunu içime çekiyorum.

Acele etmiyor, içimden çıkarken uyum sağlamama izin veriyor.

Boşlukta inliyorum ve sonra kendini tekrar içeri itiyor, ben onun etrafında kenetlenirken kulağıma inliyor.

Gözyaşlarım gözlerimi yakarken kollarımı ona dolayarak daha da yakınına çekiyorum. Acıdan değil, bunalmışlıktan.

İyi hissettireceğini biliyordum ama *bu kadar* hissettireceğini beklemiyordum.

"Seni yakaladım," diye mırıldanıyor, elini başımın arkasını kavrayacak şekilde hareket ve sikini içimden çıkarıp tekrar sokuyor.

O kadar kalın ve sert ki, içimde kabaran zevkten doğru düzgün düşünemiyorum.

Amımın hassas iç duvarını sıyırırken haykırıyorum.

Hiç böyle bir zevk yaşamamıştım ve içime daha sert girmeye başladığında nefes almayı hatırlamak için yapabildiğim tek şey, kendi salıverilmesi arttıkça homurtuları ve inlemeleri kulaklarımda çınlıyor.

O içimde hareket ederken ağzım boynunu, çenesini keşfediyor.

Keşke yüzünü görebilseydim, beni becerirken gözlerindeki zevki görebilseydim, ama bu yeterli olacak. Parmak uçlarımda altında sert kaslarını hissetmek, hafif bir ter tabakası tenini kaplamaya başladığında dilimin ucuyla onun tadına bakmak.

"Daha sert." Topuklarımı sırtına

batırıyorum. "Çok açgözlü." Boynumu

emiyorum.

Ama dediğimi yapıyor, yatağımı duvara çarpacak kadar sert bir şekilde içime sokmadan önce ucu girişime değene kadar çekiliyor.

"Evet!"

"Elle..." Hızını artırırken saçlarımda çekiştiriyor, nefes alışları ağırlaşıyor. Keskin acı nefesimi kesiyor, ama kısa süre sonra tekrar içime girdiğinde zevke dönüşüyor.

"Kendine dokun, Elle. Sikime boşaldığını hissetmek

istiyorum." Sözleri yanaklarımı yakıyor ama dediğini

yapıyorum.

Vücudunu üzerimde duracak şekilde kaydırıyor ve uzanmam için bana yer açıyor. Parmağımı geçici olarak klitorisimin üzerinde gezdirirken içimde hareketsiz duruyor. Hâlâ o kadar şişmiş ve hassas ki inliyorum.

"Yapamam."

"Hassas olduğunu biliyorum." Dudakları yanağımda geziniyor. "Ama çok iyi hissettirecek. Bana güveniyor musun?"

Tereddüt etmeden başımı sallıyorum.

"Klitorisini ov, Elle." İçimden kayarak ıktı.

O sikini içime sokarken aynı anda klitorisime alt dudağımı ısıtıyorum. Zevkin acelesi, etrafını sıkarken beni ağlatıyor, ama durmuyorum.

Parmaklarım uyarılmamla birlikte kayganlaşıyor ve onun hareketleriyle eş zamanlı olarak kendimi daha hızlı çalıştırmaya başlıyorum.

Dudaklarını benimkilerin üzerinde gezdiriyor, ikimiz de serbest kalmanın peşinde koşarken iniltilerimiz birbirine karışıyor.

"Siktir, Elle, geliyorum," diye homurdanırken başını boynuma gömüyor ve gözlerini devirecek kadar sert bir şekilde içime giriyor.

"Ben de," diye nefes nefese klitorisimi

daha sert ovuyorum. " bu, *dushenka*,

sikime gel."

Bana sevgilim demesi ve nefesini boynumda hissetmem beni uçurumun kenarına getirmeye yetiyor.

Serbest kaldığımda haykırıyorum ve içimde son bir hamleyle o da bana katılıyor.

"Siktir," diye tıslıyor içime boşalırken, amım onun kalın uzunluğunun etrafında titreşiyor, bana verdiği her son damlayı alıyor.

"Aman Tanrım."

Salgısı iç bacaklarımdan aşağı damlarken gözlerim

yuvarlanıyor. Yastıklara doğru yığılıyorum. "Bu

inanılmazdı." Belki de göz bağına alışabilirim.

Ben nefesimi tutarken boynuma ve çeneme usulca öpücükler konduruyor, ben onun etrafında nabız atarken ara sıra inliyor.

"Sonsuza kadar böyle kalabilirim," diye fısıldıyor, o kadar sessiz ki neredeyse sözlerini yakalayamıyorum.

"Kalabilir misin?"

Vücudu geriliyor ve yavaşça içimden çıkarken göğsüme ağır bir yük çöküyor.

Yanıma yerleşip beni göğsüne çektiğinde bile beni tüketmeye devam eden boşluğa karşı bir hıçkırıkla boğuluyorum.

"Sen uyuyana kadar." Alnıma bir öpücük konduruyor.

Az önce paylaştıklarımızdan sonra, ona bu şekilde sahip olmanın daha ne kadar yeterli olacağından emin değilim.

Işık kapanıyor ve sonra gözbağının bağlarını çekiştiriyor, ben uykuya dalarken sonunda gözbağından kurtulmama izin veriyor.

SERT RÜZGÂRLAR YÜZÜME ÇARPIYOR VE SOĞUKTAN TITRIYORUM. VE
Tuz kokusu burnuma çarpıyor ve uzaktan gelen dalgaların sesini yakalıyorum.

Aylardır denizi hayal etmemiştim.

Babam beni korkutup boyun eğdirmek için Oyster Bay kayalıklarına götürürdü. Beni uçurumdan atmakla tehdit eder, ne ona ne de başkasına bir faydam olmayacağını söylerdi.

Fark edemediği şey ise benim boğulmaktan hiç korkmadığımdı.

Aslında, tam tersi.

Gözlerimi kapatıp suyun yavaşça ciğerlerime dolmasına izin verme düşüncesi bana her zaman arzuladığım bir huzur hissi verdi.

Elle'nin derinliklerine gömüldüğümde sonunda bulduğum bir huzur-

Gözlerim fal taşı gibi açılıyor ve suyun sesinin zihnimde değil, aslında beş yüz metre altımda olduğunu fark ettiğimde nefes nefese kalıyorum.

"Lanet olsun!" Ellerimin ve dizlerimin üzerinde uçurumun kenarından uzaklaştım. Yanlış bir hareket yapsaydım, uyandığımda kendimi kolayca ölüme düşerken bulabilirdim.

Hangi cehennemdeyim ben?

Nefes almaya çalışmak için bir an duruyorum. Panik yapmak hiçbir zaman işe yaramıyor, sadece yeni bir bilinç kaybına yol açıyor ki bulunduğum yeri düşünürsek bu ölümcül olabilir.

Kalbim göğsümde çarpmaya devam ederken, arabamın yakınlarda olup olmadığını görmek için etrafıma bakıyorum. Ama görünüşe bakılırsa, buraya nasıl geldiğime dair hiçbir fikrim olmadan tamamen mahsur kalmış durumdayım.

"Siktir!" Parmaklarımı saçlarımda gezdiriyorum.

Terden nemlenmiş gibi hissediyorum ve ellerimi yüzümün önünde tuttuğumda küçük kesikler cildimi kaplıyor ve tırnaklarımın altında kir birikiyor.

Buraya kadar şehirden yürüyerek mi geldim?

İmkânı yok. Okyanusa yaklaşmak saatlerimi alırdı, gerçi kaslarımın ağrısına ve başımın zonklamasına bakılırsa, yaptığım şey *tam olarak* buysa hiç şaşırmam.

Muhtemelen yolun çoğunu sürdüm ve arabamı bir yerde terk ettim ve onu tekrar bulma şansım yok denecek kadar az.

Sırt üstü yere yığılıp berrak gökyüzüne bakıyorum ve hatırladığım son şeyi düşünmeye çalışıyorum.

Bu da çok fazla bir şey değil.

Gözlerimi her kapattığımda, zihnimin Elle'in altımda çırılçıplak yatarken, sikimi içine soktuğum görüntüsüyle dolması da yardımcı olmuyor.

Birlikte yattığımızdan beri birkaç gün geçti ve *tek* düşünebildiğim şey bu.

Olanlar için kendimi suçlu hissetmem gerektiğini biliyorum ama hissedemiyorum. Tek başına hayatımın en inanılmaz deneyimiydi, zihnimde yeniden yaşamayı bırakamıyorum.

Kolayca düşebileceğim bir uçurumun kenarından birkaç metre uzakta yatarken bile, Elle'in sikimin etrafına gelirken yüzündeki ifadeyi hatırladıkça sikim hala kalınlaşmayı başarıyor.

Nefes kesiciydi.

Ama işimiz bittikten sonra kalmamı istediği anda sıçıp batırdığımı anlamıştım.

Bunun asla olmaması gerekiyordu. Varlığımdan haberdar olmadan normal bir hayat yaşayabilmesi için mesafemi korumam gerekiyordu. Böylesi ikimiz için de daha iyiydi.

Onun yerine, penceredeki çıplak bedenine bir bakışımla kendime olan hakimiyetim paramparça oldu ve bunu tekrar bir araya getirebilecek kadar güçlü olduğumdan emin değilim.

Ayağa kalkarak kirle kaplı ellerimi kot pantolonuma sürüyorum ve cebimdeki telefonumu hissederek iç çekiyorum.

Hiç vakit kaybetmeden Pyotr'un numarasını çeviriyorum, bir iş için eyalet dışında olmadığını ve nerede olursam olayım beni almaya geleceğini umuyorum.

"Gel *hadi*."

Telefon çalmaya devam ediyor.

Otuz saniye kadar sonra pes ediyorum.

Cevap vermeyecek, bu da bana tek bir seçenek bırakıyor.

Güneşin gökyüzünde ne kadar yüksekte olduğuna bakılırsa, öğleyi pek geçmemiş, bu da Elle'in en azından son on iki saattir korunmasız olabileceği anlamına geliyor. Bu akşama kadar işe gitmesi gerekmiyordu ve muhtemelen günü şehirde geçiriyor, parkta ya da en sevdiği kafede kitap okuyarak güneşin tadını çıkarıyordu.

Babamın onu kolayca yakalayabileceği tüm yerler.

Tek bildiğim, başka bir motel odasında elleri bağlı, hayatı için yalvarıyor olabileceği.

Bu düşünce beni dizlerimin üzerine çöktürürken, ağzım sessiz bir öfke çılgılığıyla açılıyor.

Bu böyle devam edemez. Elle'i bu şekilde hayal kırıklığına uğratmaya devam edemem. Bilinç kayıplarımın tekrar sıklaştığı ve daha uzun sürdüğü gerçeğiyle yüzleşmem gerekiyor, bu da onu korumasız ve risk altında bırakıyor.

Gururumu bir kenara bırakıp onun için yeterli olmadığımı ve hiçbir zaman da olmadığımı kabul etmemin zamanı geldi.

Bu da beni tek seçeneğime getiriyor... Kız kardeşimi aramalıyım.

Nina'nın bana yardım etmek isteyip istemeyeceği hakkında hiçbir fikrim yok. Ne de olsa yeni ailesinin gözünde ben bir düşmanım. Ama Elle için geçmişi bir kenara bırakmaya istekli olacağını ummak zorundayım. Ne de olsa Koslov'ların adam ve silah bakımından sonsuz kaynakları var ve bu da Elle'in yirmi dört saat korunacağı anlamına geliyor.

"Alo?"

"Nina? Ben Lev. Gelip beni alman gerek."

BİR YAKLAŞIYOR KARARTILMIŞ MENZİL ROVER VAR BEN TUTMA
BENİM

Nefes al.

Kız kardeşimi en son gördüğümünden bu yana yıllar geçti ve araba durup sürücü kapısı açıldığında sinirden delik deşik oldum.

Nina dışarı adımını attığında, ne kadar büyüdüğüne dair bir keder dalgası çarpıyor yüzüme.

Bazı açılardan tamamen aynı görünüyor; uzun, siyah saçları düzgün bir topuz şeklinde geriye toplanmış, imzası haline gelen pembeyi giymiş. Bu kez, dans kıyafeti gibi görünen şeyin üzerinde uzun bir palto şeklinde.

Ama öte yandan, yüz hatlarında belli bir olgunluk var. Yanakları gençlikten daha az yuvarlak ve daha önce onda hiç görmediğim bir güvenle kendini tutuyor.

Sanırım sonunda babamızdan özgür olmak böyle bir şey.

Gözleri üzerimde geziniyor ve duraksıyor, beni içine çekerken tavırları temkinli.

SESSİZ KALİYORUM, DUYGULARIMA YENİK DÜŞÜP KONUŞAMIYORUM. GİTTİ BENİM KÜÇÜK eskiden bodrumdaki odama gizlice girip danslarını sergileyen kız kardeşim

karanlık varlığıma bir çeşit ışık getirmenin bir yolu. Onun yerinde kendine çok güvenen, çok *mutlu* görünen bu yetişkin kadın var.

Ve işte , onu kendi pisliğime sürüklediğim için yine bencil bir piç oluyorum.

"Siktir, Nina, aradığım için özür dilerim." Elimi yüzümde gezdirdim.

"İyi misin?" Kaküllerini gözlerinden uzaklaştırıyor.

Başımı sallıyorum, konuşamayacak kadar dalmışım.

"Bayıldın mı? Bu yüzden mi... buradasın?" Etrafına bir göz atıyor ve arkamdaki uçurumun kenarına bakarken yüzündeki tüm renkler siliniyor.

Gözlerim yere sabitlenmiş bir şekilde ona doğru yürüyorum.

"Lev? Sana ayarladığım psikiyatristten hâlâ yardım alıyor musun?" Başımı sallıyorum, mideme ağır bir yük çöküyor.

"Bir süre yardımcı oldu ama sorunu çözmedi, ben de gitmeyi bıraktım." Bakışlarımı onunkilerle buluşturmak için kaldırıyorum.

Başını sallıyor, bir an için kendi düşüncelerinde kaybolmuş bir halde yanımdan geçip kayalıkların manzarasına bakıyor.

"Hadi seni eve götürelim." Dönüp arabaya doğru ilerliyor.

Yorgunluktan ayaklarım sürüyerek arkasından gidiyorum. Arabanın yolcu koltuğuna tırmandığımda, omzumun üzerinden bakıyorum ve pembe araba koltuğunun görüntüsüyle yüzüm buruşuyor, bu da diğer herkesin hayatlarının nasıl ilerlediğini bir kez daha hatırlatıyor.

Nina beni bakarken yakalıyor ama motoru çalıştırırken bir şey söylemiyor.

Şehre geri dönmeye başladığında sessiz kalıyor ve ben de başımı cama yaslayıp gözlerimi kapatıyorum.

SARSILARAK UYANIYORUM ÇÜNKÜ ARABA GELİYOR BİR DURAK DIŞARIDA
BENİM DAIREM
Bina.

"Buradayız."

"Nerede yaşadığımı nereden biliyorsun?" Uyku yüzünden düşüncelerim hâlâ bulanık.

"Benim de bağlantılarım var. Ama merak etmeyin, bilmiyorlar."

Alexei ve diğer Koslov veletlerini kastettiğini biliyorum.

Nina'nın konumumu güvende tutmak için bir nedeni yok ama yine de minnettarım.

"Bütün bunları ailemden saklayamam, Lev." Elleri direksiyonda, dümdüz önüne bakıyor.

Gözlerim Anton'un ona verdiği kocaman elmas nişan yüzüğüne ve uyumlu alyansına takılıyor.

İşler gerçekten değişti.

"Elle de bu ailenin bir parçası ve *özellikle* Lucia'nın bunu bilmeye hakkı var."

"Bunu onlardan saklamayı istemiyorum." Ellerimi aşağı yukarı ovuşturuyorum.

"Gerçekten mi?"

"Alexei bilmeli. Elle'nin kaçırılmasının arkasında muhtemelen Igor vardı ve Elle'nin korunması gerekiyor. Babamızın ne kadar tehlikeli olduğunu en iyi siz bilmelisiniz."

"Bunun arkasında o mu var?" Şimdi yüzünü

bana dönüyor. Onu gerçeklerden korumak

istemediğim için başımı sallıyorum.

"Ama neden? Bu hiç mantıklı değil. Lucia'yı ya da hatta Zara'yı hedef almış olsaydı anlardım."

Ona gerçeği söylememeyi seçiyorum, muhtemelen beni gölgelerden çıkarmak için onun peşinden geliyor.

"Alexei'yi yardım etmeye ikna edeceğine dair bana söz vermeni istiyorum. Lütfen, Nina."

"Neden onun güvenliği konusunda bu kadar takıntılısın, Lev? Bana söylemediğin şey ne?"

"Önemli bir şey değil."

"Belli ki öyle." Kollarını göğsünde kavuşturuyor.

"Sadece... bana söz ver." Son enerjim de tükeniyor.

"Peki, ama bence Alexei ile konuşmak için benimle gelmelisin. Ailesinin ölümüyle bir ilgin olup olmadığından bile emin değiliz, o yüzden belki onu ikna edebilirsek-"

"Hayır. Beni masummuşum gibi gösterme Nina. Kanıtlar aksini gösterirken olmaz."

"Lev..." Sesi çatallaşıyor ve onu düşürdüğüm bu durumdan dolayı kendimden nefret ediyorum.

"Geri dönmelisin." Kapının koluna uzandım. "Bekle, bilmen gereken bir şey var."

Duraksıyorum, Nina'ya bakıyorum ve gözyaşlarını tutmaya çalışırken alt dudağının titrediğini görüyorum.

"Ne oldu?"

Gözyaşları yanaklarından süzölmeye başladığında, bana söylemek üzere olduğu şeyin iyi bir şey olmadığını anlıyorum.

"Nina?"

"Annenin... bir ilişkisi vardı."

"İlişki mi?" Sesim soğuk çıkıyor. "Andre Koslov ile."

"Ne diyorsun Nina?"

Bana ne söylemeye çalıştığını düşünürken kalbim göğsümde çarpmaya başlıyor.

"Igor senin baban değil, Lev."

Bunu yüksek sesle söylediğini duymak boğazımı kusma isteğiyle yakıyor.

"Koslovlar... Onlar senin kardeşlerin."

Kardeşler.

yok. "Ciddi olamazsın."

"Bu doğru, Lev. Andre Koslov senin baban."

Andre Koslov. Onu öldürdüğüm adam. O benim babam mı?

Arabanın kapısını açıyorum ve midemdekileri kaldırıma boşaltıyorum.

Ağzımı elimin tersiyle silerken kulaklarım çınlıyor, Nina'nın az önce bana ne söylediğini anlamaya çalışıyorum.

Eğer bu gerçekten doğruysa, kendi babamın yerin altı metre altında bir tabutta yatmasının sebebi ben olacağım.

Bu düşünce beni tekrar öğürttü. Ben

lanet bir canavarım.

"Igor'dan daha iyi değilim," diye boğuluyorum, koltuğa kapıyı çarparak kapatıyorum.

"Lev, sen ona hiç benzemiyorsun."

"Ben o kadar emin değilim."

Avuç içlerimi gözlerime bastırıyor, patlamamak için dişlerimi sıkıyorum. Bu, Igor'un onca yıl boyunca bana neden acı çektirdiğini açıklıyor. Muhtemelen karısının yaptıkları için beni suçladı ve öfkesini masum bir çocuktan çıkardı.

Ellerimde Andre Koslov'un kanıyla eve döndüğümde, yaptığı şeyde zafer kazandığından hiç şüphem yok. Annemin ihanetinin bedeli olarak bana kendi babamı öldürttü ve sahip olabileceğim son insanlık kırıntısını da elimden aldı.

"Bunu bana neden daha önce söylemedin?" Öfkemi kontrol etmeye çalışırken sesim titriyor.

"Bilmen için sana güvenmedim." Kucağına bakıyor. "Igor'la bu pisliğe bulaştığını ve bu bilgiyi bir şekilde aileme karşı kullanacağını düşünmüştüm. Çok üzgünüm Lev."

"Aileni koruyordun." Ellerimi tekrar bacaklarımın üzerine koydum. "Aileni koruduğun için seni asla kötü hissettirmeyeceğim."

"Senden şüphe etmemeliydim, ama beni hayatından çıkarma şeklin... Emin olmalıydım."

"Anlıyorum."

"Demek ki ben senin kız kardeşin değilim-" Nina'nın sesi kesiliyor ve hıçkırıklarla vücudu titrerken yüzünü ellerinin arasına gömüyor.

Uzanıp omzunu kavradım ve hafifçe sıktım. "Sen her zaman benim kız kardeşim olacaksın, Nina."

Ellerini indirir ve başını sallar, yanakları kızarmış ve gözlerinin kenarları kırmızılaşmıştır.

"Benimle geri gel, Lev. Bunu çözebiliriz." Elime uzanırken gözleri daha fazla yaşla doluyor. "Sen ailemizin bir parçasısın-"

"Beni asla aileden biri olarak görmeyecekler." Dokunuşundan uzaklaşıyorum. "Igor bundan en başından beri emin."

YILLARCA, DR. MILLS'IN OFISI BULABILDIĞİM TEK YERDİ.

Ailemi kaybetmenin travması ile uzun süre sessizlik içinde acı çektikten sonra huzur duygusu.

Annemi, babamı ve kardeşimi çok genç yaşta kaybetmek bende iyileşeceğinden emin olmadığım bir yara açtı, ancak Dr. Mills bu acıyı katlanılabilir hale getirmeme yardımcı oldu.

Eskiden terapinin tuhaf olduğunu düşünürdüm. Lucia'ya bile tam olarak açılmazken, bir yabancıyla sorunlarım hakkında konuşacak kadar rahat hissedebileceğimi hayal bile edemezdim.

Ancak bir noktada, tüm duygularımın üstesinden tek başıma gelemeyeceğim gerçeğiyle yüzleşmek zorunda kaldım ve bu süreçte bir yerlerde Dr. Mills, zorlandığımda başvurabileceğim biri haline geldi.

Lucia bunca zaman sonra bile hâlâ yangınla ilgili kâbuslar gördüğümü bilse çok üzülürdü ama ona sorunlarımla yük olmak istemiyorum.

Bu benim acım ve bununla başa çıkmayı öğrenmem gerekiyor.

"Merhaba Elle, seni görmek ne güzel." Dr. Mills bekleme odasında belirir.

Lacivert bir kazak ve kot pantolon giymiş. Aslında, muayenehanesiyle ilgili her şey rahat ve rahat hissettiriyor, bu da unutmayı çok kolaylaştırıyor

Bir doktorun ofisinde olduğumu.

Onunla, hayatta olsaydı kendi annemle konuşacağımı hayal ettiğim şekilde konuşuyorum. Yine de sapığımla yattığımı ona itiraf edeceğimden şüpheliyim...

Ayağa kalkıp Dr. Mills'i koridordan ofisine doğru takip ederken bu düşünce yanaklarımı yakıyor.

Bu hafta ikinci seansım olacak. Düşüncelerim üzerinde biraz kontrol kazanmama yardımcı olmak için ilk ay boyunca iki haftada bir seans yapmanın en iyisi olacağı konusunda anlaştık.

Geçtiğimiz birkaç hafta içinde çok fazla şey oldu ve ben bunların üstesinden gelebilmek için kendime gerçekten izin vermedim. Bunun yerine, kafamı kuma gömdüm, her şeyi çevreleyen temel duygulara odaklanmak yerine işle ve şimdi de seksle dikkatimi dağıtmayı seçtim.

"Seni son gördüğümden beri nasılsın?" Dr. Mills karşımdaki siyah deri koltuğuna oturdu.

Pelüş koltuğa gömülüyorum, ayaklarımı altına sokuyorum ve adaçayı yeşili minderlerden birini göğsüme sarıyorum. Bu renk ofisinin her yerinde kullanılan bir tema ve ben bunu rahatlatıcı buluyorum.

"Güzel." Ona bir gülümseme sunuyorum.

Dr. Mills sadece başını sallar ve sandalyesinin yanındaki küçük masadan, her türlü derin ve karanlık sırla dolu olduğuna şüphe olmayan, güvenilir not defterine uzanır.

"Pazartesi güünkü seansımızdan sonra biraz endişelendiğimi söyleyebilirim." "Oh?"

Pazartesi güünkü seansı hatırladıkça içim burkuluyor. Çoğunlukla iş hakkında konuştum ve onu son gördüğümden bu yana geçen birkaç yıldaki hayatım hakkında bilgi verdim. Hepsi çok yüzeyseldi ve Dr. Mills ne zaman derin bir soru sorsa, bir şekilde konuyu değiştirmeyi başardım.

"Yardım edemem ama bir şey hakkında konuşmaktan kaçındığınızı hissediyorum. Terapiye yeniden başlamak isteyecek kadar seni rahatsız eden bir şey. Böyle düşünmekte haklı mıyım, Elle?"

Başımı sallıyorum, gözlerim yanıyor.

Görünüşe göre bu konudan sonsuza kadar kaçamayacağım, bu yüzden kaçırılma ve neredeyse saldırıya uğrama olayından, beni kurtarmakla kalmayıp aynı zamanda beni takip ettiğini itiraf eden gizemli adama kadar son zamanlarda olan her şeyi anlatmaya başladım.

Konuşurken, sanki bir senaryodan okuyormuşum gibi geliyor, sanki bahsettiğim olaylar benim başıma gelmemiş de tamamen başka birinin başına gelmiş gibi.

"Polise haber verdin mi?"

Yastığın üzerindeki gevşek bir ipliği kurcalarken başımı sallıyorum. "Bu... karmaşık. Ama bana saldıran adamların icabına bakıldı."

"Yasal olarak mı?"

"Elbette." Gözleriyle buluşmak için kendimi zorluyorum.

Dr. Mills birkaç saniye bakışlarımı tutuyor ama sonunda konuyu uzatmamaya karar veriyor. Yine de defterine daha fazla not karalarken ne yazdığını öğrenmek için yanıp tutuşuyorum.

"Ve seni dışarı çıkaran bu adam..." Hâlâ yazıyor. "Seninle tekrar iletişime geçti mi?"

"Evet."

Duraklıyor, kalemi sayfanın üzerinde

geziniyor. "Birkaç kez."

Ağzı ince bir çizgi halinde birbirine

yapışıyor. "Bir gözlem yapabilir miyim?"

"Tabii ki."

"Bu konuda fazla korkmuş görünmüyorsun."

"Korkmuyorum. Tam tersi sayılır."

"Ne şekilde?"

"Şey..." Durumumu tamamen deli gibi görünmeden açıklamanın bir yolunu bulmaya çalışarak gevşek iplikle .

"Burası güvenli bir alan,

Elle." Başımı salladım,

nefes aldım.

"Tek düşünebildiğim o. Bunun muhtemelen bir tür travma tepkisi olduğunu ve kendimi ona bağladığımı biliyorum. Ama dürüst olmak gerekirse, aramızda bundan daha derin bir şey varmış gibi hissediyorum. *Gerçek* olan bir şey."

"Ve sizi takip ettiğini itiraf eden adam bu mu?"

"Bak, demek istediğim de bu. Böyle söyleyince kulağa kötü geliyor ama sanki bana göz kulak oluyormuş gibi hissediyorum. Dışarıda bir yerde olduğunu ve beni izlediğini bilmek... Neredeyse rahatlatıcı bir his."

Dr. Mills defterine daha fazla not karalıyor ve ben de söyleyecekleri için kendimi hazırlıyorum.

Kulağa ne kadar çılgınca geldiğinin farkındayım ama gerçek bu.

"Geçmişte insanlara güvenme ve açılma konusunda yaşadığın sorunları göz önünde bulundurarak bu adama bu kadar güvenebilmen ilginç."

"Sanırım. Yani, bana zarar vermeyi planlasaydı, bunu çoktan yapardı."

"Takip etmek böyle bir şey değil Elle. Henüz sana zarar vermemiş olması vermeyeceği anlamına gelmez ve açıkçası, davranışlarının çoğu seni endişelendiriyor olmalı."

"Biliyorum," diye iç geçiriyorum, bu adamla da yatmış olduğum gerçeğinden bahsetmediğim için kendimi suçlu hissediyorum.

Lisanslı bir profesyonelin bana bu adamın tehlikeli olduğunu söylemesinin kaçırılma olayından beri içinde yaşadığım balonu patlatacağını düşünmüştüm. Bu ofisten doğruca polise ya da en azından Lucia'ya gitme niyetiyle çıkacağımı düşünmüştüm.

Ama *onu* bir daha asla göremeyeceğim düşüncesi midemi bulandırıyor ve böyle sözler verirsem sadece kendime yalan söylemiş olacağımı biliyorum.

"Zamanımız doldu." Dr. Mills defterini kapattı, bu ses beni düşüncelerimden kopardı. "Pazartesi görüşür müyüz?"

BENİM BAŞIN TAMOLARAK I AYRILMAK DR.
MILLS'IN OFIS. BEN HER ZAMAN

Bir terapi seansından sonra duygusal olarak tükeniyorum ve beni daha iyi hissettiren tek şey bir ya da iki kadeh şarapla banyoda uzun süre beklemek.

Kuzenim bu akşam Mikhail ve onunla yemeğe gitmem için ısrar etti. Dr.

Mills'in ofisinden çıkarken çantamı karıştırıp telefonumu arıyorum.

Bulduğumda Lucia'dan bir mesaj olduğunu fark ettim.

Belki Vivi'yle ilgili bir sorun çıkmıştır ve iptal ediyordur.

Öyle bir şans yok. Zamanı teyit ediyor.

"Harika..." Yolda olduğumu bildirmek için ona hızlı bir cevap gönderdim.

Umarım Lucia gizemli adamımla ilgili her şeyi Mikhail'e anlatmaya karar vermemiştir. Gerçi Lucia'yı tanıyorsam, Mikhail'in neler olup bittiğini çoktan öğrenmiş olması ve gecenin büyük bir kısmını bana 24 saat güvenlik sağlamak için ısrar ederek geçirmesi muhtemel.

Kuzenimi çok severim ama hayatını kurtarmak için sır saklayamaz.

Lucia'nın konağına doğru yürürken, kapıyı çalacağım ana kadar yemekten kurtulmanın yollarını zihnimde prova ediyorum.

"Elle, gelmişsin." Lucia bana biraz gergin bir gülümseme sunuyor.

"Beni davet etmiştin." Eşikten adımımı atıyorum.

Cevap olarak zoraki bir kahkaha atıyor ve ben de kuzenime

kaşlarımı çatıyorum. "Her şey yolunda mı?"

"Oh, evet, her şey yolunda." Kapıyı kapattı. Buna inanmıyorum.

Lucia'nın gözlerimle buluşmayı reddetmesini

özlemiyorum. "Vivi ile her şey yolunda mı?"

"Aslında burada değil." Lucia ellerini krem rengi bluzunun üzerinde gezdiriyor. "Zara'larda yatıya kalıyor."

"Oh?" Ufaklığı göremediğim için yaşadığım hayal kırıklığını saklayacak enerjim yok.

Koridordan mutfağa doğru yönlendirilmeden önce paltomu çıkarmaya bile fırsat bulamıyorum.

"Hadi gidip bir şeyler içelim."

"Neden bu kadar garip

davranıyorsun-"

Mutfağa girdiğimde sadece Mikhail'i değil, Aleksey, Dimitri, Danil ve Anton'u da masanın etrafında otururken buluyorum.

Sanki her biri simsiyah giyinmiş ve aynı kasvetli ifadeleri takınmış bir cenaze törenine girmişim hissediyorum.

"Bu da ne böyle?" Alışılmadık bir şekilde solgunlaşan Lucia'ya dönüyorum. "Lütfen beni buraya saçma bir müdahale için davet etmediğini söyle."

Ağzı açılıyor ama inkâr etme zahmetine girmeden tekrar kapatıyor.

Kuzenimi daha önce ne diyeceğini bilemez halde gördüğümü sanmıyorum, bu da korkumu doğruluyor.

"Aman Tanrım, yapmışsın." Koslov ailesinin tamamının adını bile bilmediğim bir adamla gizli yatak odası buluşmalarımdan haberdar olduğunu anladığımda dudaklarımdan histerik bir kahkaha dökülüyor.

Hepsi benim tamamen deli olduğumu

düşünüyor olmalı. "Buna inanamıyorum."

Alexei ayağa kalkar. "Elle..."

"Seninle konuşmuyorum." Onu susturmak için elimi kaldırdım. "Lucia."

"Ne söyleyeceklerini duymalısın." Ayağa kalkan Mikhail'e endişeyle bakar.

"Gel ve otur, Elle." Bana boş koltuğunu uzattı.

"Olduğum yerde iyiyim." Kollarımı göğsümde kavuşturuyorum. "Bu inanılmaz bir şey."

Mikhail masanın etrafından dolaşarak karısının yanına gelir. "Lucia'nın bunu yapmak istemediğini söylediğimde bana güvenin. Ama başka seçeneğimiz yoktu."

Dövmeli elini kızın beline koyup onu kendine doğru çekerken dişlerimi gıcırdatıyorum.

Gözleri yaşlarla doldu ve o anda, geniş ailemle çevriliyken, kendimi hiç bu kadar yalnız hissettiğimi hatırlamıyorum.

"Aynı fikirde değilim." Öfkemi bastırma zahmetine girmiyorum. "Bu konu hakkında konuşmaktan bıktım. Son zamanlarda yaptığım tek şey bu."

Alexei koltuğunda kayar. "Tehlikedesin, Elle." "Bu ilk kez olmuyor."

Her birine sırayla bakarken oda ölüm sessizliğine bürünüyor. Ne kadar vahim olursa olsun her durumda mizah bulabilen Danil'in bile yüzünde taş gibi bir ifade var.

Lucia elini hafifçe bana doğru kaldırıyor ve fikrini değiştirmiş gibi tekrar indiriyor. "Söyleyeceklerini dinle, Elle."

İçlerinden birinin konuşmasını bekliyorum. Her ne söyleyeceklerse ne kadar çabuk , buradan o kadar çabuk çıkacağımı düşündüm.

Mikhail'in çenesini eğen Aleksey'e baktığını fark ediyorum. "Ben Lev." Mikhail sessizliği bozuyor.

"Takip etmiyorum."

"Seni takip eden adam. Lev."

Koslovlar, ailelerini öldürenin o olduğunu öğrendikten sonra *yıllardır* Lev'in peşindeydi. Lev'in kim olduğunu ve neler yaptığını çok iyi biliyorum ve aynı adam olduğunu düşünmeleri gülünç.

Uykuya dalarken beni kollarına alan, bedenime böylesine şefkatle tapan bir adamın cinayet işleyebilmesine imkân yok.

Hiç değil. "Şaka

yapıyorsun."

"Keşke

yapsaydım."

Sırayla Koslovların her bakıyorum ve hiçbirisi Mikhail'in iddiasını yalanlamayınca şaka yapmadıklarını anlıyorum.

Çok ciddiler.

"Bu imkânsız." Başımı sallıyorum. "Bu... Hayır, bunu ."

"Bu doğru." Alexei mutfak tezgahına yaslanıp ellerini ceplerine sokuyor.

Cehennem gibi. "Bunu nereden biliyorsun? Elinde ne kanıt var?"

Histerik görünebilirim ama burada aynı kişiden bahsettiğimize inanamıyorum.

Nasıl olur da benim gizemli sevgilimin kayıp üvey kardeşleri olduğunu düşünürler?

Anton bana baktı. "Nina'yla temas halindeydi. Ona her şeyi itiraf etti."

Anton'un Alexei'ye bakarken çenesindeki kasların esneme şeklini kaçırmıyorum.

Ona her şeyi yanlış anladığını, yanlış adamı yakaladıklarını haykırmak istiyorum.

Lev . Olamaz işte.

"Nina neden bana gelmedi? Hepinizi bu işe bulaştırmaya gerek yoktu."

"Tehdidin kendisinden gelmesi halinde bunu göz ardı edebileceğinizi düşündü."

"Tehdit falan yok! Bu olay tamamen abartıldı." Lucia'ya bir bakış fırlatıyorum ve o da yüzünü buruşturuyor. "Bu adam Lev *olsa* bile, o zaman bir tehlike değil. Ne benim için ne de başkası için."

Mikhail bana doğru bir adım attı. "Elle-"

"Onu haftalardır görmedim," diye yalan söylüyorum. "Eğer bana zarar vermek isteseydi, bunu çoktan yapardı."

Lucia Mikhail'i bırakır. "Bu bir şey ifade etmiyor, Elle."

Mikhail bakışlarını tekrar bana çevirmeden önce ona bakıyor. "Ama endişelenmeni istemiyoruz. Bunun icabına bakacağız."

Başımı salladım. "İlgilenecek bir şey yok, o yüzden bırak gitsin."

Alexei omuz silkiyor. "Ne yazık ki bunu yapamayız. Sen bu ailenin bir parçasısın Elle ve ben aileme yönelik tehditleri hafife almam."

"Ben senin malın değilim, Alexei. Beni kontrol edemezsin." "Hayır, ama Massimo öğrenirse-"

"Yemin ederim eğer amcamı bu işe bulaştırırsan..."

Bu gece buraya gelmemem gerektiğini *biliyordum*. Lucia geleceğimi iki kez kontrol etmek için mesaj atmaya devam ettiği anda içimde kötü bir his vardı ve bunu bu kadar çabuk göz ardı etmemeliydim.

"Bize bir sebep verme."

"Ben... Benim gitmem gerek," diye mırıldanıyorum, birden kendimi mücadele edemeyecek kadar bitkin hissediyorum.

"Elle..." Lucia'nın sesi kesiliyor ama mutfaktan hışımla çıkmadan önce beni kalmaya ikna çalışmasına fırsat vermiyorum.

"Bırak onu..." Mikhail ilerlerken ve ön kapıyı açarken şöyle diyor.

Bu adama bu kadar güvenebilmeniz çok ilginç.

Ön kapıyı arkamdan çarparak kapatıp daireme doğru yürümeye başladığımda Dr. Mills'in sözleri kafamda yankılanıyor.

Ben kolay güvenen biri değilim. Ailemi o yangında kaybettiğimden beri, sevdiğim başka birini kaybetme düşüncesi beni hep dehşete düşürmüştür. Bu yüzden romantik bir partneri ciddileştiği anda kendimden uzaklaştırıyorum, bu yüzden kendimi asla yeni arkadaşlara açmıyorum. Onları da kaybetmenin acısından korktuğum için.

Ama onunlayken bir kez bile böyle hissetmedim. O yanımdayken sanki tüm endişelerim yok oluyor ve sonunda huzur bulabiliyorum.

Ama ya başından beri planı buysa? Bu

düşünce aklıma geldikçe tökezliyorum.

"Hayır," diye fısıldıyorum, gözlerim yaşlarla doluyor.

Tüm bunların zayıf halkası ben miydim? Eğer gerçekten Lev ise, Koslov'lara yaklaşmak için beni mi kullanıyordu, böylece onları sonsuza dek alaşağı edebilecek miydi?

Ama eğer bu doğruysa, neden her şeyi Nina'ya itiraf etsin ki?

"Aman Tanrım." Göğsüme ağır bir yük çökerken ellerimle yüzümü kapatıyorum.

Bunların hiçbirisi birbirini tutmuyor ve gerçeği öğrenmemin tek yolu onunla kendim yüzleşmem

Bu gece.

ÇEKİYORUM KAPÜŞONUMU İNDİRİYORUM ÜSTÜNDEN GÖZLERİM GIBI
TIRMANIYORUM YANGIN MERDİVENİ GIBI
sessizce. Elle'in yatak odasının ışığı kapalı ama içimde beni beklediğine dair
bir his var.

Birlikte uyuduğumuz geçen gecedan beri ziyarete gelmedim ama bunun iyi bir
nedeni var.

Ona sahip olma ihtiyacıma boyun eğmem bencillikti. Kim olduğumu, ne
yaptığımı bilerek.

Elle benden çok daha iyisini hak ediyor.

Geçen gün Nina ile konuştuktan sonra yaptığı uyarı o günden beri zihnimde
tekrar tekrar çalışıyor.

Bunu ailemden saklayamam Lev.

Ailesi.

Benim yüzümden kederden paramparça olan.

Elle'in kim olduğumu öğrenmesi an meselesi, işte tam da bu yüzden onunla son
bir kez konuşma fırsatı istiyorum.

Beklediğim gibi, açık pencereden içeri baktığım anda Elle'i yatağın kenarında
otururken buluyorum. Ama bir şey farklı.

Bir şeyler *ters* gidiyor.

Saat gece yarısını geçmiş olmasına rağmen tamamen giyinikti ve kollarını göğsünde kavuşturmuştu. Çıplak yatmasını ve benim için hazır olmasını beklediğimden değil, ama bu, geçen geceki haliyle tam bir tezat oluşturuyor.

Geri dönmediğim için mi? İstedığımı elde ettiğim için onunla işimin bittiğini mi düşünüyor?

Düşündükçe göğsüm sıkışıyor.

Böyle düşündüğü için onu suçlayamam. Ne de olsa o geceden beri onunla konuşmak için hiçbir girişimde bulunmadım.

Ama onun iyiliği için uzak durduğumu, eğlenmediğim için uzak durmadığımı bilmesi gerekiyor.

Uzak durmama neden olan şey çok fazla eğlenmiş olmam. Ya da belki de bunun daha önce olanlarla bir ilgisi vardır...

Elle'i terapi seansından sonra şehrin öbür ucundaki kuzeninin evine kadar takip ettim, ama daha on dakika bile geçmemişti ki onu gözyaşları içinde kapıdan çıkarken gördüm.

Ortalığı birbirine katıp onu ağlatmak için ne söylendiğini sormaya çok yaklaşmıştım ama sonra durumun gerçekliğini düşündüm.

Nina ona çoktan ulaşmış olabilir, bu da çok geç kaldığım anlamına geliyor. Gerçeği biliyor ve her şey bitti.

Umarım kendi iyiliğim için öyle değildir.

Pencereden içeri girerken kalbim göğsümde çarpmaya başlıyor.

Ona gitmek, beni affetmesi için yalvarmak istiyorum ama bunu hak etmediğimi biliyorum. Bu yüzden mesafemi koruyor, duvara yaslanmayı seçiyor ve göğsümdeki acıyı görmezden gelmeye çalışıyorum.

"Elle?" Hâlâ konuşmadığında fısıldıyorum.

Kahretsin, keşke yüz ifadesini okumak için bile olsa yüzünü görebilseydim.
Böyle körlemesine gitmek işkence.

"Her şey yolunda mı?"

Sessiz ama onu zorlamıyorum.

"Doğru mu?" diye fısıldıyor.

Sesi o kadar soğuk ve duygusuz ki, her hece bağırsaklara inen bir yumruk gibi.

"Ne doğru mu?" Ama ben onun ne demek istediğini zaten

biliyorum. "Alexei bana senin Lev olduğunu söyledi."

Sonunda adımı yüksek sesle söylediğinde tüm hava ciğerlerimi terk ediyor.

Her şey bitti.

"Peki, size tekrar soruyorum. Alexei ve kardeşlerinin ebeveynlerinin
ölümünden sorumlu olduğunuz doğru mu?"

Sözleri karşısında başımı öne eğdim.

"Eğer istersen giderim," demeyi başarıyorum boğazımdaki yumrunun
arasından. "Ama seni izlemeyi bırakmayacağım, Elle. Güvende olduğundan
emin olana kadar."

"Kalmanı istiyorum," diye

fısıldıyor. Başımı kaldırıyorum.

"Ne?"

"Kalmanı istiyorum, Lev."

"Nasıl... Yaptığım şeyin gerçekliğini bildiğin halde beni nasıl *yanında*
istersin?"

İç çekiyor. "Senden nefret etmem gerektiğini biliyorum. Birçok şey yapmam
gerektiğini biliyorum. Ama hayatımı kurtardığın gerçeğini görmezden
gelemem. Sen olmasaydın burada olamazdım."

Bu kadar umursamaz olmasından nefret ediyorum.

Ne kadar tehlikeli olduğumu anlamıyor mu?

"Bunun benim hakkımdaki yargılarını gölgelemesine izin verme Elle. Ben senin için iyi değilim. Kimse için iyi değilim."

"Peki, bu gerçekten doğru mu? Onları sen mi öldürdün?"

Sakin bir nefes almaya çalışırken elimi yüzümde gezdiriyorum.

"Dürüst olmak gerekirse bilmiyorum. Kanıtlar yaptığımı gösteriyor ama ben... hatırlamıyorum."

"Kafam karıştı. Böyle bir şeyi nasıl hatırlamazsın?"

Elle'e Andre Koslov ve karısının öldürülmesinin ardındaki hikâyenin anlatıldığından hiç şüphem yok. Alexei'nin onların kendi evlerinde katledilmesine nasıl tanık olduğu ve annesi ile babası kan kaybından ölürken hiçbir şey yapamadığı hakkında.

Acımasız ve tamamen barbarcaydı.

Görünüşe göre ben de . "Pek çok şeyi hatırlamıyorum."

"Ne demek istiyorsun? Hafıza kaybı gibi bir şey mi?"

"Hayır, öyle değil. Daha çok bayılıyorum. Bazen beş dakika baygın kalabiliyorum, bazen de saatler sürüyor. Genellikle tamamen rastgele bir yerde, oraya nasıl geldiğimi ya da ne yaptığımı hatırlamadan uyanıyorum."

"Bu ne sıklıkla oluyor?"

"Değişiyor ama son zamanlarda birkaç tane yaşadım." "Kulağa korkutucu geliyor."

"Daha korkutucu olan, o kayıp zaman boyunca ne yaptığımı bilmemek." Başımı sallıyorum. "Geçen gün bayıldığımda Nina beni almaya geldi. Meğer arabamı otoyolun kenarında bırakmışım ve bir uçurumun kenarına varana kadar saatlerce yürümüşüm."

"Aman Tanrım..."

"Nina geçmişte bilinç kayıplarımda bana yardımcı olan kişiydi, bu yüzden pes ettim ve onu aradım. O zaman bana annemin Andre Koslov ile ilişkisi olduğu gerçeğini söyledi, bu da Igor'un asla gerçek babam olmadığı anlamına geliyor."

"Oh, Lev..."

"Bu da öz babamı soğukkanlılıkla öldürdüğüm anlamına geliyor." Kelimeler dudaklarımdan dökülürken kusma isteğimle savaşıyorum.

"Bu sana nasıl hissettiriyor? Igor'un baban olmaması?"

Az önce öz babamı öldürdüğümü itiraf ettiğim gerçeğini cidden görmezden mi geliyor?

"Anlat bana."

Bunu bir tür terapi seansına dönüştürmeye çalışmasına neredeyse gülecektim.

Dr. Mills'e biraz kredi vermeliyim. Görünüşe göre Elle yıllar içinde ondan bir iki numara öğrenmiş.

"Rahatlama," diye itiraf ediyorum. "Ama bu kısa sürede dehşete ve suçluluğa dönüştü. Bunu yaptığımı bile hatırlayamamaktan *nefret* ediyorum!"

Öfkem alevleniyor ve elimi yumruk yapıyorum.

Elle ayağa kalkıp bana yaklaştığında onu duvara göndermeme saniyeler kalmıştı.

"Sen kötü bir insan değilsin-"

"Öyle deme." Başımı sallıyorum. "Bu kadar kolay kurtulmayı hak etmiyorum. Hayatımın geri kalanında onları öldürmenin hatıralarıyla acı çekmeliyim."

"Igor korkunç bir adam. Nina bana onunla ilgili her şeyi anlattı. Anton'u ona teslim etmezse kızına neler yapmakla tehdit ettiğini..." Sesi kesiliyor ve çenem sıkılıyor.

"Lanet olası piç. Ondan ne yapmasını istedi?"

"Bunun bir önemi yok. Önemli olan tek şey Lilya'nın güvende ve iyi olması."

Şimdilik.

Igor hala , zamanını bekliyor ve intikam almak için hiçbir şeyden vazgeçmeyecek.

Ben bunun canlı kanıtıyım.

"Artık kim olduğunu bildiğime göre, seni görebilir miyim? Yani, seni *gerçekten* görüyor muyum?" "Elle..."

Yaptığım onca şeyden sonra beni nasıl görmek isteyebilir?

"Lütfen."

İtiraz etmemi beklemeden yatağının başucundaki masaya gidip ışığı açtı.

Ellerimin titremesine neden olan panik duygusunu görmezden gelmeye çalışırken gözlerimi kapatıyorum.

Bu anı yıllar boyunca onlarca kez hayal ettim ama her seferinde Elle'in yaralarımı görüp bana tiksintiyle bakmasıyla son buldu.

Belki de gerçeği anlaması için gereken şey budur.

Başlığımı indirirken titriyor, böylece sonunda beni gerçekte olduğum gibi görebilecek.

Yaralı.

Onarılamayacak kadar hasarlı.

Beni yavaşça içine alırken yüzünü taramak için gözlerimi kaldırıyorum. Gözlerinin, kapüşonumun altından boynuma doğru uzanan yara izlerine takılmasını kaçırmıyorum ve bir tiksinti titreşimi bekliyorum ama asla gelmiyor.

"Elle..." Gözlerini tekrar benimkilere çevirerek fısıldıyorum.

Aramızdaki mesafeyi geçerken gözlerini bana kilitliyor.

Bir çift tayt ve büyük boy kapüşonlu bir tişörtle, saçları tepesinde yığılmışken bile nefes kesici.

Her adımda kalçaları sallanıyor ve ben ellerimle vücudunu keşfetmenin nasıl bir his olduğunu hatırlamamaya çalışıyorum. Ve sonunda yıllardır yapmayı hayal ettiğim bir şeyi, yeşil gözlerinin derinliklerine bakmayı başardığımda, tüm hava ciğerlerimi terk ediyor.

İstediğim ama sahip olamadığım her şey o.

Gözbebeklerinin etrafındaki küçük kahverengi benekleri ve burnunun üstündeki küçük çil kümesini fark ediyorum.

Sanki onu ilk kez görüyorum ve o şimdiye kadar gördüğüm en güzel kadın.

"Elle..."

Ama gözleri bir kez daha yaralarımaya kayd.

Parmak uçlarını parmaklarımın gezdirmek için uzandığında donup kalıyorum, tenim dokunuşunun altında çakıllanıyor.

"Senden korkmuyorum." Yaralı tenimi nazikçe okşuyor. Hem sözlerinden hem de dokunuşundan ürperiyorum.

"Olmalısın."

Parmakları benimkilerle birleşene kadar omzum boyunca ve sonra kolumdan aşağı doğru iz sürerken beni görmezden geliyor.

"Benimle otur." Beni yatağa doğru çekti.

Ona karşı koyacak enerjim kalmadığı için dediğini yapıyorum ve yatağın kenarına, onun yanına tünüyorum.

Dizlerimiz birbirine değiyor ve Elle elimi sıkıca tutuyor. "Kafanın içinde kaybolmuşsun."

"Evet..." İç çekiyorum, omuzlarım son birkaç günün ağırlığıyla çöküyor.

"Sana zarar verdi mi?" Elle elimi kucağına götürüyor. "Bu yüzden mi bu yara izleri var sende?"

Elimi çevirip örtenleri izlemeye başlıyor. "Babam-" Başımı sallıyorum. "*Igor* beni birçok yönden incitti." Tüm gerçeği bilmesine izin vermediğim için kendimden nefret ediyorum.

"Bu gece kalabilir misin?"

Sesindeki umutla göğsüm sıkışıyor.

Yaptığım şey için nasıl bu kadar bağışlayıcı olabiliyor? Ben bunu hak etmiyorum.

Ben *onu* hak etmiyorum.

Ondan başka neler sakladığımı öğrendiğinde de aynı şekilde bağışlayıcı olacağını umuyorum.

"İstiyorum ama gitmem gerek." Uzanıp gevşek bir saç telini kulağının arkasına sıkıştırdım. "Ama her zaman orada olacağımı, seni koruyacağımı bilmeni istiyorum Elle. Sana söz veriyorum."

Güzel yeşil gözleri yaşlarla parlamaya başlıyor ama başını sallıyor.

Ayağa kalkmadan önce başparmağımla alt dudağında iz bıraktım.

Ondan uzaklaştığım her adımda sırtımda on tonluk bir ağırlık varmış gibi hissediyorum ama en iyisi bu.

Düşünmek için zamana ihtiyacı var ve birlikte yatmak sadece kafasını daha çok karıştırır.

Elle ayağa kalktığında pencereden kaçmak üzereydim.

İçgüdüsel olarak dönüyorum ve gözlerinde öyle bir ihtiyaçla bana doğru yürürken bir iniltiyi ısııyorum ki neredeyse önünde diz çökeceğim.

"Bekle," diye fısıldıyor kollarını boynuma dolayıp beni öpmeden önce.

Dudaklarının ilk dokunuşunda, bana karşı eriyor.

Onu belinden kavrayıp duvara doğru itmemek için tüm irademi kullanmam gerekiyor. Uyluklarını ayırmak ve kalınlaşan sikimi ona doğru bastırmak, böylece onu ne kadar çok istediğimi hissedebilmesi için.

Ama böyle bir şey olamaz.

Ne kadar istesem de.

Dudaklarını ayırıp beni tatlı ağzını dilimle keşfetmeye davet ettiğinde, geri çekilip alnımı onunkine yaslıyorum.

"Çok güzel," diye fısıldıyorum yanağını okşarken.

Dokunuşumla gözleri kapanıyor ve bir an için parmak uçlarımda altındaki teninin hissinde, ona dokunduğumda yüzünde beliren memnuniyet ifadesinde kendimi kaybediyorum.

Kalbim zaten onarılamayacak kadar kırılmış olabilir ama Elle'in bana öyle bir bakışından sonra, sanki *önemliymişim* gibi ondan uzaklaşmak kalbimi tamamen paramparça etmeye yeter.

"Tatlı rüyalar, Elle," diye fısıldıyorum elimi yüzünden çekmeden önce. Sanki gidişimi izlemeye dayanamıyormuş gibi gözlerini kapalı tutuyor.

Yangın merdiveninden inerken bir kez olsun arkama bakmıyorum, gecenin karanlığında arkamda ne bıraktığımı düşünmek istemiyorum.

Daha yangın merdiveninden kaldırıma çıkmaya fırsat bulamadan dövmeli bir el boğazıma sarılıyor ve beni yere fırlatıyor.

"Oof."

Mikhail Koslov yüzüme karşı, "Seni lanet olası pislik," diye hırlıyor. "Seni öldüreceğim."

Beni bekleyeceğini bilmeliydim. Elle ile daha fazla zaman geçirebileceğimi düşünmekle aptallık etmişim. Ama farkına varmış olsaydım bile, bu gece Elle'nin penceresinden gizlice girmeme engel olamazdı. Onunla konuşmaya, benden nefret etmediğini bilmeye ihtiyacım vardı.

Yine de, bunu yapmasının sadece bir zaman meselesi olduğunu bilecek kadar saf değilim.

"Siktir git." Mikhail'in yüzünü ellerimin arasına aldım ve başıımı burnuna çarptım.

Kfr ediyor, ama işe yarıyor.

Elleri şu anda kan akan burnunu kapatmak için havalanıyor ve onu üzerimden itmek için hiç çaba harcamıyorum.

Ayağa kalkarken başıım dönüyor ve boynumdan aşıağı kan damlamaya başıyor.

Harika.

Mikhail'in suratına bir yumruk indirmeye hazırlanırken, silahın emniyetinin donup kalıyorum.

O yalnız değil.

"Yerinde olsam olduğum yerde kalırdım," diyor arkamdan başka bir ses.

Anton.

Sayıca azım ve tamamen silahsızım. Elle'yi ziyarete giderken arabamın torpido gözünden kendi silahımı almayı düşünmemiştim. Ona ihtiyaım olmayacağını düşünerek cahillik ettim ve artık geri dönmek için çok geç.

nemli olan Mikhail ve Anton'u, onlar beni vurmada ve ben kan kaybından ölmeden önce Elle'in dairesinden uzaklaştırmak.

"Kız kardeşime selam söyle," diye mırıldanıyorum omzumun üstünden Anton'a. Sonra da hızla yola koyuluyorum.

"Sikeyim. Mikhail, hadi."

Elle'in sokağının sonunda sola dönerken omzumun üzerinden bakma riskini almıyorum. Manhattan'daki daireme doğru ters yönde ilerlerken beni pusuya düşürmek için bekleyen başka birilerinin olmamasını ummak zorundayım.

İhtiyacım olan son şey Mikhail ve Anton'un kapıma dayanması. "Bütün gece koşamazsın!" Mikhail kükrüyor.

Ciğerlerimin yanmasından ve gözlerimin sulanmasından anladığım kadarıyla haklı. Uykusuzum ve son otuz altı saattir kahveden başka bir şey içmeden yaşıyorum. İlk pes edecek biri varsa, o da benim.

Ama bunun olmasına izin

veremem. Devam etmek

zorundayım.

Dişlerimi sıkarak adımlarımı hızlandırdım ve sola daldım.

Ayak sesleri giderek azalıyor, bu yüzden sağa dönüyorum ve hemen ardından çok sayıda taşmış çöp kutusuna ev sahipliği yapan küçük bir yan sokağa giriyorum.

Koku öğürmemeye neden oluyor ama bana yetişmeleri uzun sürmüyor. Burnumu sıkarak iki teneke kutunun arasına giriyorum ve ayak sesleri yaklaşırken nefesimi tutuyorum.

Gölgelerinin sokağın girişinden geçişini izliyorum.

Silah sesini beklerken kalbim göğsümde çarpıyor. Ama hiç gelmiyor.

Bunun yerine gölgeler gözden kayboluyor ve sonunda tuttuğum nefesi bırakıyorum.

"Elle'den uzak dur, yoksa seni öldürürüm!" Mikhail, kendisinin ve Anton'un ayak sesleri kaybolurken gecenin içine doğru bağırır.

Ayağa kalkıp arabama doğru uzun yürüyüşüme başlarken "Belki de yapmalısın," diye mırıldandım.

PEK ÇOK GECEYİ UYANIK YATARAK GEÇİRDİM VE

Lev'in neye benzeyeceğini düşünüyordum. Ona dokunduğumda parmak uçlarımda hissettiklerimden, keskin bir çenesi, kirli sakalı ve gözlerinin içine düşen dağınık saçları olacağını biliyordum.

O gözler.

Hayal ettiğimden daha periliydiler. Kahverenginin en koyu tonundaydılar, o kadar koyuydular ki bazı ışıklarda neredeyse siyah görüneceklerinden eminim. Ve altlarındaki koyu mor çürük, geçmişinin ağırlığı altında ezilen birinin hikâyesini anlatıyordu.

Biliyorum çünkü hayatımın bir döneminde kendi gözlerimin altında da aynı morlukları görmüştüm.

Ama bu onu daha az güzel yapmıyordu.

Boynunu ve ellerini kaplayan yara izlerinden utandığını biliyorum ama benim için onlar sadece onun gücünü temsil ediyor. Onlara dokunmadan duramadım. Öğrendiğim onca şeyden sonra bile onunla ilgili hiçbir şeyin beni tiksindirmedikçe bilmesini istedim.

Bu yüzden aceleyle gittiğinde çok şaşırdım. Belki kalmak *ister* diye düşünmüştüm.

Onu yatağa götürüp üzerine çıkmaktan daha çok istediğim bir şey olmadığını inkar edemem, sadece içime boşalırken yüzündeki zevk ifadesini deneyimlemek için bile olsa.

Bunun yerine, neredeyse bir ay oldu ve ondan hiçbir iz yok.

Hastaneden her çıkışımda, acaba bir şekilde kendini belli eder mi diye girişin önünde oyalanıyorum. Yatmak için hazırlandığımda bile, onu seks vaadiyle bir kez daha içeri çekmeyi umarak pencerenin önünde bornozumla duruyorum.

Ama hiçbir şey işe yaramıyor.

Sözüne sadık kaldığına, hâlâ dışarıda bir yerlerde beni izlediğine inanmak istiyorum. Ama bir şeylerin yanlış gittiği hissinden kurtulamıyorum.

Sonunda ışığı açmama izin verdikten sonra, bunun bizi birbirimize daha da yakınlaştıracığını düşündüm. Daha da uzaklaştıracığını değil.

Bunun beni rahatsız etmesine izin vermemeye çalışıyorum ama nasıl kullanılmış hissetmem?

"Tedirgin görünüyorsun, Elle." Dr. Mills'in sesi beni konsültasyonumuza geri götürüyor, kalemi defterinin üzerinde geziniyor.

"Mmm..." Kazağımın eteğiyle oynuyorum.

Son birkaç seansımda konuyu Lev'den uzaklaştırmayı başardım ve çoğunlukla geçmiş sorunlarıma odaklandım. Ancak bir noktada Dr. Mills'e ilişkimle ilgili gerçeği itiraf etmek zorunda kalacağımı biliyordum, tabii buna ilişkim bile diyebilirim.

"Aklında özel bir şey mi var?" "Evet. Delirdiğimi düşüneceksiniz."

"Seni yargılamak için burada değilim, Elle. her neyse, birlikte üstesinden gelelim."

"Onunla yattım. İşte. Bunu söyledim. Yüksek sesle." "Kiminle yattın, Elle?"

"Sapığım." Yarı gülüyorum, yarı hıçkırıyorum. "Onunla yattım ve aslında beni başından savıyor. Eğer bu mümkünse... Ah, benim neyim var böyle!" Ellerimi havaya kaldırdım.

"Bir adım geri gidelim."

Ama onu görmezden geliyorum. Sanki sonunda dürüst olduğum için duramıyorum.

"Oh, ve onun gerçek kimliğini öğrendim." Alay ettim. "Hayır, her şeyi kocasına ve onun ailesine anlatan kuzenim sayesinde. Görünüşe göre, o sadece kayıp üvey kardeşleri değil, aynı zamanda değer verdiğim insanlara doğrudan zarar veren oldukça karanlık şeyler yapmış. Bu da beni oldukça zor bir duruma sokuyor."

"Ne tür karanlık şeyler?"

"Yaptıklarını görmezden gelmiyorum ama beni korumak için defalarca kendini tehlikeye attı ve bunu unutamam."

"Kuzenin ya da aileden herhangi biri ilişkinizin biliyor mu?"

"Hayır. Ve asla bilemezler."

"Nedenmiş o?"

"Çünkü..." Parmaklarımı saçlarımda gezdiriyorum. "Tehlikede olduğumu düşünüyorlar." "Peki *sen* ne düşünüyorsun?"

"Sadece tek bir şeyle ilgilendiğı belli olan bir adamın peşinden koştuğum için aptal olduğumu düşünüyorum. Bu arada ben ona bunu gümüş tepside sundum. Bunun için onu hiç uğraştırmadım ve şimdi benimle işi bitti."

"Elle, bir an için mantıklı düşünelim."

"Yapabileceğimden emin değilim."

"Tehlikede olduğunuzu düşünüyor musunuz?"

"Hayır, ben de Mikhail ve kardeşlerine sürekli bunu söylemeye çalışıyorum. Ama benim tarafımı dinlemeyi *reddediyorlar*. Bana aptal küçük bir kızmışım gibi davranıyorlar.

kendi başına karar veremeyen biri! Bu yüzden hayır, onlara gerçeği söylemek istemiyorum çünkü muhtemelen beni kilitleyip anahtarları atacaklar."

"Sizi birlikte olmaktan alıkoyan tek şey ailenizin ne düşüneceği mi sizce? Çünkü istediğinin bu olduğunu varsayıyorum."

"İkimizin de bunu istediğini sanıyordum ama gerçekte kim olduğunu öğrendiğimden beri ondan haber alamıyorum."

Gözlerim yanmaya başlıyor, bu da beni daha çok çileden çıkarıyor. "Yani, aramızda neler olduğu hakkında hiçbir fikrim yok."

"Belki de sizi tekrar görmeden önce olayları kendi başına değerlendirmek için biraz zamana ihtiyacı olduğunu düşündünüz mü? Ne de olsa kimliğini bir sebepten ötürü gizli tutuyordu, bu yüzden sonunda bu engeli ortadan kaldırmak onu çok savunmasız hissettirmiş olmalı."

"Sanırım..."

"Ben olsam onu göz ardı etmek için acele etmezdim, Elle."

Seansımız bittikten sonra ofisten çıkarken Dr. Mills'in tavsiyesi zihnimde tekrar tekrar çalışıyor.

Lev'e şüpheyiyle yaklaşmam gerektiğini biliyorum ama bazen sadece kendime acımam gerekiyor.

Bu da demek oluyor ki, eve gidip dairemi temizlemek yerine, boş öğleden sonramın geri kalanını kendimi kötü hissettiğimden beni neşelendirmeyi asla başaramayan tek şeyi yaparak geçireceğim.

Alışveriş.

Mükemmel bir kişisel bakım gecesi için bolca malzeme stoklamak üzere mağaza mağaza geziyorum. Tam sepetime dolgunlaştırıcı bir çarşaf maskesi atıyordum ki telefonum çantamda çalmaya başladı.

Kim olduğuna bakmaya zahmet etmiyorum çünkü Lucia olduğunu biliyorum. Haftalar önce evi terk ettiğimden beri neredeyse her saat başı arıyor. Ve ben o aramaların hepsini sesli mesaja gönderdim.

Sırrımı aramızda tutacağına yemin ettikten sonra beni tamamen gafil avladı ve ona hala çok kızgınım.

Başka bir yaprak maske alıyorum ve tam arkasında listelenen düzinelerce faydayı tarıyordum ki gelen bir mesaj için zil çalıyor.

"Vazgeçmiyorsun." taşan sepetimle birlikte yere bırakıyorum ve telefonumu bulmak için çantamı karıştırıyorum.

Beklendiği gibi, Lucia'dan gelen bir mesaj ekranda yanıp söner.

LÜTFEN beni ara!!! Geçen gece köşeye sıkışmış gibi hissettiyseniz çok üzgünüm, ama ben sadece en iyi olduğumu düşündüğüm şeyi yapmaya çalışıyordum. Umarım beni affedebilirsiniz. Seni özledim ve Vivi de öyle <3

"Lanet olsun."

Vivi kartını oynadığına göre çaresiz hissediyor olmalı.

Doğrusu, Lucia'yla konuşmadığım her dakikadan nefret ettim. En iyi zamanlarda bile kin tutmaktan nefret ederim, ama özellikle de ona karşı.

Ayrıca, Lev'in geçmişte yaptıklarını kabul edip Lucia'yı affetmemem pek adil görünmüyor.

Söylediği gibi, sadece beni korumaya çalışıyordu.

Bunun için cezalandırılmayı hak etmiyor.

: Alışverişe çıktım. On dakika sonra kahve için buluşalım mı?

Lucia: Café Joyeux'da bize bir masa ayarlayacağım!!

TELEFONUMU KAPATIP ÇANTAMA GERİ KOYDUĞUMDA, ÇOKTAN Lucia ile barışma düşüncesi biraz daha iyi hissettirdi.

Onunla kavga etmekten nefret ediyorum ve şikayetlerimizi dile getirmek ve umarım tüm bunları geride bırakmak bizim için iyi olacak.

Tek umudum, kocası ve aşırı korumacı kardeşlerinden daha fazla dinlemeye istekli olması.

Güzellik ürünlerine bir aylık kiraya eşdeğer para harcadıktan sonra, Lucia'nın beni beklediği kafeye doğru yola çıkıyorum.

Kafeye akşamın erken saatlerinde, günün yorgunluğunu atmak isteyen insanlarla dolu olduğu zamanlarda gelmeyi seviyorum. Çoğu zaman oturup dünyanın geçip gidişini izliyorum, başka bir müşterinin okuduğu ve görünüşünü beğendiğim kitapları not ediyorum ve hastaneye giderken bir pastayı bütün olarak yutmak yerine tadını çıkarmak için zaman ayırıyorum.

"Birileri meşgulmüş." Ben onları yere bırakıp eşarbımı saçlarımdan çözmeye çalışırken Lucia kucak dolusu çantaya bakıyor.

"Biraz perakende terapisine ihtiyacım vardı."

Lucia benden çantalara bakarken kaşlarını çatıyor. "Özel bir nedeni var mı?"

"Bir nedene ihtiyacım var mı?" Sandalyemi çekip oturuyorum.

"Yanlış kişiye soruyorsun." Lucia gülüyor. "Normalde bu kadar abartan biri değilsin de..."

"Kendimi şımartmanın zamanı geldi diye düşündüm."

"Devam ettim ve ikimiz için de sipariş verdim." Lucia bana zoraki bir gülümseme sunuyor. "Her zamanki matcha ve bademli kruvasanınız."

"Teşekkürler." Paltomu silkerek çıkardım ve sandalyemin arkasına astım. "Vivi'yi yanında getirmediğine şaşırdım."

"O ve Mikhail baba-kız buluşuyorlar." "Ne yaptıklarını bilmek istiyor muyum?"

"Mikhail'tanıyorsam, onu yeni yürümeye başlayanlar için dövüş sanatları kursuna götürmüştür." "Bu gerçekten de çok sevimli olurdu."

"Tam olarak prenseslerin çay partisine biri değil ama elinden geleni yapıyor." Başımı sallıyorum ama başka ne söyleyeceğimi bilemiyorum.

Yani, Lucia ve ben iki saat boyunca Vivi hakkında konuşarak burada olmamızın gerçek sebebini kolayca geçiştirebiliriz. Ama sonra ne olacak? Yolumuza devam edip

Tüm bu unutmak mı?

İçkilerimiz ve yiyeceklerimiz geliyor ve ellerimle bir şeyler yapabildiğim için minnettarım. Sessizlik garip, Lucia'yla yaşamaya alışık olduğum bir şey değil bu.

Vivi'yi bir tampon olarak getirmesini umuyordum ama görünüşe göre bu konuda yetişkin gibi davranıp doğrudan konuya girmemiz gerekecek.

"Aramadığım için özür dilerim. Gerçekten çok kızgındım. Bir dereceye kadar hâlâ öyleyim."

Lucia başını sallar. "Kızmakta sonuna kadar haklısın. Yapmayacağıma söz verdiğim bir çizgiyi aştım ama gerçeği bilmenin senin için daha iyi olacağını düşündüm."

Midem gurulduyor ve kruvasandan kocaman bir ısırık alıyorum, pul pul hamur dudaklarıma yapışıyor.

"Ben de öyle düşünüyorum."

"Ama endişelenmeni istemiyorum. Mikhail'in adamları Lev'in geri dönmeyeceğinden emin olmak için günün her saati seni izliyor."

"Ne?"

"Yüzünüzdeki şaşkınlık ifadesi bana onları fark etmediğinizi söylüyor, ki sanırım bu iyi bir şey. Sürekli takip ediliyormuşsun gibi hissetmeni istemedik."

Zihnim yarışmaya başlarken Lucia'yı zar zor dinliyorum.

Lev benimle bir şey yapmak istemediği için uzak durmuyor. Mikhail ona başka seçenek bırakmadığı için uzak duruyor.

Keşke onu gerçekten görmek hesaba katsalardı.

Mikhail'e gidip bekçi köpeklerini geri çekmesini talep etmenin zaman kaybı olacağını biliyorum. O Lucia'dan daha inatçı, tabii bu mümkünse. Ve bunu yapsa bile, Alexei sadece boşluğu dolduracaktır.

Bu yüzden, Lev'in kendisini ziyaret edecek kadar güvende hissedeceği bir çözüm bulana kadar, onu bir süre göremeyebileceğimi bilerek rahatlamam gerekiyor.

"Hayır, onları fark etmedim." Kızgınlığımı gizleme zahmetine girmiyorum. Lucia hamur işlerini karıştırırken yüzünü buruşturuyor.

"Elle, tüm olanlar için çok üzgünüm. Umarım beni affedebilirsin."

Kruvasanımdan bir ısırık daha aldım.

Tatlı böreği çiğnerken öyle şiddetli bir mide bulantısı dalgasına kapılıyorum ki öğürüyorum.

"Elle? İyi misin?"

Suyuma uzanmadan önce kendimi yutkunmaya zorluyorum.

"Evet. Belki de aç karnına o haberi vermek iyi bir fikir değildi." Kalan kruvasanı tabağıma geri atıyorum, onu görünce birden tuvalete koşasım geliyor.

"Film gecesi için bize gelmek ister misin? Uzun zamandır böyle takılmamıştık. Hatta Mikhail'in Vivi ile birlikte Zara ve Dimitri'lerde kalmasını sağlayabilirim, böylece ev bize kalır."

"Biliyor musun, ben aslında sadece erken yatmak istiyorum." Lucia'nın yüzündeki hayal kırıklığını görünce verdiğim cevaptan anında pişman oluyorum. "Bütün hafta çift vardiya çalıştığım için çok yorgunum ama belki gelecek hafta bir araya gelebiliriz? Söz veriyorum filmi sen seçebilirsin. Gerçi beni bir kez daha *Prences Gelin*'i izlemek zorunda bırakırsan, yemin ederim Massimo'ya seni vasiyetten çıkarmasını söylerim."

"Anlaştık." Lucia gülüyor ve masanın öbür ucundan elime uzanıyor. "Seni özledim, Elle."

"Ben de seni özledim."

Lucia yemeğimin geri kalanını bitirdikten ve ödünç almak isteyebileceği şeyler için eşyalarımı karıştırdıktan sonra kafeden ayrılıp eve doğru kısa bir yürüyüşe başlıyorum.

Lev'den başka birinin de beni izlediğini bilmek farklı bir his.

Onunla kendimi rahatlamış hissediyorum.

Bu gece, huzursuzluktan başka bir şey hissetmiyorum.

Eve yürürken karnım zangır zangır titriyor ve birkaç kez ani kusma dürtüsüne kapıldığım için durup elimle ağzımı kapatmak zorunda kalıyorum.

İnledim. "Kesinlikle o vücut kremlerini koklamamalıydım."

Apartmanımın görüntüsü bana rahat bir nefes aldırdı.

Uzun, sıcak bir duş alıp yatağa girmekten ve *Gilmore Girls*'ün tekrarını izleyerek uykuya dalmaktan başka bir şey istemiyorum.

Binaya girmek için anahtarlığımı okutmadan önce, Lev'in izleme ihtimaline karşı omzumun üzerinden bakıyorum.

Sokağın karşı tarafında park etmiş bir arabanın arkasından bir gölge geçtiğinde, yüzüne doğru çekilmiş koyu renk kapüşonlu bir figür fark ettiğimde nefesim boğazımda düğümleniyor.

"Lev?" Fısıldıyorum, içimi bir heyecan dalgası dolduruyor.

Tam tekrar seslenmek üzereydim ki bir rüzgâr adamın kapüşonunun düşmesine ve midemi bulandıran koyu kumral saçlarının ortaya çıkmasına neden oldu.

"Neredesin Lev?" Başımı , kapıyı iterek açıyorum ve içeri giriyorum.

Lev'i yakın zamanda göremeyeceğim gerçeğinden kendimi uzaklaştırmak için tüm yeni cilt bakım ürünlerimi makyaj masamın üzerine yerleştirdim ve duşu olabildiğince sıcak açtım.

Çok geçmeden banyo buharla doluyor ve cildimi çilek kokulu sabunla köpürtüyorum ve kuru uçlarıma biraz nem kazandırmak için saçıma bir saç maskesi takıyorum.

Yeni pijamalarımı giyip yatağa girdiğimde gözlerim ağırlaşmaya başlıyor ve Lev'i daha fazla özlemeye fırsat bulamadan uykuya dalıyorum.

*SAATLER ÖNCE UYUMALIYDIM. EĞER AILEM HALA UYUDUĞUMU BİLSEYDİ
Uyanık olsaydım, şüphesiz ayın geri kalanında cezalı olurdum.*

Ailem şimdiye kadar buna alışmış olmalı. Uyumadan önce beni kontrol etmek için sürekli içeri giriyorlar ve beni penceremde oturmuş, burnum kitapta buluyorlar.

Ama bu gece farklı.

Sarsılarak uyandığımda kitabımın yere düştüğünü, toz ceketinin parçalandığını ve başucu lambamın hâlâ açık olduğunu görüyorum.

"," kitabımı kurtarmak için aceleyle yataktan çıktım.

Tam toz kapağını düzeltiyordum ki aşağıdan biri bağırdı.

Babamın gürleyen sesi karşısında donup kalıyorum. Alışılmadık bir şekilde İngilizce bağırıyor.

Normalde, sinirlendiğinde, kimse onu anlayamasa da ana dili olan İtalyanca'ya kayar.

Annem genellikle Rusça bağırarak cevap verir ve diğerinin söylediği tek bir kelimeyi bile anlamadıklarını fark ettiklerinde gülme krizine girerler.

Kitabımı yatağımın başucundaki komodinin üzerine bırakıp, sessizce yatak odamın kapısına doğru ilerliyorum ve babamın ne söylediğini yakalayabilmek umuduyla kulağımı kapıya dayıyorum.

"Defol git evimden!"

Evimizde biri mi var?

Tanımadığım derinden gelen bir ses, anneminkine benzer güçlü bir aksanla bir şeyler bağırırken midem bulanıyor.

Babamın sesi gürlüyor. "Seni uyarmıştım-" Büyük bir gürültü babamın sözünü kesti ve ben çığlık attım.

Babam her kiminle konuşuyorsa, babamı kızdırıyor. Marco ve ben kilerden şeker çalarken yakalandığımızda kızdığı gibi değil.

Bu farklı.

Tehlikeli hissettiren bir şey var.

Bunu dinlemek istemiyorum.

Babam güçlü bir adamdır ve hiçbir şeyin ya da hiç kimsenin bana, Marco'ya ya da anneme zarar vermeyeceğinden emin olduğunu biliyorum. Bu yüzden daha fazla araştırmak için gizlice dışarı çıkmak yerine, kapımdan uzaklaşıyorum ve bahçelere bakan pencerenin altındaki banka tünüyorum.

Verandanın ışıkları yanıyor, sadece aşığıdaki arka verandayı değil, bana bakan bir çocuğu da turuncu ışıkla aydınlatıyor.

Zıplıyorum, banktan düşüyorum ve elimi kalbime götürürken bir gümbürtüyle yere iniyorum.

Bu kim ve neden arka bahçemde?

Pencerenin kenarından baktığımda onu hâlâ orada durmuş, hüzünlü gözlerle bana bakarken buluyorum.

Uzun bacakları ve dağınık siyah saçlarıyla on üç ya da on dört yaşlarında görünüyor.

Onun burada ne işi var? Ve neden bana bakmayı kesmiyor?

Alt kattaki bağrışmalar giderek artıyor ve odamın altından büyük bir çarpışma sesi daha .

Annemin sesini hiç duyamıyorum.

Neden bunu durdurmak için bir şey söylemiyor?

Gidip Marco'nun iyi olduğundan emin olmalıyım. Yüksek seslerden hoşlanmaz ve korkar.

Koşarak kapıma gittim, kolu çektim ama kapı hareket etmedi. "Hadi ama! Aç artık," diye mırıldanıyorum, tekrar deniyorum.

Hiçbir şey.

Dışarı çıkamıyorum.

"Mami!" Elimi kapıya vururken bağıriyorum. Marco

bana oyun mu oynuyor?

"Marco, bu hiç komik değil! Çıkarın beni!"

Kulağımı kapıya dayayarak Marco'nun koridorda koşan ayak seslerini ya da benimle dalga geçerken attığı arsız kahkahayı duymaya çalışıyorum.

Ama sadece bağırış çağırış var.

Babamın sesi, şimdi sesler arasında kayboldu. Daha fazla adam geldi.

Neler oluyor?

"Yardım edin!" Tüm gücümle kolu çekiyorum. "Lütfen, Papi! Yardım et bana-"

Korkunç bir koku çarpıyor yüzüme ve

etrafıma bakıyorum. Duman kapımın

altından içeri sızıyor.

Odami doldurmaya başladığında kapıdan sendeleyerek geri çekiliyorum.

Boğazım kaşınıyor ve öksürüğümü tutamıyorum.

Duman varsa, yangın da . Ve ben tamamen kapana kısıldım.

Panik başlayınca bacaklarım neredeyse kopacak.

*"MAMI! PAPI! MARCO!" Kapıya doğru koşup yumruklarımı vuruyorum.
"YARDIM EDİN!"*

Duman odamı endişe verici bir hızla dolduruyor, bu da yangının yakınlarda olması gerektiği anlamına geliyor.

Kardeşimin odasına yakın mı?

"Marco," diye hıçkırarak kapıyı yumruklamaya devam ediyorum.

Duman ciğerlerime dolmaya başlıyor ve şiddetli bir şekilde öksürmeye başlıyorum.

Duman gözlerimi yakarken gözyaşlarım yüzümden aşağı akıyor ama gidebileceğim başka bir yer yok.

Ondan kaçamıyorum.

Biri beni hemen bulmazsa yanarak öleceğim. Bir öksürük

nöbeti beni ele geçiriyor ve boğazım başlıyor.

Her zaman başucumda duran su bardağını elime alıyorum ama kayıyor ve yere düşüp kırılıyor.

Hayali duman ciğerlerimi yakarken yatağımda doğrulup nefes nefese kalıyorum. Nefes alamıyorum.

Yapamam-

"Bir..." Kendimi sakinleştirmek için elimi kalbimin üzerine koyuyorum."

"İki..." Sanki nefes almaya çalıştıkça ciğerlerim bana karşı çalışıyor, ama rahatlama yok.

"Üç..." Tenim ter içinde kalıyor ve saçlarım yüzüme yapışıyor. "Dört..."

Topraklama egzersizimi yapıyorum.

"Beş..." Evimdeyim.

"Altı..." Yakınlarda sirenler çalıyor.

"Yedi..." Tenim yeni ilekli sabunum kokuyor. "Sekiz..."

Sadece bir kabustu.

"Dokuz... On..."

Uyandığında ocukluğumun geçtiğı evin alevler içinde kaldığını düşünmeye yabancı değilim. Dr. Mills'i görmemi sağlayan şey de bu tekrarlayan kabuslar oldu.

Ama tam güvende olduğumu düşündüğüm anda hayatıma tekrar giriyorlar ve ben yeniden sekiz yaşımdayım. Korkmuş ve yalnız.

Stresli veya endişeli olduğumda ortaya çıkma eğilimindedirler, bu yüzden onları tekrar yaşamaya başlamama şaşırmadım. Son birkaç ayın travması muhtemelen geçmişimden gelen bazı eski yaraları ortaya çıkardı ve Dr. Mills ile duygularımı konuşmak için elimden gelenin en iyisini yapmama rağmen, bir gecede iyileşmeyeceğim.

Bu işler zaman alır.

Ama bu kabusları daha az üzücü yapmıyor.

Yorganı arkaya atmadan önce ışığı açmak için uzanıyorum ve yüzüme biraz soğuk su çarpmak için banyoya gidiyorum.

Daha fazla enerjim olsaydı, duşa girer ve cildimi ıslatan teri yıkardım, ama çok yorgunum. O yüzden bu kadar yeter.

Yatak odasına geri döndüğümde, gözlerim yatağımın ucuna yerleştirilmiş tek bir kırmızı güle takılıyor.

O buradaydı.

Mutluluktan hıçkırıklarımı yutarak yatağı doğru ilerliyor ve ieğı elime alıyorum. Burnuma götürüp derin derin içime çekiyorum.

"Lev," diye fısıldıyorum.

Mikhail'in adamlarından biri tarafından yakalanma riskini göze almak anlamına gelse bile beni rahatlatmak istiyor.

Beni terk etmedi.

Bu düşünce kalbimi kabartıyor.

Yatağa geri dönüyorum ve gülü yanımdaki yastığın üzerine koyuyorum, gözlerimi kapatıp uykuya dalarken beni rahatlatmasına izin veriyorum.

BİRKAÇ SAAT SONRA UYANDIĞIMDA BAŞIM SERSEMLEMİŞ OLUYOR. ÖYLE DEĞİL. Pencereden içeri süzülen güneş ışığı gözlerimi açarken irkilmeme neden oluyor.

Ne zamandan beri Ekim ayında sabahın altısında

güpegündüz oluyor? "Aman Tanrım!"

Doğrulдум ve yatağın etrafında telefonumu aradım.

Saatin neredeyse sekiz olduğunu ve hastaneye gitmem gerektiğini fark ", " diye inliyorum... yani şimdi.

Nefesimin altında küfrederek banyoya koşuyorum ve dün kafeden eve kadar beni takip eden mide bulantısı dalgası beni tekrar vurduğunda kendimi iş için biraz prezentabl hale getirmeye çalışıyorum.

Karnımı tutuyorum.

Kısa bir an için kurtulduğumu sanıyorum. Ama tam rimelime uzanıyordum ki, her şey yeniden başlıyor ve bir de bakıyorum ki, tuvalete eğilmiş öğürüyorum.

Tuvalete eğilmişken banyomun zemininden patronumu aramak güne başlamak istediğim bir şey değildi ama işte buradayız.

"Merhaba, Karla," diye mırıldanıyorum.

"Elle, tatlım, iyi misin?"

"Sanırım midemde bir var." Boğazım yanıyor. "Ve alarmım çalmadan uyudum, bu yüzden biraz geç kalacağım-"

"Hiçbir yere gitmiyorsun, tatlım. İhtiyacım olan son şey yoğun bakım ünitesinde kusan bir böcek. Dinlen ve kendini daha iyi hissettiğinde bana haber ver."

"Emin misin? Belki öğleden sonraki turlar için gelebilirim-"

"Sakin deneme bile. Koğuşta gizlice dolaştığını duyarsam, seni yılbaşına kadar lazımlık görevine gönderirim."

İç çektim. "Yeterince adil."

"Bir şeye ihtiyacın olursa bana haber ver."

"Teşekkürler, Karla, sen en iyisisin."

"Bana öyle söylendi." Kıkırdıyor. "Sonra konuşuruz."

Ara sıra böcek yakalamak mesleki bir tehlike, bu yüzden buna alışkın olmalıyım, ama yine de bundan nefret ediyorum.

Tuvaletin yanındaki yerimden ayrılmanın yeterince güvenli olduğunu düşündüğümde, doğruca yatağıma dönüyorum ve beni rahatsız eden böcek her neyse onu uyutmaya çalışıyorum.

TEKRAR UYANDIĞIMDA SAAT NEREDEYSE İKİ OLMUŞTU. GÜL HALA YANIMDA ama beni için çok az şey yapıyor.

Kendimi ölüm gibi hissediyorum, bu da pes edip bir doktor çağırmak zorunda kalacağım anlamına geliyor.

Özel bir hastanede çalıştığım için mükemmel bir sağlık sigortam var ve birinci basamak doktorumdan neredeyse anında telefonla randevu alabiliyorum.

"Ne zamandır miden bulanıyor?"

"Dün öğleden beri." O kadar çok kustuğum için boğazım acıyor ve susuzluktan başım çatlıyor.

"Peki hamile olma ihtimalin var mı?" Başımı

salladım. "Hayır..."

Değil mi?

"Bayan Conti? Her şey yolunda mı?"

"Aman Tanrım, seni sonra ararım." Telefonu kapattım ve lavabonun altındaki dolabı kontrol etmek için banyoya koştum.

Tam da korktuğum gibi, geçen ay aldığım tampon kutusu hiç açılmamış bir şekilde rafta duruyor.

"Benimle alay etme." Kapıyı çarparak kapattım. "Tanrım, bu olamaz!"

Ama mantıklı.

İki hafta önce adet görmeliydim, yani büyük ihtimalle hamileyim.

Tekrar tuvalete koşuyorum ama bu sefer mide bulantısından değil, panikten.

Kusma nöbetlerim test yaptırmak için CVS'ye gitme riskini göze alamayacak kadar öngörülemmez ve Lucia'yı benim için bir tane alması için kesinlikle arayamam.

"Bunu yaptığımı inanamıyorum."

Telefonuma uzanıp *postmates* uygulamasını açıyorum.

Kapınıza hamilelik testi getirilmesinin biraz aşağılayıcı bir yanı var. Ama işe gidip ücretsiz olanlardan birini alma riskini göze alamam. Eğer iş arkadaşlarımdan biri görürse, babanın kim olduğunu nasıl açıklarım?

Evet, bu konuda... O sadece yıllardır beni takip eden bir katil ve seks yaptığımızda gözlerim bağlıydı, bu yüzden yüzünü hiç görmedim. Ama endişelenme, Queens'te üç yataklı bir ev alıyoruz ve bir golden doodle alıyoruz!

Bu düşünceye histerik bir kahkaha atıyorum.

Sonraki otuz dakika, teslimatçının CVS çantamı bırakmasını beklerken hayatımın en uzun süresiydi. İçki içecek görünmemesi ve hamilelik testlerinin olduğu poşeti sanki onlardan bir şey kapacakmış gibi bana fırlatması hiç yardımcı olmuyor.

"Pislik."

Çantayı banyoya götürüyorum.

Kutulardan birini yırtıp testi açarken parmaklarım titriyor.

Keşke bunu tek başıma yapmak zorunda olmasaydım. Keşke Lucia ya da Lev'in kendisi bile, işim bittiğinde testi tezgâha koyup sonuçları beklerken elimi tutabilseydi.

Zamanlayıcıyı kurar kurmaz zihnim yarışmaya başlıyor.

Lev bana pek beyaz çitlerle çevrili bir adam gibi gelmiyor. Öyle olsa ve baba olma düşüncesi onu sevince boğsa bile, sırtında Koslovlar tarafından konulmuş bir hedef varken nasıl birlikte bir hayata başlayacağız?

Düşüncelerime o kadar dalmışım ki zamanlayıcımın sesi beni çığlık atmaya itiyor.

"Gerçeklik anı." Teste uzanıyorum.

"Vay anasını." İki pembe çizgi dizlerimin bükülmesine neden oldu ve yere düşmemek için tezgâhı kavramak zorunda kaldım.

Nasıl hissedeceğimi bilemiyorum.

Kendimi hep çocuk sahibi olarak gördüm ama bu şekilde değil. Bir yanımda heyecanlandı ama bu, yaşadığım yıkımı maskeleyemeye yetmiyor.

Bu nasıl işe yarayabilir ki?

Sonuçta, ailem onun ölmesini isteyebilir.

Ama ben *onu* istiyorum.

Ve şu anda, sadece beni ve bu bebeği istediğini umabilirim.

Sanırım bunu tek bir yolu var.

Ona söylemem gerekiyor, bu yüzden pozitif testi alıp yatak odamdaki pencereye doğru gidiyorum.

Hava kararana kadar saatler geçecek ve o zaman bile buraya gizlice gelebileceğinin garantisi yok.

Pozitif hamilelik testini pencere kenarına koyarken beni izlediğini ve karanlıkta gizlice buraya gelip testi bulabileceğini ummak zorundayım.

Geleceğimizin kaderinin Koslovların elinde olduğunu bilerek, omuzlarımda bu haberin ağırlığıyla yatağıma dönüyorum.

ELLE PENCERENİN KENARINA BİR ŞEY KOYDUĞUNDA KAŞLARIMI ÇATIYORUM.

Aşağıdaki caddeye bakıyor, beni ararken yüz ifadesi geriliyor.

Benim için ne bırakıyor olabilir? Her neyse, belli ki önemli bir şey.

Öğrenmek için yanıp tutuşuyorum ama güpegündüz yangın merdivenine tırmanmaya kalkışmam aptallık olur. Alexei'nin gözcülük için görevlendirdiği adamlar boktan olsa bile.

İki kez Elle'in binasının karşısına park etmiş arduvaz grisi Mercedes'in yanından geçerken her iki adamı da ağızları açık, çenelerinden salyalar akarken uyurken buldum. Alexei'ye küçük bir mesaj göndermek için fazla bir şey gerekmezdi, ama zayıf iş ahlakları işe yaradı.

Bu, dün gece Elle'in dairesine çiftçi pazarından çaldığım bir gülü gizlice sokabileceğim anlamına geliyordu.

İçeri girdiğimde yatağında olmamasına şaşırdım ama banyoda akan su bana muhtemelen bir kâbustan uyandığını söyledi.

Onu teselli edememek beni çok üzdü ama gitmekten başka çarem yoktu. Mikhail tarafından tekrar yakalanma riskini göze alamam çünkü bir dahaki sefere bu kadar şanslı olamayacağımı hissediyorum.

Bu yüzden, tek umudum gülün kendisini yalnız hissetmemesi için yeterli olması. Belki de bana kendi küçük hediyesini bırakıyordur.

Alexei'nin bekçi köpekleri gece yarısı vardiyalarını değiştirme eğiliminde, bu da hamlemi yapmak için mükemmel bir zaman olacak. O zamana kadar yakındaki bir ara sokağın gölgelerinden uzak durup saatlerin geçmesini bekliyorum.

"TAM ZAMANINDA." TELEFONUMDAKI SAAT ON BİR KIRKI GÖSTERİYOR.
Beş, ve Mercedes motoru kükrüyor.

Araba kaldırımından uzaklaşırken nabzım hızlanıyor.

Gözden kaybolur kaybolmaz sokağın karşısına geçip yangın merdiveninden Elle'in katına tırmanmaya başlıyorum.

Bir sonraki bekçi köpekleri gelmeden önce beş dakikadan az var ve gerçekten başka bir kavga için havamda değilim.

Yine de sonunda Elle'in benim için bıraktığı şeyi gördüğümde, keşke risk almasaydım diyorum.

Geriye doğru tökezledim ve neredeyse ayağımı kaybediyordum. "Lanet olsun." Parmaklıklara tutundum.

Elle hamile.

Şu iki pembe çizgi kanımı donduruyor. Bu nasıl oldu?

Onu *korumam* gerekiyordu, istediğinden bile emin olmadığım bir çocukla onu hamile bırakmam değil.

Pozitif testi çıkıntından alıp pencereden içeri tırmanırken kalp atışlarım hızlanıyor.

Oda karanlığa gömölüyor ve Elle'in yatakta uyuyan formunun dış hatları dişlerimi gıcırdatmama neden oluyor.

Onu uyandırmak istemiyorum, özellikle de dün gece gördüğü kabustan sonra, ama bunu konuşmamız gerekiyor ve fazla zamanım yok.

"Elle?" Karanlığın içine fısıldıyorum.

Elle yorganın altında dönüp dururken usulca inliyor.

Kabus mu görüyor?

Bir anda odayı geçiyorum, onu nazikçe uyandırmaya çalışırken hamilelik testini geçici olarak unutuyorum.

"Elle."

Yanakları gözyaşlarıyla ıslanmış ve saçları terden sırılsıklam olmuş.

"İyisin, Elle. Güvendesin." Onun acı çektiğini düşündükçe kalbim sıkışıyor.

Birden ayağa fırladı, neredeyse beni yataktan düşürüyordu. "Tanrım."

"Lev?" Uzanıp lambayı yakıyor ve odayı ışıkla dolduruyor. "Evet." Elimi

kalbime götürüyorum. "İyi misin-"

Elle kollarını boynuma dolayıp bana sıkıca sarıldığında neredeyse tekrar yataktan düşüyordum.

Ellerim belini buluyor ve burnumu boynuna gömüp teninin hafif tuzlu kokusunu içime .

O kadar sıcak ve yumuşak ki onu bir süre daha kendime doğru çekmek istiyorum.

" ne lan, Lev!" Geri çekildi, koluma vurdu.

"Bu ne içindi?"

"Beni tam anlamıyla hayaletleştirdin."

"Hayalet mi? Bu da ne demek oluyor?"

"Önemli değil." Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturarak ofluyor.

"Belli ki var."

"Yani sen... ortadan kayboldun."

"Biliyorum ama fazla seçeneğim yoktu. Koslov'ların gözü yedi gün yirmi dört saat senin üzerinde ve yakalanma riskini göze alamazdım." Uzak durmamın tek nedeni bu değil ama endişesini yatıştırmak için yeterli bir neden.

Doğrusu, uzak durmaya çalışıyorum ama durumumuzun gerçekliği göz önüne alındığında çabalarım boşa gitmiş gibi görünüyor.

"Hamile misin?"

Elle başını sallıyor, gözleri yüzümü ararken alt dudağını ısıyor. "Bana ne düşündüğünü söyle."

"Ben... Ne düşüneceğimi bilmiyorum." Yalan söylemek istemiyorum.

Yetiştirilme tarzımı göz önünde bulundurarak kendi çocuğum olmasını hiç düşünmedim ve bu yüzden ne hissedeceğim konusunda hiçbir fikrim yok.

"Ben de öyle. Bildiğim tek şey, kim olduğun ya da ne yaptığın umurunda değil Lev."

Cevap vermek için ağzımı açıyorum ama beni susturmak için elini kaldırıyor. "Lütfen, bitirmeme izin verin."

Başımı sallıyorum ve o da elime uzanıp kucağında tutuyor.

"Aramızda zamanla daha da güçlenecek gibi görünen bir bağ var Lev ve bence bir bebek bu bağı daha da güçlendirecektir."

"Sana hak ettiğin hayatı veremem Elle," diye boğuluyorum, şimdi onun içinde büyüyen çocuğu düşündükçe içimi burkan bir boşluk beni yutuyor.

"Umurumda değil."

"Şimdi öyle diyebilirsin ama bir gün öyle olacağına söz veriyorum. Benimle bir hayat... Senin bir hayatın olmaz, Elle. Ne senin için ne de bu bebek için iyi değilim."

"Buna sen karar veremezsin." Kucağıma oturmak için hareket ediyor.

"Elle..."

Kollarını boynuma doladı.

Kokusu sarhoş edici ve ellerimi kalçalarına götürüp parmaklarımı sıcak tenini hissetmek için tişörtünün eteğinin altına daldırdığımda, bu savaşı çoktan kaybettiğimi fark ediyorum.

"Seni istiyorum Lev," diye fısıldıyor eğilip beni öpmeden önce.

Dudakları o kadar yumuşak ve sıcak ki, dilimi hevesle ağzına sokuyor ve onu tatmak istiyorum.

Dilimi onunkine doğru kaydırduğımda inlemeleri pantolonumun içinde sikimi kalınlaştırıyor.

"Lütfen."

Elle'in sesindeki ıstırap beni tamamen ona teslim ediyor.

"Çıkar şunu," diye homurdanarak gömleğinin eteklerini çekiştiriyorum.

Elle geri çekilip tişörtünü çıkarmadan önce dudaklarıma gülümsüyor.

Şişmiş göğüslerini görünce kendimi tutamıyorum ve hevesle eğilip meme uçlarından birini ağzıma alıyorum, sert tomurcuğu nazikçe emiyorum.

"Mmm... Çok iyi."

Arkama yaslandım ve göğüslerini avuçlamaya başladım. "Çok güzel."

Elle'in gözleri, amını ereksiyonuma doğru hafifçe sürtmeye başlarken kapanıyor.

Başparmaklarımı meme uçlarına sürüyorum.

"Lev."

"Siktir, sana
ihtiyacım var."

"Tamamen
seninim."

Bu üç kelime benim felaketim.

Bir kolumu Elle'in beline doluyorum ve onu sırt üstü çeviriyorum.

Ciyaklıyor ve ben de şortunun kemerine uzanırken kendimi gülümserken buluyorum.

Bu kadın benim ölümüm olacak.

Tamamen çıplak kaldığında, tutup ayırıyorum.

Şişmiş, parlayan amcığı sikimi fermuarıma karşı acı verici bir şekilde zorluyor.

Dilimi içine sokma, boşalırken onun uyarılmışlığını tatma düşüncesi ağzımı sulandırıyor.

Ama Elle'in yüzündeki acı ifadesine bakılırsa, bu gece benden zevk almaktan daha fazlasına ihtiyacı olduğu açık.

Bağlantıya ihtiyacı var.

"Lütfen." Pantolonumun kemerine uzandı. "Sana ihtiyacım var." Ben yataktan kalkıp kıyafetlerimi çıkarırken gözlerimiz kilitleniyor.

Sikim serbest kaldığında ve zonklayan uzunluğumu okşamak için uzandığımda bile, bir kez bile yüzümden başka bir yere bakmıyor.

"Seninim, Elle." Yatağa geri tırmanıyorum ve kendimi onun kalçalarının arasına yerleştiriyorum. "Tamamen seninim."

Yavaşça içine daldığımda yeşil gözleri yaşlarla doluyor ve kalçalarımı hareket ettirmeye devam ederken kaçan birkaç tanesini nazikçe siliyorum.

"Lev."

"Biliyorum, *schast'ye*." Onu usulca öpmek için eğildim.

Yolun geri kalanını içine iterken çığlıklarının sesini yutuyorum, amı etrafımda kenetlenirken inliyorum. "İnanılmaz hissediyorsun."

İnliyor, yüzünü boynuma gömüyor ve ben yavaşça içinde hareket etmeye başlarken yaralarımı öpüyor.

Eskiden Elle'in beni böyle görmesi fikri beni tiksindirirdi. Kendimi hala inanılmaz derecede savunmasız hissediyor olsam da, onunla bu şekilde bağlantı kurabilmek, onlara sahip olduğumu bile unutmamı kolaylaştırıyor.

Acele etmiyorum, bedenime alışmasına izin veriyorum. Gerçi sinirli pantolonundan Elle'in daha fazlasına ihtiyacı olduğu kısa sürede anlaşılıyor.

"Lev," diye inliyor, göğüs uçları göğsüme degecek şekilde sırtını eğiyor.

"Ne istiyorsun, Elle?" Göğsünün kabarıklığını öpmek için eğildim.

"İstiyorum-" Meme ucunu ısırduğımda çığlık atıyor.

"Göster bana." Yavaşça sikimi içinden çıkardım ve ellerini omuzlarıma götürdü.

"Bunun gibi."

Beni sırtüstü yatırıp üstüme çıkarken onaylarcasına bir homurtu çıkarıyorum.

"Boşalmanı izlemek istiyorum." Sikimi kavramak için aramıza uzandı.

"Siktir."

Eli o kadar küçük ve sıcak ki, boyumu okşamaya başladığında üzerine dökülmemek için dişlerimi sıkmak zorunda kalıyorum.

"Mmm..." Elini kaygan başın üzerinde gezdirirken dudakları bir gülümsemeye dönüşüyor.

"Elle."

"Sana binmek istiyorum, Lev." Ucu sıırıslıkam göbeğine sürtmek için hareket ediyor.

"Bunu ben de istiyorum." Ne kadar ıslak olduğunu görünce boğuluyorum.

Sikimi girişiyle aynı hizaya getirirken ellerimi kalçalarına götürerek onu sabit tutuyorum.

Elle'in bana binerken zevkini kovalamasını izlemek en tatlı işkence olacak ve sabırsızlanıyorum.

Kalçalarımın bir hamlesiyle kendimi tamamen içine gömdüm.

Elle adımı haykırırken başını geriye , ama kalçalarını sıkıp kendini sikimden kaldırmadan önce kendini ayarlaması uzun sürmüyor.

"Lev," diye pantolonunu indirirken göğüsleri hareketle birlikte zıplıyor.

"Vay anasını." Onun kaygan sıcaklığına gömüldüm.

Cennet gibi hissediyor, o kadar ıslak ve sıkı ki taşaklarımın boşalma ihtiyacıyla gerildiğini şimdiden hissedebiliyorum.

Ama hızını belirlemesine izin veriyorum, bana binerken vücudunun hareketini izlemekten zevk alıyorum.

Bu inanılmaz bir manzara ve hiç bitmesini istemiyorum.

"İşte bu, Elle."

"Siktir, evet, tam orası." Sikimin üzerinde aşağı yukarı zıplarken göğüslerini avuçluyor.

Aramıza bakıyorum ve sikimin onun içine girip çıkmasını izliyorum.

Hiçbir şey kadar doğru hissettirmemişti, bu da bittiğinde ayrılmak zorunda kalacağımı bilmemi daha da acı verici hale getiriyor.

Bu yüzden şimdilik Elle'in zevkten başka bir şey hissetmemesini sağlayacağım.

Başparmağımı klitorisine sürtmeye başlayabilmek için elimi ayarlıyorum.

Elle'in cevap veren inlemeleri ve amının etrafında titreşmesi bana yakın olduğunu bildiriyor.

"Çok iyi hissediyorsun, Elle."

"Oh evet, Lev, lütfen!" Elime sürtünüyor.

" bu, *schast'ye*." Klitorisini daha hızlı çalıştırıyorum. "Çok iyi yapıyorsun." Hızını artırırken hafif bir ter tabakası tenini kaplıyor.

Hareketlerimi onunkiyle eşleştiriyorum, o aşağı doğru çarparken sikimi ona sokuyorum, çarpışırken ikimiz de inliyoruz.

Doruğa ulaşmak üzere olan Elle'den daha güzel bir manzara yok. Çıglıkları pantolona dönüşürken kaşlarının birbirine yapışmasını ve ağzının açık kalmasını izlemek sikimi sızlatmaya başladı.

"Oh. Tanrım. Evet, geliyorum."

"Bana bak, Elle. Bana bak."

Başı öne düşüyor ve kenara yakın bir yerde dururken donuk gözlerle bana bakıyor.

"Benimle gel, Elle."

Kendimi onun yeşil gözlerinde kaybediyorum ve bir an için zaman tamamen duruyor gibi geliyor.

Nefesi kesiliyor ve orgazm olup zevkle çıglık atmadan önce amının duvarları sikimin etrafında çırpınıyor.

Elle'nin doruğa ulaşmasını izlemek beni uçuruma sürüklemeye yetiyor. Kalçalarımın son bir sert hamlesiyle kendimi onun içine boşalttım.

"Oh lanet olsun."

İkimiz de tamamen tükendiğimizde, Elle hala içine gömülü olan sikimle üstüme yığılıyor.

Nefes almaya çalışırken ikimiz de konuşmuyoruz ve ben olanlardan dolayı onun sırtını hafifçe okşamaktan başka bir şey yapamayacak kadar sersemlemiş durumdayım.

Sonunda nefesi derinleşmeye başlıyor ve ben hâlâ içindeyken uykuya dalmasından endişeleniyorum.

Hafif nemli saçlarını okşarken "Uyumalısın, *dushenka*," diye mırıldanıyorum.

"Mmm..."

nazikçe sırt üstü yatırıyorum ve hala sert olan sikimi yavaşça içinden çıkarıyorum, ne kadar ıslak olduğuna dair bir inilti yutuyorum.

Tekrar gitmeye hazır olmam için fazla bir şey gerekmiyor ama Elle'in çok yorgun olduğu açık ve uyumasına izin vermeliyim.

Ben yataktan kalkmaya çalışırken Elle'in gözleri fal taşı gibi açılıyor ve bir kez daha bana doğru uzanıyor.

"Lütfen, kal. Sadece kısa bir süre için."

Beni gerçekten parmağında oynatıyor çünkü kendimi yan yatmış ve onu kendime doğru çekerken buluyorum.

Bütün gece kollarımın arasında onunla kalmaktan başka bir şey istemiyorum ama Koslov'lardan biri burada olduğumu anlarsa beni öldürür. Yavaşça ve acı çektirerek.

Yine de buna değecekti. "Sadece kısa bir süre için."

GÖZLERİMİ AÇTIĞIMDA GÜNEŞ IŞIĞININ YENİ YENİ PARLAMAYA BAŞLADIĞINI GÖRÜYÖRÜM.

pencereden. Elle yanımda yatıyor, kalçasını bacaklarıma dolamış, nefes alış veriş hâlâ uykudan ağırlaşıyor.

Kahretsin.

Uyuyakalmışım.

"Elle," diye fısıldıyorum omzunu hafifçe sarsarken.

Saçları göğsümün üzerinde dağılıyor ve göğüslerinin yumuşak kabarıklığı yan tarafıma baskı yapıyor.

Bir an için, göğsümde yatan Elle'in çıplak vücudunu benimkine sarmış uyurkenki görüntüsüyle dikkatim dağılıyor-

Kapıya vuran biri beni hızla gerçekliğe geri döndürüyor. "Elle?"

"Siktir, bu Lucia."

Bu hiç iyi değil. Lucia beni burada yakalayamaz. Onunla Mikhail'le savaştan daha kolay olabilir ama bu onunla karşılaşma riskini almak istediğim anlamına gelmez.

"Elle, uyan!" Nefesimin altında tıslıyorum.

Kendimi ondan kurtarmayı ve kıyafetlerimi aramak için yataktan fırladım.

"Hmm?" Yorganın altına daha derin gömülüyor.

"Elle!" kez kapıyı yumruklayan Lucia değil, Mikhail'dir. Bu *gerçekten* hiç iyi değil.

Sesi Elle'yi için işe yaramış gibi görünüyor. Dimdik oturuyor ve bana göz kırpmıyor.

Saçları dağınık ve gözleri uykudan ağırlaşmış, ama örtü beline kadar iniyor ve bana çıplak göğüslerinin mükemmel görüntüsünü veriyor.

Daha güzel bir manzara gördüğümü sanmıyorum. Mikhail yine kapıya vuruyor. "Kapıyı aç, Elle!"

Pantolonumu çekmeye çalışırken yarı çıplak halime bakan Elle'in gözleri açılıyor.

"Siktir." Yorganı geriye atıyor. "Burada olamazsın."

"Senden çok öndeyim." Kapüşonumu çekiyorum.

Lucia da kapıya vurur. "Cidden, Elle, kapıyı aç!" "Bir dakika!"

Gözleri bana kaydı. "Bunların burada ne işi var?"

Kıyafetlerini arıyor, kafasına bir tişört geçiriyor. "Yangın merdiveninden aşağı in."

Pencereye geçiyorum ve aşağıya bakıyorum.

"Siktir." Sokağı işaret ediyorum. "Anton ve Danil aşağıda."

Görünüşe göre Koslov veletlerinin çoğunluğu bu sabah Elle'i ziyaret etmek istiyor.

Yakınlarda daha fazla adamları olduğundan hiç şüphem yok, bu da sadece sayıca tamamen az olduğum anlamına gelmiyor, aynı zamanda tamamen kapana kısıldığım anlamına da geliyor.

Bu işin sonunun iyi bitmesine imkan yok.

"Kahretsin, tamam. Paniğe gerek yok. Ben onlardan kurtulana kadar burada bekleyebilirsin."

"Nasıl?"

"Bir şeyler düşüneceğim."

"Elle..."

"Kimse burada olduğunu bilmiyor, yüzden sorun olmayacak." Odadan kaybolur.

Muhtemelen haklı ama benim bu değil.

Koslov'ların benimle Elle arasındaki bağı keşfetmeleri an meselesi. Ve bunu yaptıklarında, birlikte bir hayat kurma şansımız sonsuza dek yok olacak.

LEV'IN LUCIA'YA BU KADAR YAKIN OLDUĞU DÜŞÜNCESİYLE PANİK YAPMAMAYA ÇALIŞIYORUM.
ve Mikhail.

Burada ne halt ediyorlar? Evime bu kadar erken uğradıklarını hiç görmemiőtım. Genellikle Lucia uğrarsa, yakınlarda alışveriş yaptığı ve benim için aldığı çeőtli hediyeleri bırakmak istediği içindir. Ama her zaman ya yalnızdır ya da Vivi'yle.

Mikhail'in neden benimle karar verdiğini bilmek beni daha da geriyor. Lev'in burada olduğunu biliyor mu?

Eğer durum böyle olsaydı, kapımı kırma sesleriyle uyanırdım, o halde başka bir şey olmalı.

Sebep her ne olursa olsun, onların aralıksız vuruőlarını daha fazla görmezden gelemem.

Salonda ilerlerken ellerimi saçlarımanın üzerinde gezdiriyor, geceyi Mikhail'in üvey kardeşine binerek geçirdiğim için de sadece uyku yüzünden dağınık göründüğümü umuyorum.

Son bir derin nefesle yüzüme bir gülümseme yerleştiriyorum ve kapıyı açıyorum.

"Hey. Bu güzel bir sürpriz."

"Bu kadar derin uyuduğunu fark etmemiştim." Lucia büyük boy bir puf monta sarınmış, sevimli bir şapka ve uyumlu bir atkı takmış. Her zamanki gibi çıplak yüzü ve omuzlarına dökülmüş siyah saçlarıyla zahmetsizce güzel görünüyor. Elinde bir kâğıt torba tutuyor. "Kahve ve simit getirdik!"

"Vay canına, bu çok... düşünceli."

Gözlerim her zamanki gibi taş suratlı görünen Mikhail'e kayarken gülümsemeye zorluyorum kendimi. Her zamanki takım elbise ceketini çıkarıp siyah bir bomber giymiş ve dövme kollarını ortaya çıkarmak için dirseklerine kadar kıvrımış.

"Hey, Mikhail." Evinden hışımla çıktığım geceden beri onunla konuşmamıştım ve şu anki durumun garipliği avuçlarımla terlemesine neden oluyor.

Gerçi bunun nedeni üvey kardeşini yatak odamda gizlice barındırıyor olmam da olabilir.

Mikhail cevap olarak çenesini bana doğru eğiyor ve ben de Mikhail Koslov ile ateşkese en fazla bu kadar yaklaşabileceğimi düşünüyorum.

Gözleri yanımdan geçip daireme baktığında, gözleri yatak odamın kapalı kapısında takılı kalınca irkiliyorum.

"Peki, kahvaltımızı salonda mı yaptıracaksın yoksa..." Lucia kıkırdar.

"Oh, uh, doğru..." Kenara çekiliyorum. "İçeri gel."

Onları salona kadar takip ederken kalbim göğsümde güm güm atıyor.

Dairem oldukça küçük, yani Lev ses çıkarmaya cüret ederse Lucia ve Mikhail'in fark etmemesine imkân yok.

Ayrıca, onlar buradayken hiçbirinin banyoyu kullanma ihtiyacı duymayacağını ummak zorundayım çünkü sahip olduğum tek banyo yatak odamın dışında.

Bu cehennemden gelen bir kahvaltı olacak.

Lucia ve Mikhail kanepeye yerleşirken ben de meyve suyu için tabak ve bardak almakla meşgul oluyorum.

Malzemeleri üzerine taşırken ellerim titremeye devam ediyor ve fark etmemeleri için dua ediyorum.

"Yine mi Vivi yok?"

Lucia kese kâğıdını açıyor ve simitleri yerleştirmeye başlıyor. "İkizlerle yatıya kaldı. Zara ona bayılıyor, ikizler de öyle."

"Zara'nın onu gerçekten çaldığını düşünmeye başlıyorum," diye şaka yapıyorum karşılarındaki koltuğa otururken, ama ses tonum hiç de hafif değil.

Lev'i ele veren kişi ben olmadan önce kendimi toparlamalıyım.

Boğazımı temizleyerek bir simit ve kahveye uzanıyorum, ellerimi meşgul tutarak rahatsızlığımı daha az belli edeceğimi umuyorum.

Mikhail, Lucia Vivi hakkında hararetli bir şekilde konuşurken sessiz kalmaya devam ediyor, ancak gözleri her küçük ayrıntıyı yakalamak için odanın içinde gezinmeyi bırakmıyor.

İlgileniyormuş gibi yapmak için elimden geleni yapıyorum, ama elimde olmadan yatak odamın kapısına bakıyorum.

Mikhail aniden etrafa bakmaya karar verseydi, her şey biterdi.

"Peki, burada gerçekten ne yapıyorsun?" Dizimi aşağı yukarı

zıplatıyorum. Ne kadar çabuk konuya girerlerse o kadar çabuk giderler

diye düşündüm.

Lucia'nın Mikhail'e attığı bakış, bu ziyaretin birlikte sabah kahvaltısı yapmaktan daha fazlası olduğunu doğruluyor.

"Mikhail, Lev'le aranızdaki bu durumu yeterince ciddiye almadığınızdan endişe ediyor."

"Bu doğru mu..."

"Elle," diye uyarıyor Lucia.

"Biraz araştırma yapmaya karar verdim." Mikhail kolunu kanepenin arkasına . O kadar iri ki benim loveseat'imi koltuk gibi gösteriyor.

"Oh?" En ufak bir açlık hissetmediğim için simidimi elime alıyorum. Gerçi bu sefer mide bulantısı yüzünden değil.

Lanet olsun, onlara hamileliğimi nasıl söyleyeceğim? Şimdi gerçekten terlemeye başlıyorum-

"Dünya'dan Elle'e mi?" Lucia parmaklarını şıklatır. "Mmm?"

"Kilometrelerce uzaktaydın."

"Üzgünüm, kahve henüz etkisini göstermedi. Üzgünüm, Mikhail. Ne ?"

"Bu durumun bana hiçbir anlam ifade etmediğini söylüyordum." Öne doğru eğilerek kaslı kollarını dizlerine dayadı. "Lucia'yla evlenene kadar Conti'lerin ailemle belirgin bir bağı yoktu, bu yüzden Lev'in neden özellikle *sana* bu kadar takıntılı olduğunu anlayamıyordum."

"Alınmam gerekiyormuş gibi hissediyorum."

Mikhail'in çenesindeki kaslar kıpırdıyor ve ben de rahatsızlığımı gizlemek için daha fazla şaka yapmamaya karar veriyorum.

"Gözden kaçırdığım bir şeyler olmalıydı, ben de özel dedektifimi devreye soktum."

Lucia başını sallar. "Rosa bir köpekbalığı. Kesinlikle korkunç bir kadın ama işinde en iyisi."

"Anladığım kadarıyla bir şey bulmuşsun?" Göğsüme ağır bir yük çöküyor.

Lev'in bana olan takıntısının ardındaki nedeni ben de hep merak etmişimdir ama Mikhail'in yüzündeki ifadeye bakılırsa cevabı bilmek istediğimden emin değilim.

"Rosa, kardeşinin ve ailenin öldüğü yangını araştırmaya karar verdi."

"Neden? Bunun Lev ile ne ilgisi var?"

"göre, *her şeyin* Lev'le ve Igor Ivanov'la ilgisi var." Kalbim sıkışmaya başladı.

"Ne diyorsun sen?"

"Ailenin ölmesinin sebebinin Lev olduğunu söylüyorum, Elle. Ve bence başladığı işi bitirmek için yeniden ortaya çıktı."

"Bu şimdiye kadar duyduğum en saçma şey." "Bu doğru."

"Hayır." Nefes almak için çırpınırken boğazımı sıkıyorum. "Hayır, bu... bu imkansız."

Vücudum şoka girdi.

Mikhail'in söylediklerini kulaklarımdaki çınlamadan zar zor duyabiliyorum. Bu doğru olamaz.

Bunun doğru olmasına *izin* vermeyeceğim.

Çünkü ailemin ve kardeşimin ölümünden sorumlu olan bir adama nasıl aşık olabilirdim?

"Bir hata olmalı-"

Bahçedeki çocuğun anısı zihnimde canlanırken nefesim kesiliyor. O gözler...

Lev'in gözleri.

Tüm bu zaman boyunca, o oradaydı.

alevler içinde kalırken, annem, babam ve küçük kardeşim ölürken ve cesetleri küle dönerken o oradaydı ve *hiçbir şey* yapmadı.

Yine de boynundaki ve ellerindeki yanıklar aksini gösteriyor.

"Aman Tanrım." O gece neden hayatta kaldığımı biliyorum.

Benim için geri geldi.

Ama neden?

Mikhail başını sallar. "Korkarım bu doğru, Elle."

"Çok üzgünüz." Lucia'nın sesi gözyaşlarıyla kalınlaşıyor. "Tüm bunları tekrar gündeme getirdiğimiz için üzgünüz ama umarız bu size bir kapanış sağlar."

Gözyaşlarımla savaşmaya zahmet etmedim. Onun yerine, düşmelerine izin verdim.

Mikhail öne doğru eğilir. "Lev seninle temasa geçti mi? Sormaktan nefret ediyorum ama bilmem gerek Elle. Bu adam tehlikeli ve belli ki seninle yarım kalmış bir işi var."

"Hayır, yapmadı."

Neden yalan söylediğimi bilmiyorum. Yaptığı onca şeyden sonra, benim korumamı hak etmiyor.

Mikhail'in gerçeği anlaması için yatak odama doğru bir baş sallaması yeterli olacak ve her şey bitecekti.

Ama o zaman ona ailemi öldüren adamın aynı zamanda çocuğumun babası olduğunu da söylemem gerekecekti.

Bunun farkına varınca başımı ellerimin arasına gömdüm.

Bu nasıl olabilir?

Lucia ayağa kalkıyor ve sandalyenin koluna tünemek için geliyor. "Elle, her şey yoluna girecek."

Elini omzuma koyuyor ve güven verici bir şekilde sıkıyor, ama bu beni daha iyi hissettirmek için pek bir şey yapmıyor. "Mikhail onunla ilgilenecek."

Ne?

İstedğim bu mu?

Kafam o kadar karışık ki doğru düzgün düşünemiyorum.

"Şu anda bununla uğraşamam." Lucia'nın elini sıkıp ayağa kalkıyorum.

Yanaklarım gözyaşlarıyla ıslandı ve bedenim yorgunluktan ağırlaştı. "Bence gitmelisin, böylece ben de bunu sindirebilirim."

Mikhail ellerini kalçalarının üzerinde birleştirir. " edilmesi gereken çok şey olduğunun farkındayım. Ama bu tehdidi daha fazla görmezden gelemeyiz, Elle. Gerçekten bizimle birlikte konağa geri gelmen gerektiğini düşünüyorum."

"Buna gerek yok, Mikhail." "Elle-"

"Lütfen, ikiniz de *gidebilir* misiniz?" Ses tonumdan

irkildim. Bu ben değilim. Ben böyle biri değilim.

Lucia'yla kavga etmiyorum ya da arkadaşlarımı terslemiyorum. Ama Lev hayatıma girdiğinden beri, artık kendimi tanıyamıyormuşum gibi hissediyorum.

"Özür dilerim." İç çektim. "Bu sadece... çok fazla oldu."

"Özür dilemene gerek yok." Lucia ayağa kalkar. "Ama gerçekten yalnız kalmaman gerektiğini düşünüyorum. Belki ben kalabilirim ve sadece ikimiz takılabiliriz?"

Gözlerim yatak odamın kapısına kayıyor ve başımı sallıyorum.

"Sanırım sadece yalnız kalmak istiyorum." Lucia'nın gözlerindeki acı parıltısını kaçırmıyorum ama başını sallıyor.

"Konuşmaya hazır olduğunuzda arayacağınıza söz verir

misiniz?" "Söz veriyorum."

Lucia ve Mikhail'in arkasından kapıyı kapattığım anda korkuya kapılıyorum. Ailemi öldüren adam yatak odamdaydı.

Ve sıradaki ben olabilirim.

Kapının kolunu çevirirken ellerim titriyor ve son bir derin nefesle iterek açıyorum.

Lev'in gitmesini bekliyordum ama hayır.

Tüm konuşmayı duyduğunu doğrulayan bir ifadeyle yatağımın kenarında oturuyor.

"Defol git evimden."

Lev'in ifadesi, artık onun saçmalıklarına inanmadığımı anladığında saf bir ıstıraba dönüşüyor.

"Elle, beni dinle-"

"*Hemen* çık dışarı!"

Lev ayağa kalkıyor.

"*Git* dedim!"

Lev açık pencereye bakarken gözleri büyür.

Anton ve Danil hâlâ aşağıda olabilirler ve bağırdığımı duyarlarsa, şu anda yatak odamda kimin olduğunu anlamaları uzun sürmez.

Odanın öbür ucuna fırladım ama Lev daha hızlıydı.

Pencereyi kapatıyor ve erişemeyeyim sırtını pencereye dönüyor.

"Beni dinlemen gerek." Yüzünün rengi solmuş, boynundaki yara izi teninin solgunluğuna tezat oluşturacak şekilde belirginleşmişti.

"Siktir git."

"Elle, hâlâ tehlikedesin."

"Bu kısım benim için gayet açık."

Lev bana bakarken çenesini sıkıyor ve ilk kez ondan gerçekten korktuğumu hissediyorum.

Gerçek başından beri buradayken nasıl bu kadar kör olabildim?

Birinin nihayet beni *görmesini* o kadar çok istiyordum ki, uyarı işaretlerini görmezden gelmeye razı mıydım?

Sanırım öğrenmek üzereyim.

"Igor senin peşine düşecek, onun neler herkesten iyi biliyorum."

"Bahse girerim tüm kaçırma oyununu sen planladın ve sana güvenmemi sağlamak için suçu babanın üzerine attın. Çünkü beni öldürmek yetmedi.

Orada. Bana gerçekten acı çektirmek istedin."

"Elle, sana asla zarar vermem."

"ok geç." Hışımla odadan çıkmak için döndüm.

Ama daha kapıya varmadan bir el ağızımı kapatıyor ve Lev kolunu belime dolayarak beni sert bedenine doğru çekiyor.

"Bunu sana yaptığım için çok zgnm Elle, ama beni dinlemen gerek." Ona karşı mücadele ediyorum.

"Benden nefret etmen umurumda değil ama gerçeği bilmen gerek Elle."

Ellerinin üzerimde olması kusma isteğimle savaşmama neden oluyor.

ığlık atmaya çalışıyorum ama sesim boğuk çıkıyor.

Tek umudum Anton ve Danil'in hâlâ penceresinin dışında olup bağırdığımı duymaları.

Mikhail ve Lucia'yı göndermekle aptallık ettim. Ne bekliyordum ki? Odama geri dönüp Lev'in ailemi ve kardeşimi öldürdüğünü öğrenmemiş gibi mi davranacaktım?

Sanırım düşündüğümden daha da aptalmışım.

Lev telefonunu cebinden çıkarabilmek için beni tutuşunu ayarlıyor. Ama yardım için ağlamamı engellemek için eli ağızımın üzerinde kenetli kalıyor.

"Pyotr? Bana bir araba getirmeni istiyorum. Beş dakika içinde doğu 83. caddenin köşesindeki 428 numaralı apartmanın yan sokağında buluşalım."

Pyotr da kim? Ve beni nereye götürüyor?

Tek yapabildiğim kıvranmak. Beni tutan tek kolum olsa bile, onunla savaşamayacak kadar güçsüzüm.

Keşke yıllar önce Lucia'nın kendini savunmayı öğrenme teklifini kabul etseydim. bir durumda asla yakalanmazdı. Lev'e sahip olurdu.

saniyeler içinde yere
düşer. Yangın yeniden
başladı.

Tamamen çaresizim, ama bu sefer Lev beni alevlerden uzaklaştırmayacak. Onun yerine, beni doğrudan alevlerin içinden geçirecek.

Lev telefonu kapatır. "Sana zarar vermeyeceğim. Lütfen, bana güvenmeni istiyorum."

Vücudunun bana yaslanması artık rahatlatıcı ya da tanıdık gelmiyor. Aşık olduğum adam, çocuğumun babası olan adam, artık benim için bir yabancından başka bir şey değil.

Ve en kötüsü de, beni uyarmaya çalıştı ama ben dinlemeyi reddettim. Gözümün önünde olanın farkına varamayacak kadar kendi fantezime kapılmışım.

Göz önünde saklanan bir canavar.

Lev hıçkırıklarımı bastırmak için elini ağzıma sımsıkı kapatıyor ve beni yarı kucakta dairemnden çıkarıp merdivenlerden aşağı indiriyor.

Birinin ortaya çıkması, bağırışlarımı duyup araştırmaya gelmesi için dua ediyorum ama birinci kata yaklaştıkça kimsenin beni kurtarmaya gelmediğini fark ediyorum.

"Bunu yaptığım için üzgünüm Elle," diye duruyor Lev. Bir zamanlar ona inanırdım.

Ama artık değil.

Birinci kata ulaştığımızda Lev beni kapıdan uzaklaştırıp binanın arka tarafında, çöp kutularının bulunduğu sokağa açılan yangın çıkışına doğru sürüklüyor.

Kulağımın dibinde nefes alıp vermesi tüylerimi diken diken ediyor ve kalbim göğsümde öyle bir çarpıyor ki bayılacakmışım gibi hissediyorum.

Lev hiç vakit kaybetmeden acil çıkış kapısını açıyor ve beni bir arabanın beklediği dışarı çıkarıyor.

Düzgün sarı saçları ve mavi gözleriyle tamamen siyah giyinmiş iri bir adam karartılmış cipe yaslanıyor.

Bunun Pyotr olduğunu varsayabilirim.

Gözlerim hemen beline soktuğu silaha gidiyor ve Lev'in beni tutmasına karşı koymaya çalışıyorum ama nafile.

Bu şekilde bitemez.

Mikhail ya da Anton hangi cehennemde?

İstediğimi yapmaya ve beni rahat bırakmaya karar verdikleri tek an, onlara gerçekten ihtiyaç duyduğum tek andır.

Pyotr, Lev'in tutuşuna karşı mücadele ettiğimi görünce gözleri açılıyor ama hiçbir şey söylemiyor. Bunun yerine arabanın arka kapısını açıp kenara çekildi.

Beni almasına izin veremem.

Lucia ya da Mikhail kaybolduğumu fark ettiğinde muhtemelen çok geç olacak. Bildiğim kadarıyla Lev beni doğruca babasına götürüyor.

"Onu hemen arabaya bindirmeliyim." Lev beni ileri itti.

Bunun için tek bir şansım var ve bunu değerlendirmeliyim.

Arabaya binmeme yardım etmek için ellerini üzerimden çektiği anda olduğum yerde dönüp koşmaya başlıyorum. Ama bunun yerine Lev'in sert göğsünden sekip geriye doğru tökezliyorum ve başımı kapının çerçevesine çarpıyorum.

Görüşüm bulanıklaşırken Lev nefesinin altından "Kahretsın," diye tıslıyor.

Her şey kararmadan önce duyduğum son şey onun sesi.

ELLE'İN ENİNDE SONUNDA GERÇEĞİ ÖĞRENECEĞİNİ HEP BİLİYORDUM. AMA Güzel yeşil gözleri bana bakarken soğuduğunda canımın bu kadar yanacağını tahmin etmemiştim.

Fiziksel acıya yabancı değilim, ama sonunda beni olduğum canavar olarak görmesini izlemek başka hiçbir acıya benzemiyor. Elle'in bana bir daha asla öyle bakmayacağı anlamına gelseydi, hayatımın geri kalanında Igor'un gazabına seve seve katlanırdım.

Onun iyiliğine ya da şefkatine asla layık olmadığımı biliyorum ama son birkaç haftadır her şeyin, onun ve eğer her şey farklı olsaydı sahip olabileceğimiz hayatın hayalinde kayboldum.

Yaralarımı görünce kaçmadığında ya da Andre Koslov ve karısının ölümünden muhtemelen benim sorumlu olduğumu öğrendiğinde, sonunda birinin beni sevmesinin mümkün olduğuna inanmamı sağladı.

Söyleyebileceğim ya da yapabileceğim hiçbir şeyin onu korkutamayacağını hissettim.

Belki de sonunda yangının ardındaki gerçeği öğrendiğinde, geçmişe bakıp beni affedebileceğine inanmamı sağladı.

Ama Elle'in ailesine olan sevgisi şiddetli ve sarsılmazdır ve beni sevmek uğruna buna ihanet edeceğini düşünmek...

Bunu düşündüğüm için aptalın tekiymişim.

Mikhail ona gerçeği söylediği anda kendimi Koslov'lara teslim etmeliydim. Ne de olsa yaptıklarımı inkâr edemem. O gece Elle'yi yangından olabilerim ama kardeşinin ve ailesinin ölmesinin sebebi benim.

Igor bana Marco Conti Senior'u, karısını ve çocuklarını öldürme planından bahsetti ve ben onu durdurmak için hiçbir şey yapmadım. Ondan korkuyor olmam önemli değil.

Kendi korkaklığım Elle'in dünyada en çok sevdiği insanların hayatına mal oldu ve şimdi benim zayıflığımın sürekli bir hatırlatıcısı olarak çocuğumu taşımak zorunda kalıyor. Yalanlarımın ve ihanetimin.

Yaptıklarım için acı çekmeyi hak ediyorum. Koslov'ların bana hiçbir acı Elle'ye yaşattığım acıyı telafi etmeye yetmeyecek.

Ancak o zaman gelene kadar, korkması gereken tek kişinin ben olmadığımı anlamasını sağlamaya çalışmalıyım.

Mikhail, Igor'un yıllar önce başlattığı işi bitirmeye gelen kişinin ben olduğumu düşünebilir, ancak daha fazla yanılamazdı.

Igor kaçırılma olayından bu yana zaman kazanmaya çalışmaktadır ve ona karşı bir hamle yapacaktır.

Onun ve çocuğum için çok geç olmadan mantıklı düşünmesini sağlayabilmek için dua etmek zorundayım.

Arabanın kenarına çarparak bayılan Elle hâlâ baygın, bu yüzden kulübenin önüne geldiğimde onu haftalar önce yaptığım gibi kollarımda taşımaktan başka çarem kalmadı. Neyse ki kendini kesmemiş ama şakağında büyük bir çürük oluşmaya başladı bile ve uyandığında başının çok ağrıyacağından hiç şüphem yok.

Tek umudum, kabinde bir yerlere saklanmış ağrı kesicilerim olması.

Onun huzurlu yüzüne bakıyorum ve göğsüm çatlıyor. Keşke her şey daha farklı olabilseydi, başka bir hayatta

Sonsuza kadar mutlu.

Ana yaşam alanına girerken Elle nihayet kendine geldiğinde bana göz kırıyor. Gözleri biraz odaklanmamış ve muhtemelen hafif bir beyin sarsıntısı geçirmiş olabilir. Ama onu henüz hastaneye götürme riskini göze alamam.

"Kulübeye geri döndük." Onu küçük yaşam alanının ortasına ayaklarının üzerine yatırdım, biraz dengesiz olma ihtimaline karşı ellerimi belinde tuttum. "Sana zarar vermeyeceğim."

"Sen benim ailemi öldürdün," diye fısıldıyor Elle, kara kaşlarının arasında derin bir kırıksıklık oluşuyor. "Beni zaten tahmin edebileceğinden çok daha fazla incittin."

Konuştğu her kelimeyle daha da uzaklaşıyor. Ama sonsuza dek güvende olana kadar gitmesine izin veremem.

"Elle, beni dinlemene ihtiyacım var." Daha önce pek çok kez yaptığım gibi onu biraz rahatlatmak için otomatik olarak yüzünü okşamaya gidiyorum ama elimi .

"*Bırak beni!*" Göğsümü itiyor.

Öfkesi alevlendiğinde yanakları pembeye boyanıyor ve bana karşı yeterince güç kullanmayı başarıyor, ben de geriye doğru sendeliyorum.

"Elle-"

"Beni eve götür, *hemen!* Yemin ederim Lev, yaptıklarının bedelini ödeyeceksin." Tekrar göğsümü itiyor ve ellerim onu yerinde tutmak için bileklerini sarıyor.

Elle'i hiç bu kadar vahşi görmemiştim ve bir yanımın böyle bir mücadele vermesinden etkilendiğini inkar .

"Beni dinlemeni istiyorum, Elle." "Siktir

git." Tutuşuma karşı çekiyor.

"O gece yangını başlatan kişi Igor'du." Bileklerini bırakmıyorum. "Babanla konuşmak için senin evine gideceğimizi ve benim de gelmem gerektiğini söyledi."

"Bunu duymak istemiyorum." Sesi çatlıyor ve gözyaşları yanaklarından aşağı süzölmeye başlıyor.

"Biliyorum, çok özğünüm ama bilmeniz gerekiyor."

Başını sallıyor, yere bakarken alt dudağı titriyor ama tutuşuma karşı koymayı bırakıyor, ben de bunu devam etmek için bir işaret olarak kabul ediyorum.

"Babanla konuşmaya giderken dışarıda beklememi söyledi ve o sırada seni pencerede gördüm. Sanırım seni korkuttum çünkü görüş alanımdan çıktın. Ama sonra seni tekrar bakarken yakaladım ve bu beni gülümsetti."

Elle'in yüzü çöküyor ve yanaklarından süzülen gözyaşlarını silme dürtüsüyle savaşıyorum.

"Ve sonra..." Boğazım düğömleniyor ve kendimi toparlamak için bir saniye beklemek zorunda kalıyorum. "Igor içerideydi ve bir sürü bağırış çağırış oldu. Sonra düzinelerce adamı evi benzinle doldurmaya başladı ve bir de baktım ki tüm ev alevler içinde."

"Lev, lütfen," diye hıçkırır Elle.

Tüm vücudu titriyor ve başparmaklarımı narin deride nazikçe gezdirebilmek için bileklerini çevirme riskini göze alıyorum.

"Çok özğünüm, Elle."

"Ne planladığını biliyor muydun?"

"Bana özel olarak söylemedi ama Igor'un ününden habersiz değildim. Babanla konuşmaktan daha fazlasını yapmayı planladığını biliyordum. O zamanlar Igor'un neden kardeşim Maxim yerine beni getirdiğini anlayamamıştım. O daha yaşlı ve daha tecrübeliydi. Ama gerekçesi ne olursa olsun, iyi ki beni getirmiş çünkü aksi takdirde o ateş seni de yakabilirdi."

Ben konuşurken Elle'in omuzları sessiz hıçkırıklarla sarsılıyor.

"Açık pencerenizden çığlık attığınızı duydum ve ben-" Bu kez sesim çatlıyor ve hayali çığlıkları peşimi bırakmazken boğazım düğömleniyor.

Hatıralar sanki dünmüş gibi çok net bir şekilde zihnimde canlanıyor.

"Igor'a seni dışarı çıkarması için bağırdım ama o sadece güldü. Senin peşinden gittiğimi anlayınca beni öldürmekle tehdit etti ama umurumda değildi. Seni öylece ölüme terk edemezdim. Bu yüzden eve koştum ve seni odanda baygın halde buldum."

"Hâlâ o odada kapana kısıldığımı düşünerek uyanıyorum," diye fısıldıyor Elle. "Hâlâ babamın bağırışlarını duyabiliyorum. Hala dumanın kokusunu alabiliyorum. Bazen keşke ben de o yangında ölseydim diyorum çünkü böylece şimdi onlarla birlikte olurum ve onları kaybetmenin acısıyla yaşamamış olurum."

"Çok üzgünüm, Elle."

"Üzgün olmana gerek yok." Ellerini tuttuğum yerden çekerek benden uzaklaştı. "Onu durdurabilirdin, yapabilirdin-"

Hıçkırıklarını bastırmak için bir elini ağzına kapatıyor.

"Biliyorum."

"Öyle mi?"

Başka ne söyleyeceğimi bilemeden başımı öne eğdim. Ona her şeyi anlattım ve artık ne yapacağına karar vermek ona kalmış.

"Hayatımı kurtarmış olman önemli değil," diye , bana bakmak için döndüğünde gözlerinde soğuk bir nefret var. "Bu ailemin ölmesine izin verdiğin gerçeğini değiştirmez. Igor'un ailemi ölüme mahkûm ettiğini biliyordun ve *hiçbir şey* yapmadın! Ailem, küçük kardeşim hepsi *senin* yüzünden öldü."

Yüzündeki acı dolu ifadeyi görünce neredeyse dizlerimin üzerine çöküyorum. Bu son olamaz.

Çünkü Elle olmadan hayatım yaşamaya değmez.

"Bunu bana nasıl yapabildin? Beni sadece yalnız bırakmak için mi kurtardın?" Vahşi gözlerle bana doğru adım atıyor. "Igor'dan daha iyi değilsin."

"Ben Igor gibi değilim. O gece seni kurtarmak için hayatımı tehlikeye attım. Çılgınlıklarını duyduğum için ona itaat etmemeyi ve ateşe girmeyi seçtiğim için beni öldüresiye dövdü."

"Her gün ailemin ölümü yerine dayak yemeyi tercih ederim!"

"Siktir, demek istediğim bu değildi." Elimi yüzümde gezdirdim. "Bu tamamen yanlış geliyor."

şakaklarımda donuk bir ağrı oluşuyor ve acıyla nefes almaya çalışırken avuç ilerini başımın yan tarafına bastırıyorum.

"Igor zalim, sadist bir adam..." Gözlerimin arkasında acı alevlenirken homurdanıyorum, "...sadece kendini önemseyen biri."

"Sanırım elma ağaçtan çok uzağa düşmüyor."

"*Beni dinlemiyorsun!*" Ellerimi havaya kaldırıyorum. "Kendi torununun hayatını tehdit ettiğini kendin söyledin! Bunu asla yapmam, Elle. Buradaki gerçek canavar o-"

"Bunu yapamazsın." Başını bana doğru sallıyor. "Babanınki daha kötü diye kendi suçlarını görmezden gelemeszin."

"O benim babam değil."

"O sizi *büyüttü*. Seni giydirdi ve besledi. O senin her yönden babandır."

Ağzından çıkan her kelime kalbime saplanan bir bıçak gibi. Ama haklı olduğu gerçeğini inkar edemem.

Damarlarımda Koslov kanı akıyor olabilir ama ben bir Ivanov olarak yetiştirildim.

"Gerekirse senin için hayatımı veririm, Elle. Benim için ne kadar önemli olduğunu *göremiyor* musun? Ben... Ben seni seviyorum, lanet olsun!"

Kendimi durduramadan kelimeler dudaklarımdan dökülüyor.

Elle göz kırıyor. Dudakları aralanıyor ve kısa bir an için onun da beni sevdiğini söyleyip söylemeyeceğini merak ediyorum...

Ama sonra kayboluyor ve soğukluk geri geliyor.

"Tek gördüğüm senin suçluluğun, Lev. Sadece beni koruduğuna beni ikna etmeye çalışarak kendini daha iyi hissetmeye çalışıyorsun. Ama yle değilsin.

Beni koruyorsun, Lev. Bana *zarar* veriyorsun."

"Hayır." Acı alevlenirken başımı sallıyorum. "Hayır, bu doğru değil Elle." "Doğru."

Kör edici bir acıyla sarsıldığımda geriye doğru sendeliyorum, o kadar kötü ki neredeyse kusacaktım.

"Lev?"

Elle'in sesi çok geliyor, sanki suyun altında sıkışıp kalmışım gibi.

Gözlerimi kapatıp nefes almaya çalışıyorum ama çoktan kendimden geçmişim. Bayılacağım ve Elle bunu kaçmak için bir fırsat olarak değerlendirecek.

Karanlığa karışırken tek yapabildiğim Koslov'ların Igor'dan önce ona ulaşmasını ummak.

Ve bir gün, tüm bunlar sona erdiğinde, kalbinde beni affedecek gücü bulabilir.

LEV YERE YIĞILIR, TAMAMEN BAYGINDIR.

Bir an orada durmuş benimle konuşuyordu, sonra bir baktım, bayılmış. Sanki beyninde bir şalter atmıştı.

Bu onun bayılmalarından biri mi?

Ona doğru bir adım atıyorum ama kendimi durduruyorum.

Ona gelmemi sağlamak için numara yapıyor olabilir. Bugün sadece Lev'i ne kadar hafife aldığımı kanıtladı ve ona ne kadar güvenmek istesem de güvenemiyorum.

Bu güven sarsıldı ve onarılabileceğinden emin değilim. Ama onu

orada öyle savunmasız yatarken görmek midemi bulandırıyor.

Hastaneye bir hasta olarak gelseydi, onu sorgusuz sualsiz tedavi ederdim. Peki, şu an neden farklı olsun ki?

"Lev?"

Hiçbir

şey.

Biraz bile kıpırdamıyor. kadar hareketsiz ki nefes alıp almadığını bile anlayamıyorum.

Kalbim gidip yardım etmem için bağıyor ama aklım ondan uzak durmamı söylüyor. Şu anda kendimi ve çocuğumu korumam gerekiyor, bu yüzden odanın karşı tarafında kalıyorum.

"Lev!"

Yüzü ölümcül derecede solgun ve alnında hafif bir ter parıltısı var. Hiç iyi görünmüyor.

"Aman Tanrım."

Elim karnıma gidiyor ve çocuğumuzu düşünüyorum.

Birdenbire, bu artık sadece benim için en iyisinin ne olduğuyla ilgili değil. Her şeye rağmen, o hâlâ çocuğumun babası.

Onu burada bırakırsam kendimle yaşayabilir miyim?

Kendimi vazgeçirmeye fırsat bulamadan odayı geçip Lev'in yanına diz çöküyorum. İki parmağımı boynuna bastırıyorum ve nabzının düzenli atışını hissettiğimde hıçkırıklara boğuluyorum.

"Tanrıya şükür," diyerek topuklarımın üzerine oturdum ve Lev'e baktım.

Bana beş dakika ya da beş saatliğine dışarıda olabileceğini kendisi söyledi. Buradan siktir olup gitmek için tek şansım bu olabilir.

Anahtarlarını alıp kaçabilirim.

Eğer şans benden , Mikhail ve Alexei'yi o daha uyanmadan buraya getirebilirim...

Elim bir kez daha birlikte yaptığımız çocuğun büyümeye başladığı karnıma gidiyor. Şimdi fark ediyorum ki, birbirimize duyduğumuz sevgiden dolayı yaptığımız bir çocuk.

Vardı.

Çünkü onu seviyordum. Belki hâlâ seviyorumdur... Açıkçası son yirmi dört saat içinde olanlardan dolayı kafam o kadar karıştı ki artık ne düşüneceğimi ya da neye inanacağımı bilmiyorum.

Görmezden gelemeyeceğim şey ise Lev'in ailemin öldüğü gece orada olduğu gerçeği. Ailemi parçalayan yangını durdurabilirdi.

Bunun yerine, o canavarın ailemi öldürmesine seyirci kaldı.

Bana göre bu onu da Igor kadar suçlu yapıyor.

Bana beni sevdiğini söylediğini duymak bir zamanlar sevinçten ağlamama neden olurdu, ama şimdi tek hissettiğim acı. Onu sevmek, aileme ve Marco'ya ihanet etmek gibi geliyor.

Yüzüne bakıyorum ve dayanılmaz bir keder hissetmekten kendimi alamıyorum.

Ailem için, çocuğum için ve bizim için keder. "Hoşça kal, Lev." Yanağına dokunmak için uzandım.

Kirli sakalı kabadır ve teni dokunulduğunda sıcaktır.

Ayağa kalkarken gözlerim yaşarmaya başlıyor ama buradan çıkmak istiyorsam acele etmeliyim.

Mikhail'i aramak için elimi cebime attım ve telefonumu çıkardım. Fırsatım varken ona gerçeği söylemeliydim ve bunu öğrendiğinde bana çok kızacağından hiç şüphem yok ama o anda Lev'le olan ilişkimin gerçekliğini gizli tutmanın doğru bir karar olduğunu düşündüm.

Ancak Mikhail ve kardeşlerinin anne babalarını kaybetmelerinin sebebinin Lev olduğu gerçeğini artık görmezden gelemiyorum.

Koslovlar benim ve ailem için çok şey yaptı, onlara bu şekilde ihanet etmeye devam edemem. Eğer tanıdığım ve değer verdiğim biri arkamdan Igor'u saklasaydı, ben de aynı şekilde öfkelenirdim.

Rehberimi açtım ve Mikhail'in numarasını çevirdim.

"Kahretsin." Sinyal yok.

Tek seçeneğim Lev'in arabasını alıp şehre dönmek ve yolda Mikhail'i aramaya çalışmak. Doğruca Lucia'nın konağına gitmem ve bu kadar inatçı olduğum için onun ve Mikhail'in beni affetmesini ummam gerekecek.

Eğer onları , şu anda bu karmaşanın içinde olmazdım.

Kapıya doğru koşuyorum ve tam kapıyı açmak üzereyken dışarıda dolaşan ayak seslerini duyuyorum.

"Kimse ona dokunmasın," diye bağılıyor derin bir ses. "Onunla ben ."

Kapıdan geriye doğru sendeliyorum.

O sesi tanıyorum.

Birden yine sekiz yaşındayım, kulağımı yatak odamın kapısına dayamış, babamla tartışan o sesi dinliyorum.

Igor Ivanov'un sesi.

"Aman Tanrım." Kanım dondu. "Çevreyi arayın."

Gözlerim pencerelere kayıyor ve görüş alanımdan çıkıp yere düşüyorum.

Igor burada olduğumu öğrenirse, buradan canlı çıkmamın imkanı yok.

"Ateş etmek için iznim var, ama sadece yaralamak için. Gerisini bana bırakın."

Silahları var.

Yine aynı motel, ama bu sefer Lev beni kurtaramayabilir. Igor'un sonunda beni öldürmeye karar vermeden önce bana ne tür dehşetler yaşatacağını hayal edebiliyorum.

Benimle işi bittiğinde ölmek için yalvaracağıma hiç şüphe yok.

"Lev." Omzumun üzerinden onun baygın bedenine bakıyorum.

Tek umudum Lev'in beni sevdiğini söylerken ciddi olması, çünkü bu durumdan canlı çıkmak için tek umudum o olabilir.

Tozlu ahşap zeminde sürünerek Lev'e yaklaştım ve onu omzundan şiddetle sarstım.

"Lev," diye tıslıyorum. "Lev, ."

"Lanet olası işinizi yapın!" Igor bağırınca irkildim.

"Lütfen ," diye hıçkırıyorum ama Lev hiçbir uyanma belirtisi göstermiyor. Zamanımız tükeniyor.

Yüzünü ellerimin arasına alıyorum ve dudaklarım dudaklarına değene kadar eğiliyorum.

"Lev, eğer beni duyabiliyorsan, uyanmanı istiyorum," diye fısıldıyorum.
"Lütfen Lev. Ben Elle. Uyanmana ihtiyacım var."

Göz kapakları titreyerek açılmaya başlıyor ve bana göz kırparken bir hıçkırığı bastırıyorum. "Elle?"

"Lev, buradan çıkmamız gerek. Igor dışarıda ve eğer söylediklerin doğruysa ikimizi de öldürecek."

Lev'in gözleri büyür ve kapıya doğru bakar.

En gürültüsü Igor'un ki olmak üzere sesler süzülüyor.

"Lanet olsun." Ayağa kalkmak için çabılıyor ama bacakları neredeyse iflas ediyor, bu yüzden kendini dengelemek için duvara tutunmak zorunda kalıyor.

Gözleri pencereye kayıyor ve kara kaşlarının arasında derin bir kırıksıklık beliriyor.

"Ne yapacağız?" Ayağa kalkarken fısıldıyorum.

Kalbim çok hızlı attığı için bayılmak üzereyim.

"Elle, bana güvenmen gerek." Lev elini uzattı. "Bunu yapabilir misin?"

Eline bakıyorum ve gözlerim yaşlarla doluyor.

"Bilmiyorum."

Igor'un bağırışları dışarıdan geliyor ve başka seçeneğim yok.

Lev'in eline uzanıyorum ve sıcak parmakları benimkilerle iç içe geçtiğinde, tiksinti ya da iğrenmeyle dolmuyor. şu anda, haftalar önce moteldeki o iki adamı öldürdükten sonra beni bu kulübenin içine taşıyan Lev'le aynı Lev.

Her zaman beni güvende tutacağına söz verdi ve Şimdi bunu kanıtlaması için mükemmel bir fırsat.

Lev beni oturma odasına götürmeden önce bir parmağını dudaklarına götürüyor.

Igor'un sesini duyduğumda sessiz kalmak için elimden geleni yaparak kapıya doğru bakıyorum.

"Tabağı alıŐtır! Umarım bu lanet bir zaman kaybı olmaz, Luka."

Ses tonundan irkildim. Igor Ivanov'un neler yapabileceğini çok iyi biliyorum ve Lev'in yanı sıra benim de burada olduğumu bilseydi, ailemin evine yaptığı gibi burayı da ateşe vereceğinden hiç Şüphem yok.

"Lev," diye inledim.

Elimi sıktıktan sonra halıyı kenara iterek gizli bir kapıyı ortaya çıkartıyor. Yüzüne hâlâ renk gelmemişti ve onun da benim kadar korkup korkmadığını merak ediyorum.

Lev beni yere çekiyor ve sessizce kapıyı kaldırırken nefesimi tutuyorum.

Gözlerini pencereye dikeyor ve sonra başını sallayarak sessizce merdivenlerden inmemi işaret ediyor.

İki kere söylemene gerek yok.

Bacaklarım o kadar kötü titriyor ki neredeyse ayağımı kaybedip merdivenin dibinde yığılacağım ama Lev elimi bir saniye bile bırakmıyor. AŞağı inerken elimi bırakmıyor, inerken kapıyı ve halıyı düzeltiyor.

Ağır bir sürgü kilide giriyor ve ben irkiliyorum.

Merdivenlerin geri kalanını inerken Lev, "Oldukça iyi ses yalıtımı var," diye fısıldıyor. "Burayı birkaç yıl önce böyle bir Şey olursa diye yaptım. Varlığından kimsenin haberi yok. Pyotr bile."

Dibe ulaştığımızda, yeraltındaki sığınağı aydınlatan küçük bir tepe lambasını yakıyor.

Neredeyse bir stüdyo daire gibi, çift kişilik bir yatak, buzdolabı gibi görünen bir şey ve hatta kitap yığınları var. Duvarları bir çeşit dolgu kaplıyor, sanırım bu da sesi boğmaya yardımcı oluyor. Odanın uzak tarafında bir kapı daha var.

"Şurada bir banyo var," diye fısıldıyor Lev, kapıya ihtiyatla baktığımı görünce. "Gerekirse burada günlerce kalmamıza yetecek kadar erzak var."

"Sence buna ihtiyacımız olacak mı?" "Hiçbir fikrim yok."

"Dürüstlüğünüzü takdir ediyorum."

Birden tepemde ayak sesleri duyuldu ve dehşet içinde bir çığlık attım.

"Şşşt!" Lev tıslıyor, bir eliyle ağzımı kapatıyor ve beni kendine doğru çekiyor. "Şu anda ses yalıtımını test etmemeyi tercih ederim."

Igor yukarıdan, "Lev ve kız dönene kadar burada kalın," diye bağırıyor. "İkisi olmadan bir yere gitmiyoruz."

açılıyor ve Lev arkamda geriliyor. Burada olduğumu biliyor.

yanaklarımdan süzölmeye başlarken kulağıma "Her şey yoluna girecek," diye fısıldıyor. "Sana zarar vermesine izin vermeyeceğim."

Ellerini ağzımdan çekip belime doluyor ve ben de dönüyorum. "Lev."

Ona doğru uzandım.

Gözlerimin içine baktığında dehşetim anlaşılmış olmalı çünkü güçlü kollarını bana doluyor ve beni vücuduna doğru çekiyor.

"Seni tuttum. Sana zarar vermeyecek."

Kendimi rahatlamak için ona sarılırken buluyorum. Yapmamam gerektiğini biliyorum, ama ölümle aramda bir kapıdan başka bir şey olmadığında, kişisel ahlak kurallarım pencereden dışarı çıkıyor.

Başka bir adam "Arabası burada, o halde yakınlarda olmalılar," diyor.

Lev tuzak kapısına bakarken yüzünü buruşturur. "Kahretsin, çok üzgünüm Elle. Daha dikkatli olmalıydım."

Bu işin içinden nasıl çıkacağız?

Lev bu yeraltı sığınağını erzakla doldurmuş olabilir ama Igor'un burayı alt üst etmesi ve gizli kapıyı bulması uzun sürmeyecektir.

Keşke Mikhail'e bir mesaj iletebilseydim- "Aman Tanrım," diye fısıldıyorum.

"Ne?"

"Mikhail telefonuma bir takip cihazı yerleştirdi." "Kafam karıştı."

"Telefonumu bardan geri aldıktan sonra, hatalara karşı kontrol etmek ve konum uygulamasının hacklenebileceğini söylediği için bir takip cihazı takmak konusunda ısrar etti. Kaçırılma olayına benzer bir şey tekrar yaşanır diye. Ama burada hiç sinyal yok..."

"Mikhail bunu planlamış olmalı. Alexei ve diğerleriyle birlikte çoktan buraya doğru yola çıktığını tahmin ediyorum."

"Öyle mi düşünüyorsun?" Hafif bir umut kırıntısı oluşmaya başlar. "Bu son derece mümkün."

Mikhail'den bahsederken sesinin sert tonunu kaçırmıyorum. "Ne oldu?" Yüzünü görebileceğim kadar geri çekiliyorum.

"Seni güvende tutmak için yeterli olamamaktan nefret ." Gözlerini benimkilerden kaçırıyor. "Ama sana söz veriyorum, seni korumak için ne gerekiyorsa yapacağım Elle. Kendi hayatıma mal olsa bile, bunu yapacağım. Çünkü sen olmadan, hayatımın benim için hiçbir değeri yok."

Gözleri benimkilere kayıyor ve ben onlara bakarken nefesim boğazımda düğümleniyor.

Yaptığı her şeye rağmen ona inanmadan edemiyorum.

"Lev..."

"Seni seviyorum, Elle. Her zaman sevdim ve her zaman seveceğim."

SANIRIM YUKARIDA EN AZ DÖRT ADAM VAR. İGOR'UN SESİNİ DUYMADIM. ama onu tanıyorsam, muhtemelen uşaklarını bebek bakıcılığı görevinde bırakmıştır, böylece gidip daha da büyük takviyeler alabilir.

Küçük yeraltı sığınağında ne kadar süredir mahsur kaldığımızı söylemek zor ama Elle ve benim yakın zamanda buradan ayrılmayacağımıza dair bir his var içimde. En azından Igor geri dönmeye karar verene kadar.

Bunca zamandır burnunun dibinde saklandığımızı öğrendiğinde bize neler yapacağını tahmin edebiliyorum. Tek umudum Mikhail'in iş o noktaya gelmeden Elle'in yerini kontrol etmeye karar vermesi.

Koslovların gelip bizi bu karmaşadan kurtarmasına bel bağlamak zorunda kalmaktan nefret ediyorum ama şu anda başka seçeneğimiz yok.

Sadece ben olsaydım, burada sakladığım silahlardan birini kapar ve doğrudan ateş hattına girerdim.

Ama bunu yapamam. Bu Elle'i tamamen korumasız bırakır ve onun hayatını bu şekilde riske atamam.

Arabamı kulübenin dışında bırakmamalıydım. Elle'i içeri sokmaya o kadar odaklanmışım ki izlerimi kaybettirmek istemedim. Bu benim sorumsuzluğumdu ve şimdi bana her şeye mal olabilirdi.

Igor uzakta olamayacağımı biliyor ve bir şekilde Elle'in benimle olduğunu da biliyor. Nasıl olduğu hakkında hiçbir fikrim olmasa da.

Ama sanırım bunun pek bir önemi yok. Önemli olan tek şey ona elini süremeyeceğinden emin olmak.

Kollarımı onun titreyen bedenine doladığımda çenem sıkılmaktan ağrıyor.

Elle böyle acı çekmeyi hak etmiyor. Eğer bu kadar bencil bir piç olmasaydım, dairesini terk eder ve kendimi doğrudan Koslov'lara teslim ederdim. Ama beni dinlemesine ihtiyacım vardı. İçinde bulunduğu tehlikeyi anlaması *gerekiyordu*.

Ama tek yaptığım onu doğrudan *ona* götürmek oldu.

Elle hâlâ kollarıma sarılmış durumda, yaşadığı dehşet ona benden nefret ettiğini bir anlığına unutturuyor. Titriyor ve ben de her şeye rağmen onu biraz olsun rahatlatmak için kollarımı ona doluyorum.

Parmaklarımı saçlarına gömüyorum ve başını göğsüme yaslıyorum. O kadar yumuşak ki, meyveli şampuanının kokusunu alıyorum ve inlememi bastırıyorum.

"Çok üzgünüm," diye fısıldıyorum saçlarına. "Bu pisliğe bulaşmış olmandan nefret ediyorum."

"Bu senin hatan değil."

"Evet, öyle. Hepsi benim hatam."

Elle bir an sessiz kalır, kendi düşüncelerine dalmıştır.

"Lev?"

"Öyle mi?"

Bana bakabilmek için yeterince geri çekiliyor. Gözleri kırmızı çerçeveli ve biraz camsı ama soğukluk kaybolmuş.

"Daha önce söylediklerimde ciddi değildim." Alt dudağını çiğniyor. "Igor'a hiç benzemiyorsun."

Gözlerini kırıştırıyor ve yanaklarından birkaç damla yaş süzülüyor.

Bu kez yüzünü ellerimin arasına alıp başparmaklarımla silmekten kendimi alıkoyamıyorum.

"Sen daha çocuktun..."

"Bunu yapmana gerek yok." Güzel gözlerinin içine bakarken yanağını hafifçe okşuyorum.

"Kızgın ve üzgündüm. Ve babanın, Igor'un yaptığı bir şey yüzünden seni suçlamam yanlıştı. Özür dilerim, Lev."

"Üzgün olmanı bir şey yok. Dediğin gibi, olanlar için ben de suçluyum."

"Bayılmalarınız... Her zaman bu kadar... korkutucu mu?" Yaltaklanıyorum. Beni böyle görmesinden nefret ediyorum.

"Dürüst olmak gerekirse bilmiyorum. Onları hiç hatırlamıyorum."

Elle'in alt dudağı tekrar titriyor ve ben uzanıp başparmağımı dudağının gezdiriyorum. "Bir an öldüğünü sandım."

Göğsüm yarılmış gibi hissediyorum.

"Seni korkuttuğum için özür dilerim." İç çektim. "Ben sadece... Keşke onlar sırasında neler olduğunu bilebilseydim. Yani, birini öldürebilir ve hiçbir şey hatırlamayabilirdim."

Elle'in gözleri sanki bir şey arıyormuş gibi yüzümü tarıyor.

Yanağımı okşamak için uzandığında kaşlarının arasında küçük bir kırıksıklık belirliyor.

"incitebilecek kapasitede olduğunu sanmıyorum. En azından bunu hak etmeyen birini. Bilinç kaybı olsun ya da olmasın."

Elle'in sözleri karşısında boğazım düğümleniyor.

"Bunu söylediğini duymak benim için çok anlamlı."

"Ayrıca bilmeni isterim ki... ben de seni seviyorum. Yara izleri, bilinç kayıpları ve hepsi."

Yüzünü ellerimin arasına alıyorum ve dudaklarımı usulca dudaklarına değdirmek için eğiliyorum. "Seni tahmin edebileceğinden çok daha fazla seviyorum."

Üzerimizde beliren yakın ölüm tehdidinin beni bu kadar fevri davranmaya itip itmediğinden emin değilim ama dilimi ağzına kaydırırken aşağı uzanıp onu kalçalarının arkasından tutarak kaldırıyorum.

"Lev?" Bacaklarını belime sararken gözlerini tavana dikeyor.

Ona bunun böyle birlikte olmak için son şansımız olabileceğini hatırlatmak istemiyorum. Her şey bittiğinde ona mutlu bir hatıra bırakmak istiyorum.

Çünkü, Igor ya da Alexei olsun, kaderim belirlendi.

Bu işten canlı çıkamayacağım, o yüzden Elle'le kalan zamanımı en iyi şekilde değerlendirmek istediğinden eminim.

Onu yatağa yerleştiriyorum ve ikimiz de kıyafetlerimizi çıkarmak için hiç vakit kaybetmiyoruz. Ben kapüşonumu başımın üzerine çekerken, Elle bluzunun düğmelerini açmaya çalışmadan önce hevesle kot pantolonunu ve külotunu çıkarıyor.

Tamamen çıplak kaldığında kendini yastıkların üzerine bırakıyor ve ardından yavaşça kalçalarını benim için ayırıyor.

Çıplak amının görüntüsü zaten sert olan sikimi fermuarıma doğru zorluyor.

Keşke vücudunun her kıvrımına tapınarak saatler geçirebilseydim, ama zaten ödünç alınmış bir zamanda yaşıyoruz.

"Lev..."

"Ben buradayım." Giysilerimin geri kalanını çıkardım ve kalçalarının arasına yerleştim.

Bir kolumu beline dolayarak onu kendime doğru çekiyorum, parmaklarımı saçlarına batırıp ağzını kendi ağzımla yutarken onu yerinde tutuyorum.

Sikimin girişine doğru ilk dürtüşünde dudaklarıma karşı nefes nefese kalıyor ve benim için ne kadar ıslak olduğunu hissettiğimde bir inilti ısıyorum.

Kalçalarımı yavaşça hareket ettirmeden önce dudaklarına "Seni seviyorum," diye fısıldıyorum. "Ben de seni seviyorum."

Sikimi yavaşça onun kaygan sıcağının içine kaydırıyorum.

Tamamen içine gömüldüğümde, Elle'nin yüzüne bakmak için geri çekiliyorum ve yanaklarının bir kez daha gözyaşlarıyla ıslandığını görüyorum.

"*Dushenka*, sorun nedir?"

"Seni kaybetmek istemiyorum." Yüzümü ellerinin arasına alıp beni şiddetle öpüyor.

"Bana her zaman sahip olacaksın." Sikimi çıkardım. "Ne olursa olsun."

Tekrar soktum.

Elle'in zevk çığlıklarını ağızımla yutuyorum ve kısa sürede ikimizi de nefes nefese bırakan ve ter içinde bırakan bir ritim buluyoruz.

Ellerim Elle'nin teninde dolaşüyor, ben içinde hareket etmeye devam ederken onun her santimini ezberliyor.

Göğsüme sürtünen sert meme uçları ve serbest bırakılmasını kovalarken uzunluğumun etrafında sıkılan amı, dişlerimi gıcırdatmamı sağladı, mümkün olduğunca uzun süre boşalmaktan kaçınmak istedim.

Aramıza girip klitorisini yavaşça ovmaya başladığımda Elle'nin yüzündeki saf coşku ifadesini yakaladığımda bu neredeyse imkansız.

"Elle," diye inliyorum sikim sızmaya

başlarken. "Lütfen. Durma."

Yüzümü boynuna gömüyorum, hızımı artırırken tatlı kokusunu içime çekiyorum.

Keşke sonsuza kadar burada kalabilseydik, sadece ikimiz. Ama bir noktada, gerçeklik çökecek.

Elle'yle bir daha asla sevişme deneyimi yaşayamayacağım çok acı verici ama bu, bu anı daha da değerli kılmamı sağlıyor.

"Lütfen, Lev."

"Seni yakaladım, *Dushenka*."

Bana yapışıyor, tırnakları sırtıma batıyor ve doruğa ulaşırken kalçaları belimin iki yanında .

"*Elle...*"

Amcığı sikimin etrafında titreşiyor ve beni uçurumun kenarına gönderiyor. "Ben seninim," diye fısıldıyor kulağıma, ben içine boşalırken.

Sonunda nefesimizi tuttuğumuzda, yanıma yerleşmeden ve Elle'yi göğsüme çekmeden önce, zevk dalgasıyla tıslayarak yavaşça içinden çıkıyorum.

Kolumun üzerinde nazikçe daireler çiziyor. "Sana bir şey sorabilir miyim?"

"Ne istersen."

"Bana yangın gecesi hakkında daha fazla şey anlatabilir misiniz? Tek hatırladığım bayıldığım ve bir ambulansa uyandığım."

"Emin misiniz? Seni üzmem istemem."

"Ben... Ben her şeyi bilmek istiyorum."

Bir kolumu Elle'in boynunun altına, diğerini de ortasına koyarak yan yatacak şekilde kayıyorum. Ona anlatırken yüzünü izleyebilmek, bunun onun için çok fazla olup olmadığını bilmek istiyorum.

"Neden orada olduğumuzu bilmiyorum. Dediğim gibi, Igor'un Maxim'i neden götürmediğine şaşırıyordum. O zamanlar on altı yaşındaydı ve baskınlarda Igor'a eşlik etmeye başlamıştı ve o zamana kadar insanların kafasına kurşun sıkmakta ustalaşmıştı."

Elle sözlerim karşısında yüzünü buruşturuyor ama sessiz kalıyor.

Böyle şeyleri onunla konuşmaktan nefret ediyorum ama o bilmek istiyor. O yüzden devam ediyorum.

"Ailenin evine giderken, oraya neden gittiğimizi sorup duruyordum. Sonunda Igor bana Marco Senior'un bir borcunu ödemeye gittiğimizi söyledi."

"Borç mu?" Elle kaşlarını çatıyor. "Babamın Igor'a neden borcu olsun ki?"

"Hiçbir fikrim yok. Bana hiç ayrıntı vermedi. Tek bildiğim, beni susturmak için uydurmuş olabileceği. Çünkü kabul edelim, Igor Ivanov ne zaman birinin peşine düşmek için meşru bir nedene ihtiyaç duyar ki?"

"Sanırım haklısın... Peki, ne oldu?"

"Geldiğimizde Igor, Marco ile ilgilenmeye giderken arabada beklememi söyledi. Bir süre gitti ve ben sıkıldım, bu yüzden evin arkasında , o zaman seni pencerede gördüm."

Dudaklarımda küçük bir gülümseme belirirken elimi Elle'nin karnında hafifçe gezdiriyorum.

"Yüzünde çok yaramaz bir ifade vardı." Nefesimin altında kıkırdıyorum.

"Uyuyor olmam gerekiyordu."

"Gelip seninle konuşmak için yağmur oluklarına tırmanmak istedim. Bağışmaları duyabildiğini biliyorum ve sanırım korkmadığından emin olmak istedim."

Elle'in gözleri büyür.

"Gerçekten mi?"

Başımı sallıyorum, yumuşak teninde yavaşça daireler çizerken çıplak karnına bakıyorum.

"Evet... Ama sonra Igor'un gittiğini duydum ve evin önüne koştum. Onu daha önce hiç bu kadar kızgın görmemiştim ve o zaman bana her yeri yakacağını söyledi."

Elle yüzünü buruşturuyor ama ben durmuyorum.

"Düzinelerce adamı ellerinde benzin bidonlarıyla yakınlarda bekliyordu ve saniyeler içinde ev alevler içinde kaldı."

"Aman Tanrım." Elle'in eli ağzına gitti.

"Biliyorum, çok üzgünüm. Igor'a hepinizi çıkarması için yalvardım, ne olduysa oldu, siz ve aileniz ölmeyi hak etmiyordunuz. Ama beni dinlemedi. Bana arabaya binmemi söyledi ama sonra seni yatak odanda düşündüm ve... seni bırakamadım."

Başımı salladım. "Peşimden koştu, onunla gelmezsem beni öldüreceğini bağırdı ama umurumda değildi. Seni orada öylece bırakamazdım. Bu yüzden evin arkasına doğru koştum ve yağmur oluğuna tırmandım."

Elle'in yanakları gözyaşlarıyla sıırıslık olmuş durumda ve ben de eğilip öpebildiğim kadarını öpüyorum. Dokunuşumla titriyor, ben konuşmaya devam ederken elleri kollarıma yapışıyor.

"Seni bulduğumda baygındın, battaniyenin altına sarılmıştın. Alevler çoktan odana girmeye başlamıştı ama seni yağmur oluğundan aşağı taşımam mümkün değildi. Eğer kayarsam, ikimiz de düşüp ölebilirdik. Bu yüzden tek seçeneğim alevlerin arasından koşmaktı."

"Lev." Elle boynumun kenarındaki yara izlerini takip etmek için uzandığında sesi çatlıyor.

"Seni dışarı çıkardığımda Igor ve adamları gitmişti." "Ne?"

Seni öylece *bırakıp gitti* mi?"

"Sanırım o eve girerek kendi ölüm fermanımı imzaladığımı ve beni öldürme işinden kendisini kurtardığımı düşündü."

"Bu barbarca."

"Bu Igor."

İkimiz de bir süre sessiz kaldık, tek ses sabit nefes alış verişlerimizdi, sonunda ona hikayenin geri kalanını anlatacak cesareti toplayana kadar.

"Ailen için geri dönmeye çalıştığımı bilmeni isterim. Ama yangın çok güçlüydü. En üst kat neredeyse tamamen çökmüştü ve duman... Onları dışarı çıkarmayı gerçekten çok istedim, Elle."

Kederinden yüzü buruşuyor.

Şu anda onu daha iyi hissettirecek hiçbir şey söyleyemeyeceğimi biliyorum ama onu böyle görmekten nefret ediyorum. Keşke ailesi için, *onun* için daha fazlasını yapabilseydim.

"Sonunda siren seslerinin eve doğru geldiğini duydum. Hâlâ baygındın, bu yüzden itfaiye araçlarının yola çıktığını görene kadar yanında kaldım ve sonra oradan ayrıldım. Bana soru sormalarını göze alamazdım. Ama çalılıkların arasına saklandım ve seninle ilgilenildiğinden emin olmak için etrafı izledim."

"Seni cezalandırdı mı?" Elle'in sesi ancak bir fısıltının üzerinde.

"Evet, ama buna değdi-"

Tepemizde silah sesleri duyuluyor ve Elle dehşet dolu bir çığlık atıyor.

Ağır ayak seslerinin zemine çarpmasıyla oda sallanır, ardından Rusça anlaşılmaz bağırışlar duyulur.

Ne haltlar dönüyor burada?

"Kahretsin." Kıyafetlerimi aramak için yataktan fırladım.

Ellerim titriyor, silah sesleri kulaklarımda çınlıyor.

İşte bu kadar.

"Burada kal."

"Lev-"

"Her şey girecek. Bana güveniyor musun?"

Bu kez başını sallarken hiç tereddüt etmiyor.

Çenemi onun kıyafetlerine doğru eğiyorum.

"Giyin hadi."

Yere çömelıyorum ve yatağın altında silah zulamı arıyorum. Fazla bir şey yok, sadece birkaç tabanca var ama hiç yoktan iyidir.

Başının üzerinde ağır bir gümbürtü duyulur ve Elle endişeyle tavana bakarken inler.

"Sorun yok," diye yatı tırıyorum, sesin bir bedenine yere çarpması gibi çıkmasına rağmen.

 ki silahı da kemerime soktum ve ayağ a kalktım.

Igor'un adamlarını ürküten bir şey olduğu açık, bu da beni davet edilmeyen birinin gelip gelmediğini merak ettiriyor.

"Elle!" diye bağıırıyor yukarıdan bir erkek sesi. Elle bana bakarken gözleri irile iyor.

"Alexei," diyor ağızından.

Sanırım cevabım bu.

"Burada olduğunu biliyorum! Bırak onu Lev!"

Elle merdivenlere doğru ko maya ba ladı ama onu durdurmak için elimi kaldırdım. "Bir tuzak olabilir. Burada kal."

Ben basamakları hafı e tırmanıp kapıya doğru ilerlerken Elle köşeye sınıyor. S rg y  karşıya kaydırmanın sessiz bir yolu yok, yani Elle yanlış duyduysa ve bu Alexei değilse, ikimiz de birkaç saniye içinde  lebiliriz.

Son bir derin nefesle sürgüyü karşıya kaydırıyorum ve diğer tarafta bizi bekleyen kişi için kendimi hazırlıyorum.

Kapağı itip açtığım anda gözlerim Alexei'nin silahının namlusuna dikiliyor.

"Biliyordum amına koyayım." Yüzünü ve ellerini kan lekeleri kaplamı tı ve  u anki ölüm sessizliğinden, babamın adamlarının her birini öldürdüğünü biliyorum.

"Alexei?" Elle aşağıdan seslenerek onun dikkatini  eker.

"Çekil lan yolumdan!" Alexei kükrer.

Alexei, Elle'e ulaşmak için yanımdan geçip merdivenlerden iniyor.

Adam güven veren elini kızın omzuna koyduğunda dişlerimi sıkıyorum ve kız da ona parlak zırlı şövalyesiymiş gibi gülümsüyor.

Pislik.

"İyi misin?" Önce ona sonra da yatağa bakıyor. Elle'in kızarmış yanakları ve aşırı derecede buruşmuş çarşafar arasında, burada ne yaptığımız oldukça açık.

Alexei yüzünde ölümcül bir ifadeyle bana dönerken bunu fark etmiş gibi görünüyor.

"Sen öldün-"

"Ben iyiyim, Alexei." Elle bir elini onun koluna koyar.

"Gerçekten." Gözleri benimkileri buluyor ve bana küçük bir gülümseme sunuyor.

"Bu ona güvendiğim anlamına gelmez." Alexei'nin gözleri bana dikildi. "Eğer seni daha iyi hissettirecekse, bu his karşılıklı."

"Bana ukalalık yapma. Gözlerinin arasına bir kurşun sıkmak zorunda kalsam uykularım kaçmaz-"

Elle benimle Alexei'nin arasına girmek için hamle yaptı. "Bu kadar yeter!"

Merdivenlerden ona doğru hışımla indiğimi fark etmemiştim bile, elim şimdi pantolonumun kemerine sıkıştırdığım silahın kabzasında duruyordu.

Ama Elle elini uzatıp göğsüme bastırıyor ve beni olduğum yerde durduruyor. "Bence Igor geri gelmeden önce buradan gitmeliyiz."

Alexei bakışlarını benimkilere kilitliyor. "Katılıyorum, ama bu bittiği anlamına gelmiyor." Başka tarafa bakmadığımı fark ediyorum.

Kendiminkine çok benzeyen tüm özellikleri gördüğümde içimi kaplayan keder dalgası göğsümü sıkıyor.

Alexei'ye ilk kez gerçekten *bakıyorum* ve temiz kesim estetiğine ve yara izi olmamasına rağmen onda kendimi gorebiliyorum.

Kardeşim.

Düşmanım.

DURDUĞUMDA HEM LEV HEM DE ALEXEI'DEN ÖFKE YAYILIYOR.

Yeraltı sığınağı daha önce de sıkıştı, ancak iki yetişkin adamın birbiriyle çatışması burayı boğucu bir yer haline getiriyor.

İkisinin arasına bakıyorum. "Lütfen buradan çıkabilir miyiz?"

Benzerlikleri biraz sinir bozucu. Onda Lev'den çok şey görebiliyorum. Özellikle de gözlerinde.

Alexei'nin üvey kardeşinden sözde yaptıkları nedeniyle nefret etmeye hakkı olduğunu biliyorum, ancak daha sonra pişman olabileceği bir şey yapmasını istemiyorum.

"Lütfen, Alexei."

Alexei'nin yüz ifadesi bana bakarken yumuşuyor.

Ünü göz önüne alındığında, onu hiçbir zaman olması gerektiği kadar korkutucu bulmadım. Ama onun yanında kendimi rahat hissetmemem için bana hiçbir zaman bir neden vermedi.

Ayrıca ailesini korumak için Lev'in göğsüne bir kurşun sıkmak da dahil her şeyi yapacağını biliyorum, bu yüzden her şeyi ne kadar çabuk çözebilirsek o kadar iyi.

"Seni Forest Hills'e geri götürüyorum. Lucia seni orada bekliyor."

Kuzenimden bahsedilince midem düğümleniyor. Son birkaç haftadır ona cehennemi yaşattım ve gerçekten aramızdaki her şeyi yeniden düzeltmek istiyorum.

Lev bana baktı. "Igor geri gelmeden gitmelisin."

"Sakın bile geçirme." Alexei bir adım daha atıyor. "Bizimle geliyorsun."

Lev'in parmakları silahının

etrafında bükülür. "Hadi, Lev."

Ortalarında olmam muhtemelen o kadar da kötü bir şey değil. Gerçi gerçekten kavga etmek isteselerdi, beni yollarından çekmek için fazla çaba sarf etmeleri gerekmeyeceğini biliyorum.

Gözleri benimkilere kayıyor ve sessizce onu takip etmesi için yalvarıyorum. Alexei'nin evine döndüğümüzde bizi nelerin beklediğinin fazlasıyla farkındayım ama en azından Koslov'ları ikna etmek için bir şansımız var.

Igor Ivanov yerine onlarla her gün yüzleşirdim ve Lev de çenesini eğerken bunun farkında görünüyor.

Lev silahını alır ve tek kelime etmeden yere atar, sonra da dönüp merdivenlerden yukarı çıkar.

İşbirliği yaptığı için rahat bir nefes alıyorum. Alexei

başını sallayarak Lev'in arkasından gelmemi işaret

ediyor.

Tuzak kapısından çıkıp yere saçılmış yarım düzine cesede baktığımda dizlerimin bağı çözülüyor ve yere yığılmamak için Lev'e tutunmak zorunda kalıyorum.

"Keşke o gözbağı hâlâ bende olsaydı."

Hiç bu kadar çok kan görmemiştim. Döşeme tahtalarına sızıyor ve mümkün olan her yüzeyi kaplıyor gibi görünüyor.

Havadaki bakırımsı tını midemi bulandırıyor ve kusmamak için ağzımı ve burnumu kapatmak zorunda .

"Hadi seni buradan çıkaralım." Lev beni ön kapıya doğru yönlendirdi.

"Bunu kendi başına mı yaptın?" beliren Alexei'ye soruyorum. "Yakov ve Feliks dışarıda."

"Mikhail değil mi?"

"Buraya kendim gelmek istedim."

Bu da Lev'i yakalayacak kişinin kendisi olmasını istediği anlamına geliyor.

İki karartılmış Mercedes Lev'in arabasının arkasına park edilmiş durumda ve biz verandanın merdivenlerinden inerken Alexei parmağını sallıyor ve Mercedeslerden biri kükreyerek çalışıyor.

"Yakov ve Feliks bizi eve kadar takip edecekler." Lev'e uslu durması için gizli bir uyarı daha.

Alexei'ye Lev'in kimseye zarar vermeyeceğini haykırmak istiyorum ama beni dinlemeyeceğini biliyorum. Bunun yerine, Alexei'nin arabasının arka koltuğuna Lev'in yanına tırmanırken sessiz kalıyorum ve Koslovların affedici bir ruh hali içinde olmalarını umuyorum.

Alexei'nin Forest Hills'teki malikanesine giderken ne Lev ne de Alexei konuşuyor ve ben kendimi hiç bu kadar rahatsız hissetmemiştim.

Gerginliği bir bıçakla kesebilirim ve bir konuşma başlatmak için yaptığım girişimlerin hiçbirisi işe yaramadı.

Pencereden dışarı bakan Lev'e bakıyorum.

Yüzü solgun ve ellerini yumruk yapıp duruyor.

Keşke yapabileceğim bir şey olsaydı ama bu benim elimde değil. Tek yapabileceğim onun yanında durmak ve Alexei ile kardeşlerinin ikimizi de dinlemeye istekli olmaları için dua etmek.

Elini tutuyorum, parmaklarımı onunkilere geçiriyorum.

Dokunduğumda buz gibi soğuklar ama umurumda değil.

Gözlerini pencereden ayırmadan elimi bir kez sıkıyor, ben de başparmağımı yaralı derinin üzerinde ileri geri gezdirerek onun sırtını sıkıyorum.

Bu işte birlikte olduğumuza dair sessiz bir jest.

Dikiz aynasına bakan Alexei, birbirine geçmiş ellerimize bakarak kaşlarını çatıyor.

Bunun ona nasıl görüldüğünün farkındayım. Lev'le ilişkiye girerek ailesine ihanet ettiğimin. Ama gerçek şu ki, Lev'in ailesini öldürmekten sorumlu olduğuna bile ikna olmadım.

Bunun her yerinde Igor Ivanov yazıyor.

Lev'e işkence etmekten ne kadar hoşlandığını zaten açıkça ortaya koydu, bu yüzden cinayetleri onun üzerine yıkması mantıklı. Lev'i kendi babasını öldürenin kendisi olduğuna inandırmak sadistçe, *işte tam da* bu yüzden bunun bir tuzak olduğuna inanmaya başlıyorum.

Ancak gerçek şu ki Lev hiçbir şey hatırlamıyor, bu yüzden o gece gerçekten ne olduğunu asla bilemeyebiliriz.

Sonunda evin kapısına geldiğimizde kalp atışlarım hızlanıyor ve hasta olmak üzereyim.

İşte bu kadar.

Alexei arabayı ön tarafa park ettiğinde ellerim terliyor ve bayılabilirim.

"değil," diyor Lev bana.

Keşke ona inanabilseydim, ama ihtimaller bize karşı.

Lucia evden çıkıp bana doğru koşmaya başlamadan önce arabadan yeni inmiştim.

Neredeyse Lev kadar solgun görünüyor ve gözleri ağlamış gibi kızarmış. "Aman Tanrım, Elle."

"Ben iyiyim-"

Lucia kollarını boynuma dolayarak bana sıkıca sarılıyor. "İyi olduğun için çok rahatladım, çok endişelendim."

"Ben iyiyim Lucia, söz veriyorum."

Ama arabadan yeni inmiş olan Lev'in üzerine yürürken onu dinliyor gibi görünmüyor.

"Ve sen... Seni öldüreceğim!"

Ona doğru hamle yapacaktı ama ben önüne çıktım.

Merdivenlerin başında beliren Mikhail'e sesleniyorum: "Mikhail, lütfen gelip karının saldırıya geçmesini engeller misin?"

"Sanırım burada iyiyim." Mikhail sütunlardan birine yaslanır.

Lucia kocasına bir göz kırptırıyor, o da çenesini eğip gözlerini Lev'e diyor ve yüz ifadesi soğuk bir öfkeye dönüşüyor.

Lucia gözlerini Lev'e dikti: "Kuzenimin hayatını tehlikeye attın ve seni kollarımı açarak karşılamamı mı bekliyorsun? Sen lanet olası bir *psikopatsın*!"

Ben irkildim ama Lev hiç etkilenmiş gibi görünmüyor. Bana yetiştirilme tarzıyla ilgili anlattıklarına bakılırsa bu, kıyaslanamayacak kadar hafif bir şey olmalı. Ama bu, ailemin her bir üyesinden bok yemeyi hak ettiği anlamına gelmiyor.

"Lev sadece beni korumaya çalışıyordu. Igor'un tehlikeli olduğunu biliyordu ve ben makul davranmıyordum. Beni güvende tutmak için yapması gerekeni yaptı-"

Alexei alay ediyor. "Evet ve bu süreçte neredeyse ölmesine neden oluyordu." Arkamı döndüm ve ona ters ters baktım.

"Üç kez hayatımı kurtardı. Ona kızgın olduğunu anlıyorum, ama en azından onu dinle-"

"Onu dinlemek mi?" Alexei'nin kara gözleri parlıyor. "Ailemi öldürdü."

"Kimse bundan emin değil. Lev ne olduğunu hatırlayamıyor ve Igor bunun arkasındaki gerçek beyin olacak kadar sadist."

Mikhail daha uzun duruyor. "Düşünmeni istediği şey bu."

"Ona bir iyilik yapamaz mısın-"

"O cümleyi bitirme bile," diye tersliyor Alexei ve ses tonundan irkiliyorum.

"Sakın onunla bu şekilde konuşma." Lev geçmek için hamle yaptı.

Mikhail kapıya döner. "*Şimdi* içeri girelim. İlk ve son kez bu işin aslını öğreneceğiz."

"Bence bu iyi bir fikir." Bir elimi Lev'in koluna koyuyorum.

Çenesi sıkılıyor ve kapüşonunun kolunu çekiştirdiğimde bile gözlerini Alexei'den ayırmıyor.

Aleksey çenesini kardeşinin hâlâ durduğu yere doğru eğiyor. "Eğer Lev sorumluysa, cezasını *çekecek*."

Lev'e bakıyorum ama yenilgiyi çoktan kabul etmiş gibi sadece başını sallıyor. Herkese yanlış adamı yakaladıklarını haykırmak istiyorum.

Görmüyorlar mı? Buradaki gerçek tehdit Lev değil.

Lev'i kolundan tutup eve doğru çekerken, "Alexei," diye yalvarıyorum.

"Gel hadi." Lucia beni elimden tuttu.

Sanki çarpık bir tören alayındaymışız gibi Lev'in peşinden gidiyoruz.

Omuzları çöküp başı eğildiğinde kalbim sızlıyor.

Evin büyük fuayesine girdiğimizde Alexei Lev'e, "Bu taraftan," diye bağırıyor.

Ses tonuna sinirleniyorum ama onu azarlayamadan Lucia beni ters yöne çekiştiriyor.

"Hadi mutfağa gidelim."

"Hayır, Lev'le gitmek istiyorum." Ondan uzaklaşmaya çalışıyorum. "Elle, bunu aralarında halletmelerine izin vermelisin."

"Ama onu *dinlemeyecekler*. Suçlu olduğuna çoktan karar verdiler ve Alexei'nin kafasına bir kurşun sıkılmamasının tek nedeni benim."

Lev'in Alexei ve Mikhail'le birlikte salonda kaybolduğunu görmek için tam zamanında omzumun üzerinden bakıyorum, Koslov veletlerinin geri kalanının orada beklediğinden hiç şüphem yok.

"Lev."

Ama o arkasına bakmıyor.

Kapının kapanma sesini duyunca hıçkırıklarımı yutuyorum ve Lucia'nın beni mutfağa götürüp kahvaltı masasına oturmaya zorlamasına izin veriyorum.

"Neden bize biraz kakao yapmıyorum?"

Neşeli tonu zorlama, ama bir an için onu bir şeylerin meşgul etmesinden memnunum, böylece sadece kalp ağrımdaya oturabilirim.

Neden bahsettiklerini öğrenmek için yanıp tutuşuyorum.

Lev kendini savunuyor mu? Yoksa muhtemelen işlemediği bir suçun cezasını kendi mi çekiyor?

"Burada öylece oturamam."

"Evet, yapabilirsin. seni kendim zapt ederim."

Elinde iki fincan kakao ile masaya yaklaşan kuzenime bakıyorum ve şaka yapmadığını anlıyorum.

"Seninkine fazladan marshmallow koydum." Taşan bardağı önüme koydu. "Soğumadan iç bakalım."

"Teşekkürler." Parmaklarımı ısıtmak için etrafına sarıyorum.

"Lev'le olan durumunuz kafamı karıştırdı." Lucia karşıma oturdu. "Burada benim bilmediğim bir şeyler mi oluyor? Yani, ikinizin ne olduğunu biliyordum... takılıyor muydunuz? Tabii buna takılmak denirse."

"Lucia, ben hamileyim."

Gerçeği itiraf etmek için iyi bir zaman olduğunu düşündüm. Ne de olsa Alexei'yi Lev'in hayatını bağışlamaya ikna etmenin tek yolu olabilir.

Lucia kupasını yarısına kadar ağzına götürmüş halde donakalır.

Bir an için düşürecek diye endişelendim ama sonra masaya geri koydu.

"Özür dilerim, ne dedin?"

"Hamileyim."

"Sen hamilesin."

"Evet."

Bir sessiz kalan Lucia'nın kaşlarının arasındaki kırıksıklık daha derinleşiyor.

"Ve Lev..."

"Babası o."

"Tanrım, Elle, aklından ne geçiyordu?" Ayağa kalkıyor, volta atıyor. "Sen seni takip eden adamla *yattın* mı?" "Açıkça."

"Yapma bunu. Bu büyük bir değilmiş gibi davranma."

"Çünkü değil!"

"Elle-"

"Şimdi neden onunla birlikte olmam gerektiğini anlayabiliyor musun? O benim *çocuğumun* babası, Lucia. Ona zarar vermelerine izin veremem. Eğer yaparlarsa onları asla affedemem."

"Kahretsin, bu hiç iyi değil." Kapıya bakarken parmaklarını saçlarında gezdiriyor.

"Gerçeği bilmeleri gerek. Alexei hamile olduğumu bilirse-"

"Anlamak zorundasınız, burada arada kaldım. Taraf tutmak istemiyorum ama sonuçta bu adam kocamın ailesini öldürdü ve bunun Mikhail ve kardeşleri için aşılabilecek bir şey olduğundan emin değilim. Ve dürüst olmak gerekirse Elle, onlardan bunu istemek zorunda kalmak istemiyorum."

"O yapmış olamaz. Igor yıllardır Lev'in zayıflıklarını kendi çıkarları için kullanıyor."

"Bunu bilmiyoruz."

"Suçluluğu kanıtlanana kadar masumdur sözüne ne oldu, ha? Bana öyle geliyor ki Koslovlar sadece bir günah keçisi arıyor ve Lev, Igor'dan daha kolay bir hedef."

"Bu hiç adil değil-"

"Şu anda ona yaptıkları hiç adil değil!" Sesim çatlıyor ve aniden gözyaşlarımı daha fazla tutamıyorum.

Üzüntümden yüzümü ellerimin arasına gömdüm.

Lucia sandalyeye oturmak için hareket ediyor ve elini koluma koyduğunda onu sallamıyorum.

"Onu seviyor musun?"

Ellerimi indiriyorum ve yaşlarla dolu gözlerle ona bakıyorum. "Her şeyden çok."

Bir kez başını sallamadan önce tekrar kapıya bakıyor. "Her şey yoluna girecek, Elle. Söz veriyorum."

Keşke ona inanabilseydim, ama olanlardan sonra, işler nasıl yoluna ki?

Burada bir şeyler değişmeli ve içimde bunun Lev ile olan ilişkim dair korkunç bir his var.

KAPI KAPANDIĞI ANDA HER ŞEYİN BİTTİĞİNİ ANLIYORUM.

Lucia onu Elle'in yüzündeki ifadeye bakılırsa o da bunu biliyordu.

Anton ve Danil oturma odasının ortasında duruyorlar, her biri en az Alexei kadar canı görünüyor. İkisinin de kolları göğüslerinin üzerinde çapraz duruyor ve siyah pantolonlarının bellerine soktukları tabancaları gözden kaçırmıyorum.

Alexei sanki düşüncelerimi okuyabiliyormuş gibi arkamdan, "Konuşmaya başlamanı öneririm," diye çıkışıyor.

Odanın köşesindeki iyi stoklanmış bar arabasına bakıyorum. Sinirlerimi yatıştırmak için bir içki içmek için yanıp tutuşuyorum ama sanırım oraya gidip çok pahalı olduğundan şüphe duymadığım içkilerden içmeye başlarsam, bu beni öldürmek için kesin bir yol olur.

Bu yüzden yerimden kıpırdamadım. "Dimitri'yi beklemek

istemiyor musun?" Anton kaşlarını çatıyor. "Dimitri seni

ilgilendirmez. O yüzden konuş."

Koslovların her birine sırayla bakıyorum, her birinde küçük bir parça görüyorum.

Başka bir evrende, babam beni eve geri getirdi ve oğullarıyla birlikte büyütti. Bunun gibi bir evde büyür, kahkaha ve eğlence dolu bir hayat yaşardım. Ama hepsinden önemlisi, eğer zor bir durumda kalırsam, hiç soru sormadan yanımda olacak kardeşlerim olurdu.

Her birinde kendimden bir parça var ve olabilecekleri düşündükçe köklü bir keder hissediyorum.

Elle'in hâlâ bir şansım olduğunu umduğunu biliyorum ama onlara söyleyebileceğim hiçbir şey ismimi temize çıkaramaz.

"Söyleyecek bir şeyim yok." Ellerimi ceplerime sokuyorum.

Mikhail Anton'un yanına yaklaşır. "Hayatının tehlikede olduğunu farkında mısın?"

"Farkındayım."

Alexei beni omzumdan tutuyor ve yüzümü ona çeviriyor. "Bize karşı ukalalık yapma. Elle senin bir kahraman olduğunu düşünebilir ama ben senin bu saçmalıklarına inanmıyorum."

Yüzü benimkinden bir santim bile uzakta değil ve giysilerine sinmiş bakırımsı kan kokusunu alabiliyorum.

"Ben bir kahraman değilim." Kardeşimin gözlerinin içine bakıyorum. "Yaptığım hatalar yüzünden Elle'in hayatını kurtarmak zorunda kaldığının farkındayım."

Mikhail başını sallar. "Bu konuda anlaşılabildiğimize sevindim."

Alexei'den bir adım uzaklaşıyorum. "Ne söylememi istediğini bilmiyorum. O geceye dair hiçbir şey hatırlamıyorum."

"Saçmalık," diye tükürür Anton.

Sorguya rağmen sakın kalmaya çalışıyorum çünkü beni öldürmek isteyen adamlarla dolu bir odada bayılmak isteyeceğim son şey. Ama şakaklarımda donuk bir ağrı başlıyor.

Gözlerimi kapatıyorum ve derin bir nefes almaya çalışıyorum. "Tanrı şahidim olsun ki gerçek bu."

Alexei hareket ediyor ama nereye bilmiyorum. "Ne kadar da uygun."

"Kulağa nasıl geldiğini biliyorum-"

"Ailemizi öldürmek için lanet bir bahaneye benziyor!"

Gözlerimi zorla açtığımda Alexei'nin öfkesini kontrol etmeye çalışırken yüzünün kızardığını görüyorum. Şakağında kalın bir damar zonkluyor ve boğazımın kesilmesine tek bir yanlış hareketle yaklaştığını biliyorum.

Ellerimi kaldırıyorum ve Anton'a bakabilmek için yavaşça dönüyorum.

"Nina'nın sana her şeyi anlattığını varsayıyorum. Bayılmalar

hakkında?" Anton ihtiyatla Alexei'ye bakar ama sonra başını sallar.

"Onlardan bahsetti, evet."

"Bilinç kaybı mı?" Danil, Anton ile benim aramda gidip geliyor. "Neden bahsediyor bu?"

Omuz silkiyorum. "Igor kendisine itaatsizlik edilmesini hafife almaz. Elle'yi kurtarmak için yangına koşmaya karar verdiğimde, kafama ciddi bir darbe de dahil olmak üzere beni öldüresiye dövdü. Beni hiç hastaneye götürmedi, bu yüzden nörolojik hasarın boyutu asla doğrulanmadı, ancak o zamandan beri bilinç kayıpları yaşadım. Dakikalarca ya da saatlerce baygın kalabiliyorum ve kendime geldiğimde ne yaptığımı dair hiçbir şey hatırlamıyorum."

Mikhail alay eder. "İyi prova edilmiş bir hikâye olduğunu söylemeliyim." "Gerçeği öğrenmek istiyordun-"

Alexei beni boynumdan yakaladı ve geriye doğru çekti.

Nefesimi kesecek bir güçle beni duvara çarpmadan önce kendi ayaklarıma takılıp düşmeye bile fırsat bulamıyorum.

"Verecek sikim kalmadı, Lev." Boynumdaki kavrayışını sıkılaştırıyor. "Zaman doldu."

Hava almak için savaşıırken gözlerim sulanmaya başladı. Koslov'lardan hiçbiri Alexei'yi durdurmak için bir hamle yapmıyor.

Burada son sözü onun söyleyeceğini biliyorlar.

Ailesini kan gölünde yatarken bulanın o olduğunu biliyorum. Beni öldürecek biri varsa, o da odur.

"Sadece yap şunu." Ellerim bileklerine dolanıyor ama onunla mücadele etmek için hiçbir girişimde bulunmuyorum.

Alexei'nin gözleri sanki transa geçmiş gibi ellerini boynumda sıkarken neredeyse odaklanmıyor. Son hava da ciğerlerimi terk ederken, başımdaki çarpıntı şiddetleniyor.

Birkaç saniye içinde ya Alexei'nin ellerinde öleceğim ya da bayılıp göğsüme saplanmış bir kurşunla kan gölünün içinde uyanacağım.

Her iki da, ben ölü bir adamım.

"Seni hemen şimdi bitirmemem için bana iyi bir sebep ."

Aleksey'in kafası az önce açılan ve Dimitri'yi ortaya çıkaran kapıya doğru kayar. "Sana bir tane vereceğim."

"Hangi cehennemdeydin?"

Boynumdaki tutuşu bir nefeslik havayı boğabileceğim kadar gevşedi ama ciğerlerimdeki ağrıyı dindirecek kadar değil.

"İkinizin de ilgisini çekebilecek bir şey buldum." Bana baktı. "Lev." Eski arkadaşmışız gibi çenesini bana doğru eğiyor.

Alexei gözlerini ona diker. "Dimitri."

"Elimde ailemizin öldürüldüğü geceye ait bir polis raporu var." Ceketinin iç cebine uzanıp katlanmış bir kağıt parçası çıkardı. "Lev'in o gece Brooklyn'deki bir karakolda yol kenarında baygın halde bulunduktan sonra gözaltına alındığı yazıyor. Uyanmayınca hastaneye kaldırılmış ve ertesi güne kadar müşahede altında tutulmuş."

"Bir polis raporu sahte olabilir. Raporun gerçek olduğundan nasıl emin olabilirsiniz?"

"Zara'nın babasına benim için araştırmasını söyledim. Bana raporu ve karakoldaki kamera kayıtlarını gönderen oydu.

hastane. Tüm kanıtlar bunu doğruluyor, Alexei." Gözlerim

doldu. "Ne diyorsun sen?"

Dimitri gözlerimin içine baktı. "Ailemizi öldürmüş olmanızın mümkün olmadığını söylüyorum."

Alexei'nin gözleri sanki bunların hiçbirinin doğru olduğuna inanmıyormuş gibi bana dikildi. Gerçi onu suçlamıyorum. Ben de duyduklarıma inanmakta güçlük çekiyorum.

"Onu bırakabilirsin, Alexei." Dimitri bir elini kardeşinin koluna koyar. "Lev masum."

"Aman Tanrım." Alexei beni tuttuğu yerden bırakırken Elle kapı aralığından . Bacaklarım altımda bükülme tehlikesi geçirirken ciğerlerime hava çekiyorum.

Masum.

Bu kelimenin beni tanımlamak için kullanılacağını hiç

düşünmemiştim. Rahatlamış hissetmem gerektiğini biliyorum

ama hissetmiyorum.

On yılı aşkın bir süre boyunca Andre Koslov ve karısını soğukkanlılıkla öldürdüğüme inandırıldım. Igor bana olayı o kadar detaylı anlatırdı ki rüyalarımda kan kaybından öldüklerini görmeye başladım.

Onların ölümleri benim kim olduğumu şekillendirdi.

Onların kanı ellerimi o kadar uzun süre boyadı ki, o kan olmadan kim olduğumu bilmiyorum.

Onları olduğum şeyden korumak için hayatımın büyük bölümünde sevdiğim ve değer verdiğim herkesle arama mesafe koymaktan başka çarem yoktu.

Bir canavar.

Ama şimdi?

Kim olduğum hakkında

hiçbir fikrim yok. Elle

hıçkırıyor. "Lev."

Kollarını boynuma doladığını ve beni öptüğünü zar zor fark ediyorum. Yumuşak dudaklarının benimkilere değdiğini hissetmek bile beni kendime

getiremiyor.

düşünceler.

"Dimitri'nin ne dediğini duydun mu?" Gözyaşlarıyla dolu gözlerle bana bakarak geri çekiliyor. "Sen masumsun, Lev."

Masum.

"Elle." Yüzünü ellerimin arasına almak için eğildim ve onu şiddetle öptüm.

Bir oda dolusu insanın bizi izliyor olması umurunda değil. Tek umursadığım önümdeki kadın ve karnında büyümekte olan çocuk.

Sonunda uzaklaştığımızda, tüm gözlerin üzerimizde olduğunu fark ettiğimde kan yanaklarımı yakıyor.

Kolumu Elle'nin beline dolayıp onu kendime doğru çekiyorum.

"Hastanede olduğunu hatırlıyor musun?" Dimitri bir koltuğa gömülür ve polis raporunu sanki bir park biletinden başka bir şey değilmiş gibi sehpanın üzerine fırlatır.

Hastanede uyandığım birçok zamandan birini hatırlamak bir yana, doğru düzgün düşünemeyecek kadar sersemlemiş durumdayım.

"Dürüst olmak gerekirse, hayır."

"Ama kamera kayıtları var demiştin, değil mi?" Elle benden Dimitri'ye bakarken gözleri umutla doluyor. "Yani, kontrol ediyor."

"Elle-" diye başlıyor Alexei ama Elle onu susturmak için elini

kaldırıyor. "Bunu duymak istemiyorum, Alexei."

Bratva Pahkan'ın gözlerindeki öfke parıltısını kaçırmıyorum ama Elle'i daha fazla zorlamıyor.

"Lev artık gidebilir mi?"

Alexei'nin gözleri benimkilere kayıyor ve ben nefesimi tutuyorum.

"Daha sonra konuşabiliriz." Alexei bar arabasına yönelir ve kendine bir içki doldurur.

Elle elimi tutuyor ama onunla ayrılmadan önce söylemek istediğim son bir şey var.

"Alexei?"

Alexei içkisini bir dikişte bitiriyor ve bana bakma zahmetine bile girmeden bir tane daha dolduruyor.

"Ne?"

"Bilmenizi isterim ki Igor'un adaletle yüzleşmesini en az sizin kadar ben de istiyorum."

Alexei omzunun üzerinden bakıyor ve çenesini bana doğru eğiyor. Bu küçük bir jest ama güçlü bir jest.

İlk kez, bu ailenin bir parçası olmanın nasıl bir şey olacağını hayal etmeme izin verdim.

Güven inşa etmenin zaman alacağını biliyorum. Geçmiş hiç yaşanmamış gibi unutabileceğimizi düşünmek saflık olur, ama bu elini uzatan ilk kişi olamayacağım anlamına gelmez.

"Bay Ridge'deki 69. sokak iskelesine bakmaya değer olabilir." "Takip etmiyorum."

"Rıhtım. Son birkaç hafta içinde oraya biraz yük taşıdı." Alexei şaşırmış görünüyor. "Nerede olduğunu biliyor musun?"

"Şu anda değil ama yakında orayı kontrol edeceğini biliyorum. Ziyaret etmeye karar vermesi ihtimaline karşı burayı görmeye değer olabilir. Ayrıca, eğer kendinize yardım etmek isterseniz elinizde değerli olabilecek bir sürü stok var."

Alexei kaşlarını çatarak Mikhail ve Dimitri'ye bakar, ikisi de omuz silkmektedir. "Bunu size söylediğim için şaşırmış görünüyorsunuz."

"Biraz," diye itiraf ediyor Alexei.

"İnan bana, ben de en az kadar onun ölmesini istiyorum Alexei. Daha fazla değilse bile."

LEV DAIREME DÖNERKEN TEK KELİME ETMEDİ.

Dimitri bize arabasını ödünç verme nezaketinde bulundu ve Lev arabayı kullanmak için ısrar etti. Sanırım bunun nedeni ellerini meşgul tutarak kafasından geçen düşüncelerden uzaklaşmaya çalışmak istemesi.

Evde öğrendiklerimizi konuşmayı çok istiyorum ama Lev'in çok içsel bir işlemci olduğunu biliyorum. Hazır olduğunda benimle konuşacağını düşünmek hoşuma gidiyor ama şimdilik sessizlik içinde oturuyorum.

Sonunda apartmanımın önüne park edip motoru durdurduğunda, uzanıp elimi kalçasına koyuyorum.

Sanki arabada yalnız olmadığını unutmuş gibi ona bakıyor ve kaşlarını çatıyor.

"İyi misin?"

Lev başını sallıyor, ama kaşlarının derin bir çatıklıkla bir araya gelişinden yalan söylediğini anlıyorum.

"Bu iyi haber, değil mi?" Gözlerini elimden ayırmıyor. "Dimitri'nin bulduğu şey... onları benim öldürmediğimi kanıtlıyor. Babamı öldürmediğimi."

"İşte tam da bunu kanıtlıyor."

"Nasıl hissedeceğimi gerçekten bilmiyorum." Kara kirpiklerinin altından bana bakıyor. Gözlerinde yıkıcı bir hüznün var.

Keşke tüm acısını dindirebilseydim ama yapamam. Bu onun üstesinden gelmesi gereken bir şey. Ama yapabileceğim şey, her adımında yanında olmak.

"Kimse sizden bunu hemen sindirmenizi beklemiyor. Dimitri'nin bulduğu şey... Kabul edilmesi gereken çok şey var."

"Evet."

"Bulduğu şeyin, uzun bir süre onları öldürdüğünüzü düşündüğünüz gerçeğini silmediğini biliyorum. Bu yaranın iyileşmesi uzun zaman alacak. Ama ben buradayım ve eğer izin verirsen seninle birlikte bu yaranın üstesinden gelmek istiyorum."

Lev öne eğiyor ve sözlerim kafasına dank ederken omuzlarındaki yükün hafıflediğini görebiliyorum.

Kalçasını sıkıyorum. "Hadi içeri girelim. Pizza sipariş edip film izleyebiliriz? Gerçi babanı öldürmediğini yeni öğrendiğin düşünülürse, bu kulağa gülünç derecede sıradan ve heyecansız geliyor. Belki de şampanya falan almalıyız-"

"Elle?"

"Öyle mi?"

"Sıradan şeylerde iyiyimdir." Lev'in dudaklarının kenarları seğiriyor.

Binama girip asansörü benim katıma çıkarırken Lev parmaklarını benimkilerle birleştiriyor. Sanki gerçek olup olmadığını kontrol ediyormuş gibi sürekli elimi sıkıyor.

Paspasın altındaki yedek anahtarı kullanarak ön kapının kilidini açarken, "Sanırım pencereden girmeni tercih ederim," diye takılıyorum. "Ön kapıyı kullanmak o kadar da yasak hissettirmiyor-"

"Burada bekle." Eşikten geçip daireme adım atmamı engellemek için elini uzattı. "Güvenli olup olmadığını kontrol etmek istiyorum."

"Sence biri mi var?"

"Sadece güvende olmak istiyorum. Hemen döneceğim." Alnıma hızlı bir öpücük kondurdu.

Dokunuşuyla tenim karıncalanıyor ve onun dairemin içinde kayboluşunu izlerken nefesimi tutuyorum.

Kapı aralığında durup Lucia ve Mikhail'le yaptığım kahvaltıdan kalan ve hâlâ sehpanın üzerinde duran kahve fincanlarına ve simit ambalajlarına bakıyorum.

Sadece bu sabah mı oldu?

Geçirdiğim günü düşündükçe göz kapaklarım ağırlaşıyor.

"Her yer temiz." Lev yatak odamdan çıktı. Oturma odasına şöyle bir göz gezdirdi. "Yine de bir süre kalabilirsem kendimi daha iyi hissedeceğimi düşünüyorum."

Lev'in şu anda bu kadar ciddi olmasına gülüp geçiyorum.

Birlikte olmakta özgür olduğumuzun farkında değil mi? Gece kalmak için bahaneye ihtiyacı yok.

Belki de ona hatırlatmalıyım.

"Sanırım sorun değil... Yani, zaten hep beni izliyorsun. Belki de birlikte yaşamaya başlamalı ve bu işi bitirmeliyiz." Daireme girdim ve kapıyı arkamdan kapattım.

Lev göz kırpmıyor.

"Tabii... istemiyorsan..."

Bana doğru bir adım attı. "Seninle yaşamaktan daha fazlasını yapmak istiyorum. Seninle her şeyi yapmak istiyorum."

Bir adım daha atıyor. "Seninle bir aile kurmak." Ve

bir tane daha.

"Seninle yaşlanmak."

Önümde durdu. "*Evlen* seninle."

Oturma odamın ortasında tek dizinin üzerine çöktü.

Kalbim şarkı söylüyor ve gözlerim diken diken oluyor. "Şu anda ciddi misin?"

"Ölümcül derecede ciddi. Bugün sadece hayatın ne kadar çabuk değişebileceğini kanıtladı ve ben bir saniyeyi daha boşa harcamak istemiyorum."

"Lev." Bir elimi göğsüme koyuyorum.

"Henüz bir yüzüğüm olmadığını biliyorum, ama izin verirsen Elle Conti, sana dünyayı vermek istiyorum."

Akmaya başlayan gözyaşlarıma karşı koyamıyorum.

Sadece birkaç saat önce, sonsuza dek mutlu olamayacağımızdan o kadar emindim ki. Ve şimdi Lev'i diz çökmüş, bana dünyayı vereceğine söz verirken görünce, kalbim mutluluktan patlayacakmış gibi hissediyorum.

"Elbette, seninle evlenirim."

Ayağa kalkarken Lev'in yüzünde beliren gülümseme nefes kesicidir.

Onu daha önce hiç böyle gülümserken görmemiştim ve umarım bu gülümsemesi gelecekteki gülümsemelerinin ilki olur.

Ayağa kalkıyor ve bir dakika sonra ayaklarım yere sağlamca basıyor, bir dakika sonra ise beni havaya kaldırırken Lev'in beline dolanıyor.

"Lev!" Geniş omuzlarına yapıştım.

"Benim için ne kadar önemli olduğunu tahmin bile edemezsin Elle Conti," diye mırıldanıyor dudaklarıma karşı.

"Ben de aynı şeyi senin için söyleyebilirim. Sahip olmayı umduğum en harika koca ve çocuğumuzun en harika babası olacaksın."

Lev alnını benimkine yaslıyor ve gözlerini kapatıyor.

"Seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum." Dudaklarımı onunkilere bastırıyorum.

Lev'in beni yatak odasına doğru götürdüğünü fark etmiyorum bile. Tek odaklandığım şey dudaklarını dudaklarımda hissetmek. Dilimi dudaklarıma karşı inlemesine neden olacak şekilde ağzına soktuğumda onun tadına.

Bugün ikinci kez giysilerimizi çıkarıyoruz. Ama bu kez, üzerimizde dolaşan bir tehdit yok, bu yüzden Lev giysilerimin her bir parçasını çıkarma onurunu yaşıyor, giderken tenimi öpüyor.

Yatağa çırılçıplak uzandığımda, kalçalarımın arası o kadar sıcak ve ağrıyor ki, kendimi biraz rahatlatmak için uzanıp klitorisimi ovmaya başlamak zorunda kalıyorum.

Lev'in gözleri, iki parmağımı kaygan amcığım boyunca kaydırmamı izlerken ihtiyaçla kararıyor.

"Elle," diye homurdanıyor gömleğini yere fırlatırken.

Fermuarını zorlayan sikinin belirgin hatlarına gelene kadar göğsünün ve karnının sert bakıyorum.

"Lev..." Kukum kasılıyor, beni doldurması için o kadar çaresizim

ki. "Çok sabırsızsın." Kemerini çözmeye başlarken kıkırdıyor.

Yatağımın ayak ucunda durduğunda, o kadar yaklaştım ki, boşalmamak için elimi kalçalarımın arasından çekmek için kendimi zorlamam gerekiyordu.

İşimi bitirecek kişinin o olmasını istiyorum ama Lev manzaranın tadını çıkarmak için biraz zaman istiyor gibi görünüyor.

Parmaklarını sikinin etrafına sarıyor ve parlayan amıma bakarken uzunluğunu okşamaya başlıyor. "Çok güzel amına koyayım."

Bileğini sikinin ucunda gezdiriyor. "Sana

ihtiyacım var," diye inliyorum.

Lev sikini tekrar okşarken dişlerini gıcırdatıyor. Ucu çoktan sızmaya başladı ve ağzım onun tadına bakma düşüncesiyle sulanıyor.

Ama ben onu ağzıma almayı önermeden önce Lev yatağa tırmanıyor ve yüzünü kalçalarımın arasına gömüyor.

"Sen benimsin." yalıyor.

"Ben seninim. Tanrım." Parmaklarımı saçlarına geçirip onu yerinde tutmak için uzandım.

Ellerini kıcıma götürüyor, dilini amımın derinliklerine sokabilmek için kalçalarımı eğiyor.

"Lev!" Haykırıyorum.

"Tadın çok güzel." Dilini klitorisimin üzerinde gezdirmeden önce göbeğimde gezdiriyor.

"Oh lanet olsun,"

Sınıra o kadar yakınım ki dilini klitorisimin üzerinde birkaç kez daha gezdirmesi beni doruğa ulaştıracak. Ve görünüşe göre Lev de bunu biliyor.

"Dilime gel, Elle."

Aşağı bakıyorum ve kalçalarımın arasından bana baktığını görünce neredeyse orgazm oluyorum.

Koyu renk gözleri parlıyor ve hevesle klitorisimi yalayıp emmesini izliyorum.

"Durma!" Dudaklarını hassas tomurcuğun etrafına sarıp emerken ağlıyorum.
"Evet!"

Doruğa ulaştığımda sırtım yataktan kalkıyor ve içimden geçen her zevk dalgasıyla bedenim şiddetle titrerken Lev'e tutunuyorum.

Hiç bu kadar sert boşalmamıştım ve sonunda tükendiğimde, Lev iç uyluklarım boyunca öperken nefes nefese kalarak yastıklara doğru yığılıyorum.

"İşte benim kızım." Kendini dizlerinin üzerine

kaldırdı. Parlayan sikini görünce inlemeye başladım.

"Sana ihtiyacım var."

Üzerime doğru eğildi. "Tamamen seninim."

Kendini girişime hizalamak için uzandığında, parmaklarımı boynunu kaplayan yara izleri boyunca gezdiriyorum.

Yara izleri bu adamın ne kadar cesur ve özverili olduğunu hatırlatıyor. "Beni kurtardın."

"Ben de senin için aynısını söyleyebilirim." Kendini içime gömüyor. "Aman Tanrım."

Beni o kadar mükemmel geriyor ki. Sanki vücutlarımız birbiri için yaratılmış gibi. "Siktir," diye tıslıyor.

Sikini içimden çıkarırken sırtındaki kaslar parmak uçlarımla altında esniyor ve tekrar içime girerken ikimiz de birbirimize bakıyoruz.

Artık gözbağı yok.

Artık saklanmak yok.

Sonunda birlikte olmak için  zg r z.

Böyle bir mutluluğu hissetme şansım olacağını hiç düşünmemiştim. O kadar uzun süre sevdiğim birini tekrar kaybetme fikrinden o kadar korktum ki kendime sevme şansı tanımadım.

Ama Lev bir şekilde kalbimi bir kez daha açacak kadar güvende hissetmemi sağladı ve ona daha fazla minnettar olamazdım.

Gözlerim yaşlarla dolarken, "Seni seviyorum," diye boğuluyorum.

Lev yüzümü ellerinin arasına alıyor ve beni öyle yumuşak öpüyor ki gözyaşlarıma engel olamıyorum.

"Ben de seni seviyorum."

Lev alnını benimkine yaslıyor, benimle sevişirken gözlerimiz birbirine kilitleniyor.

Tek ses, ikimiz de serbest kalmanın peşinde koşarken aldığımız ağır nefesler.

Lev'in boşalma dürtüsüyle savaşıırken kaşları birbirine yaklaştığında, yüzünü ellerimin arasına alıp onu derinden öpüyorum.

Kalçalarım titremeye başlarken "Benimle gel," diye nefes alıyorum. İhtiyacı olan tek izin bu.

Sikini içime sokarken hızı naziklikten acımasızlığa dönüyor, beni o kadar derinden vuruyor ki boşalırken onun adını haykırıyorum.

Vücudu titrerken yüzünü boynuma gömüyor ve homurtuları yıldızlar görmemi sağlıyor.

"Oh, lanet olsun.." Aleti sarsıldı ve içime boşaldı.

Bizi temizledikten sonra yatağa giriyoruz ve o bana sarılırken ben de onun göğsüne sokuluyorum.

"Beni sevdiğin için teşekkür ederim," diye fısıldıyor kulağıma ben uykuya dalarken.

EPILOGUE

ELLE

Yedi Ay Sonra

"Hani hep sekiz çocuk istediğimi söyledim ya. Sözümü geri alıyorum. Bunu bir daha asla yapmayacağım."

Lucia yeni doğan oğlumu kucağına alırken gülüyor.

"Vivi'den sonra bir tane daha doğurmakta neden tereddüt ettiğimi şimdi anlıyor musun? Ben *sadece* güldüğümde işemeyi bıraktım. Henüz bundan vazgeçmeye hazır değilim."

Anton doğumhanenin köşesindeki koltuğundan başını sallıyor. "Bunu bilmeme gerçekten gerek yoktu."

Nina sandalyesinin koluna tünemiş. "Yine de doğru. Sizler birkaç dakika eğlenirken biz kadınlar size yavru verebilmek için mesane fonksiyonlarımızı kaybetmek ve kavun büyüklüğünde memeler büyötmek zorunda kalıyoruz."

"Birkaç dakika mı? Bir dahaki sefere iyi şanslar Anton." Dimitri kıkırdar ve kuzeninin sırtını sıvazlar.

"Siktir git, sende daha uzun süre dayanabilirim."

Bianca alay ediyor. "Bebegin önünde küfretme. Onun masum kulakları var!"

Danil gülüyor. "Uzun sürmez."

Yan tarafımı tutarken inliyorum. "Göldürme beni."

Dimitri etrafına bakınır. "Şu çocuğun kafasını ıslatabilir miyiz artık? Kavruldum."

"Dimitri," diye azarlıyor Zara. "Bugün seninle ilgili değil."

Dimitri bana mahcup bir ifadeyle bakıyor ve ben yine gülüyorum.

"Şampanyayı açabilirsin Dimitri, sorun değil."

Bana sırtıyor, bu da Zara'nın kaşlarını daha da çatmasına neden oluyor.

Çocuklar da dahil olmak üzere tüm ailenin oğlumuzla tanışmak için burada olmasını seviyorum. Şimdilik hastanenin yerleştirilmiş olsalar da, yetişkinler ailenin en yeni üyesine kadeh kaldırmak için bir kadeh şampanyanın tadını çıkarıyor.

Dimitri hastanenin zeminine şampanya dökmekle meşgulken, Lucia yatağında yanıma tünemeden önce oğlumu bana geri veriyor.

"Tüm bunlara zihinsel olarak hazırlanmak için iki haftam daha var sanıyordum." Kollarımda uyuyan bebeğe bakıyorum.

Lucia, Mikhail'e yan gözle bakarken başını sallıyor, "Fark etmediysen söyleyeyim, Koslovlar kendilerine ne yapacaklarının söylenmesinden hoşlanmazlar. Vivi de aynen böyleydi!"

"Oh, farkındayım."

Kıkırdıyorum. "Onlara

benziyor."

Koyu renk saçlarını hafifçe okşuyorum ve

gülümsüyorum. "Gerçekten öyle."

Lucia alır için onu ayaklar. "Ciddiyim, Dimitri, izin ver
Ben açık ve lanet olası şampanya."

Dimitri'nin ikinci şişeyi açmasına yardım eder.

Lev yatağın yanındaki sandalyede alışılmadık derecede sessiz, ben de elini uzatıp sıkıyorum. Hâlâ bu kadar çok insanın arasında olmaya alışkın değil ama son birkaç aydır ne kadar çabaladığını takdir ediyorum.

Ona gülümsedim. "Gel ve yanımıza otur."

Yatağa kayarken bana küçük bir gülümseme sunuyor ve beni yanına çekiyor.

Nina'nın yardımıyla ona yeni bir terapist ve travma ve bilinç kayıplarını atlatmasına yardımcı olması için bir nörolog ayarladık.

Birkaç taramadan sonra, Lev'in bayılmalarının aslında Igor'un neden olduğu kalıcı beyin hasarının bir sonucu olarak nöbetler olduğu sonucuna varıldı.

Tedavi edilemeseler de, Lev ilaç alarak ve stresi azaltarak bunları yönetebildi, ki bunun omuzlarında büyük bir yük olduğunu biliyorum.

Son birkaç ay herkes için bir öğrenme eğrisi oldu. Hayatının büyük bir bölümünü izole ve yalnız geçirdi, bu yüzden aniden böyle büyük bir aileye kabul edilmek biraz şok oldu. Ancak herkes ihtiyaç duyduğumuzda bize alan tanıma ve elini uzatma konusunda gerçekten destekleyici oldu.

Alexei bile.

Lev'i her ay aile yemeği için Alexei'nin evine götürmeyi çok istesem de, bunun onun için çok fazla olduğunu biliyorum. O her zaman bir yabancı oldu ve sanırım bundan başka bir şey hissetmesi uzun zaman alacak.

Şimdilik Nina ve Anton'la bol bol vakit geçiriyoruz.

Nina beni yeni bir bebekle hayata hazırlama konusunda inanılmaz derecede yardımcı oldu ve Lev ile Anton iş konusundaki ortak sevgileri sayesinde birbirlerine bağlandılar. Lev'i birçok kez *Espionage*'a götürdü, sadece ikisi ve Lev ne zaman eve gelse, her zaman görmeye hala alışmaya çalıştığım bir hafifliği var.

Ne konuştukları hakkında çok fazla soru sormuyorum ama Anton'un Lev ile vakit geçirmesini ne kadar takdir ettiğimi bilmesini sağlıyorum.

"Pekâlâ, herkesin bir bardağı var mı?" Dimitri tüm konuşmaların arasından seslenir.

Zara bana bir bardak uzatıyor ve ben de hevesle alıyorum. Neredeyse dokuz aydır bir yudum bile alkol almamıştım ve son yirmi dört saatten sonra bir iki yudumu hak ettiğimi düşünüyorum.

Dimitri kadehini kaldırıyor. "Herkes kadehini kaldırsın-"

Zara bir elini kaldırır. "Bekle, adını bilmeden kadeh kaldıramayız! Bir isme karar verdiniz, değil mi?"

"Şey..." Endişeyle Lev'e bakıyorum, tüm gözler ona çevrilince yüzü solmuş.

Lucia ikimizin arasına bakıyor. "Ne oldu? Tanrım, ona tuhaf bir isim vermediniz, değil mi?"

Dimitri güler. "Ne, Danil gibi mi?" Danil

ona parmağını gösterir. "Siktir git."

Lev'in omuzları sessiz bir kahkahayla sarsılıyor ve dudaklarım bir gülümsemeye dönüşüyor.

"Bizim bir ilk adımımız var." Lev'in eline uzandım. "Sadece emin değiliz."

"..." Nina devreye giriyor.

"Şey... Lev ve ben... Hepinizin oğlumuzu bir Koslov olarak görüp görmeyeceğinizi bilmek istedik."

Lev gözlerini yere indirir ve oda sessizliğe gömülürken yanaklarında hafif bir kızarıklık belirir.

Ailenin reisi olduğu için onay almak amacıyla Aleksey'e bakıyorum ama tüm dikkati Lev'in üzerinde.

"Sen bizim kardeşimizsin." Aleksey odayı geçip Lev'in omzuna . "Bu da sizi ve oğlunuzu Koslov yapar."

Lev ayağa kalkıyor ve sanırım ilk kez Alexei'yi kucaklıyor. Tanık olmak için inanılmaz bir an.

Yıllarca onun bir canavar olduğunu düşündükten, sırf onları korumak için kendisini değer verdiği herkesten soyutladıktan sonra, Lev'i nihayet ailesi ve ona gerçekten değer veren insanlarla çevrili görmek yanaklarımdan yaşlar dökülmesine neden oldu.

Nina ayağa fırlayıp kollarını kardeşine dolamadan önce kendisi de gözyaşlarına boğulur. Sonunda Ivanov isminden kurtulmak ve sonunda gerçek ailelerini bulmak her ikisi için de büyük bir andır.

Lev, Igor'un onu inandırdığı şeyler yüzünden uzun süre kendini hırpaladı. Ve ben de hayatımın geri kalanını onun gerçekten ne kadar sevildiğini bilmesini sağlayarak geçireceğim.

Danil sırtıyor. "Peki, yeni yeğenimizin adını öğrenebilir miyiz?" Lev bana bakıyor. "Onlara söylemek ister misin?"

"Herkes." Kucağımda uyuyan bebeğe bakıyorum. "Oğlumuz Marco Andre Koslov'la tanışmanızı istiyorum."

"Marco'ya!" herkes hep bir ağızdan haykırıyor.

Tüm ailemiz oğlumuzun doğumunu kutlamak için kadehlerini tokuştururken Lev eğilip beni usulca öpüyor.

"Seni seviyorum," diye fısıldıyor

dudaklarıma. "Ben de seni seviyorum."

"Mutlu musun?"

"En mutlusu."

Eğilip Marco'nun başındaki yumuşak siyah saç tutamını öpmeden önce beni tekrar öpüyor.

Alexei kadehini bir kez kaldırır. "Ayrıca Koslov Bratva'nın en yeni üyesi olduğu için Lev'in şerefine kadeh kaldırmamız gerektiğini düşünüyorum."

Lev'in kafası Alexei'ye doğru kayar, Alexei'nin sözlerini duyunca gözleri büyür.

Odadaki herkesin yüzünde kocaman gülümsemeler belirirken boğazım duygularla düğümleniyor.

Alexei kadehini havaya kaldırır. "Herkes kadehlerini Lev Koslov için kaldırsın."

"Lev Koslov'a."

Aleksey kadehini sadece Lev'e uzatır. "Aileye hoş geldin kardeşim."

Danil ve Emily'nin [Günahkâr Söz](#) hikâyesi için okumaya başlayın

ALSO BY KIRA COLE

Koslov Bratva

[Günahkar](#)

[Yemin](#)

[Günahkar](#)

[Günahkar](#)

[Günahkar](#)

[İhanet](#)

[Günahkar](#)

[Yalanlar Gazap](#)

[Yara İzleri Söz](#)

Burkes Mafyası [İntikam](#)

[Yemini](#)

[İntikamcıİntikamcı Sır](#)

[Muhafız](#)

La Famiglia Russo Serisi

[Sınır Dışı Koruyucu Baba](#)

[Düşman Mafya Patronu Baba](#)

[Mafya Babası Komşu](#)

Alfa Mafya Babaları Serisi [Mafya](#)

[Patronunun Sürpriz Bebeği](#)

[En İyi Arkadaşının Kardeşinin Sürpriz](#)

Bebeği [Gizli Mafya Babası](#)

Mafya Saplantısı

[Kıyamet ve Yıkım](#)

[Günahlar ve Sırlar](#)

[Evlilik ve Kötülük](#)

[Sürgün ve](#)

[Kucaklaşma](#)

BONUS ROMAN

**En iyi arkadaşım onu korumam için bana
güvendi. Ama onu benden kim
koruyacak?**

Marino ailesi mafyası için her şeyi yaparım ve yaptım da. Ben
Leonardo Marino'nun "kas gücü "yüm,
bütün kirli işlerini yapan adam,
onun için on yıl hapis yatan adam.

Şımarık mafya prensesi kızına göz kulak olmak, kıyaslandığında çocuk
oyuncağı olmalı.

Ama öyle değil.

Çünkü Yasmin Marino bunu benim için zorlaştırmaya kararlı.

Parlak yeşil gözleri, siyah saçları ve günahkâr ağzı benim felaketim olacak ve
dar kıyafetlerinin altında sakladığı kıvrımları yasadışı olmalı.

Benden on sekiz yaş küçük olduğumu biliyorum, ama yanımdan gizlice
geçmeye çalıştığı küçük erkek arkadaşlarına bakılırsa, hiç gerçek bir erkekle
birlikte olmamış.

Sonunda teslim olup onu kendime , onu sonsuza dek işaretlerim.

Şimdi çocuğuma hamile, geri dönüşü yok.

Onları güvende tutmak için her türlü fedakarlığı yapacağım. Bu onları kaybetmek anlamına gelse bile.

Hikayenin [tamamını okumak için haber bltenime](#) kaydolun...

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

